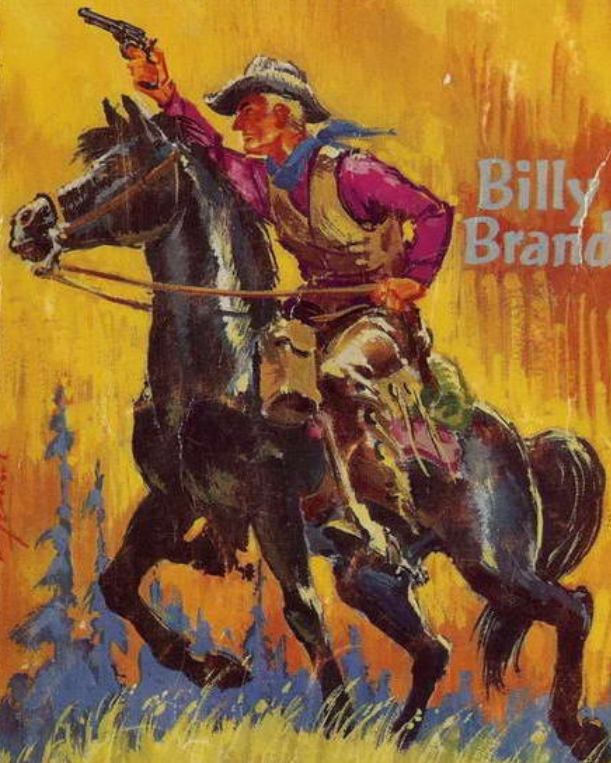


DE NACHTHAVIK

VEEDIEVEN IN DE VAL



KLUITMAN WILD-WESTSERIE

DE NACHTHAVIK-SERIE

DEEL I



„Brasos uitte een felle kreet van pijn . . .” (blz 57)

VEEDIEVEN IN DE VAL

DOOR

BILLY BRAND

DEEL I

UIT DE NACHTHAVIK-SERIE

Geïllustreerd door
G. VAN STRAATEN

UITGEVERIJ KLUITMAN-ALKMAAR

HOOFDSTUK I

De komst van de vreemdeling

Op de top van de heuvel hield de ruiter, met een licht aanhalen van de teugel, zijn paard in, leunde gemakkelijk achterover in het zadel en schoof z'n stetson naar achteren, waarna hij het zweet van z'n voorhoofd veegde — de zon brandde fel uit de wolkenloze hemel van Texas — en werktuiglijk naar z'n tabakszak tastte.

Beneden hem strekte zich de vallei uit, dicht begroeid met mals, sappig gras, en in de volle lengte doorsneden door een smalle beek, een verre nakomeling van de Pecos-River, enkele honderden mijlen naar het noorden.

Aan de voet van de tegenoverliggende helling lag het ranchhuis van de Double Hawk (dubbele havik), een vrij groot, wit gepleisterd gebouw, glanzend in het helle zonlicht, met aan de voorzijde een ruime

veranda en schuin erachter de bijgebouwen, het bunkhouse – slaappleats voor de cowboys – en de corral.

In de corral stonden een aantal paarden loom bij elkaar, in de vallei liepen groepjes grazende runderen her en der verspreid.

Langzaam rokend en één hand steunend op de zadelknop liet de ruiter z'n blik door de vallei dwalen, over de met struiken en pijnbomen begroeide heuvels die de vallei begrensd en langs de lange gebogen lijn van de in de verte oprijzende bergtoppen van de Apache-Mountains.

Tenslotte bleven z'n scherpe grijze ogen rusten op een plekje nabij de beek, waar in de schaduw van een treurwilg, een tweetal witte houten kruisen in de grond waren geplaatst.

Hij knikte bedachtzaam.

„Ik geloof dat we er zijn, Blackie,” mompelde hij en de zwarte hengst zette z'n oren op alsof hij er alles van begreep.

„Het rustigste plekje in dit vergeten land, althans zo ziet het er uit.”

Hij smet het eindje sigaret weg, trok de teugel

zachtjes aan en het zwarte paard zette zich in beweging over het zanderige pad dat naar de vallei voerde.

Na nauwelijks een tiental meters te hebben afgelegd stond het paard plotseling, uit eigen beweging, stil en de ruiter verstarde in het zadel.

Van de dichtbegroeide heuvelhelling rechts drong de luide knal van een geweerschot tot hem door, onmiddellijk gevolgd door een tweede.

Op hetzelfde ogenblik zag hij hoe een koe, die op korte afstand liep te grazen, door de voorpoten zakte en daarna langzaam omrolde.

Een kalf in de nabijheid zette het eensklaps op een hollen om na enkele meters tegen de grond te ploffen.

De ruiter had met een snelle beweging z'n Winchesterbuis uit het aan z'n zadel bevestigde foedraal gerukt en z'n ogen speurden de heuvelhelling af naar de onzichtbare schutter.

Even later hoorde hij vaag het geluid van hoefslagen en hij ontspande zich terwijl hij de buis weer op z'n plaats liet glijden.

„Toch niet zo rustig als wij dachten,” bromde de ruiter tegen z'n paard, „maar de bui schijnt nu wel

overgedreven te zijn. Laten we maar 'ns gaan kijken.”

Langzaam reed hij naar de plaats waar de koe gevallen was en steeg af.

Het beest was morsdood. De kogel was door het hart gegaan.

Het kalf dat een eind verder lag leefde nog, maar het was er toch slecht aan toe.

De man keek er een ogenblik op neer, trok toen z'n pistool uit de holster die laag op z'n rechterbovenbeen bevestigd was en hielp het dier uit zijn lijden.

Hij wendde zich om toen hij achter zich de dreunende roffel van paardenhoeven hoorde.

Uit de richting van de ranch kwam een jongen op een bruin gevlekt paard aanstormen. Vermoedelijk hadden de geweerschoten hem in actie gebracht.

Op enkele meters afstand van de man hield hij z'n paard met een ruk in zodat het dier begon te steigeren. Met een vloeiende beweging gooide hij zich uit het zadel en stond een ogenblik later wijdbeens en met getrokken pistool voor de man, die z'n komst onbeweeglijk had afgewacht.

„Steek je handen omhoog!!” schreeuwde de jongen met schrille stem, „en geen onverwachte beweging of ik maak een zeef van je!”

Hij kon niet veel ouder zijn dan vijftien of zestien jaar, dacht de man, en hij had rood haar en het was ongetwijfeld een kereltje waar pit in zat.

„Come on!” snauwde de jongen opnieuw terwijl hij een nijldige beweging met het pistool maakte.

„Well, als je denkt dat het helpt,” mompelde de man terwijl hij z’n handen halverhoogte bracht.

„Waarom heb je die koeien doodgeschoten?”

De man schudde langzaam het hoofd.

„Dat was niet mijn werk, son,” antwoordde hij. „Ik ben bang dat iemand...”

„Je liegt!” viel de jongen in de rede. „Ik zag dat je het deed!”

„Ik heb er een hekel aan om een leugenaar genoemd te worden, son,” zei de man met scherpe nadruk. „Als je die koe en dat kalf bekijkt zul je zien dat ze allebei door een geweerkogel zijn getroffen. De koe was onmiddellijk dood. Het kalf was zwaar gewond, vandaar dat ik deed wat ik moest doen.”

De jongen keek een ogenblik naar de kadavers van

de beide beesten terwijl hij z'n pistool langzaam in de holster liet glijden. Blijkbaar had de man hem overtuigd. „Wie ben je en wat voer je hier uit?” wilde hij weten. De man, die z'n handen had laten zakken, grinnikte. „Je zou me een... eh... voorbijganger kunnen noemen, op het ogenblik op weg naar de ranch, daar. Ik heb vandaag dertig mijlen gereden door dit gloeiende land, ben vanmorgen uit Wilson City weggegaan en ik dacht dat dit hier een goeie plaats was om de rit te onderbreken. Werk jij hier?”

„Ik ben de eigenaar!” antwoordde de jongen, niet zonder trots en de man trok verbaasd z'n wenkbrauwen op en floot zachtjes tussen zijn tanden. „Half-eigenaar,” verbeterde de jongen toen terwijl hij kleurde. „Samen met m'n broer Dan. Wat weet je hiervan?”

Hij maakte een handbeweging naar de beide kadavers. „Ik kwam juist langs het pad naar beneden toen er werd geschoten, daar, vanaf de heuvels,” wees de man. „Dacht een ogenblik dat het voor mij bedoeld was. Ik heb niemand gezien maar ik geloof wel dat ik de schutter heb horen weggrijden.”

„Het is altijd hetzelfde,” zei de jongen op bittere

toon. „Ze schieten het vee neer of ze halen het weg maar je komt er niet achter wie het doet!”

Hij liep naar z'n paard dat op enkele meters afstand liep te grazen en steeg op.

„All right, vreemdeling,” nodigde hij uit, „kom maar mee, dan zullen we 'ns zien of Ah Sing nog iets voor je te eten heeft. Toen m'n vader nog leefde waren vreemdelingen altijd welkom op de Double Hawk, maar, na alles wat er gebeurd is de laatste tijd, bekijken we ze met enig wantrouwen.”

„Zijn je ouders allebei dood?” informeerde de man terwijl ze naast elkaar naar het ranchhuis reden.

De jongen knikte.

„Bijna een jaar geleden. Verongelukt op weg van Willow Springs naar hier. Het paard schijnt op hol te zijn geslagen... misschien geschrokken van een ratelslang... well, we vonden hen beneden in de Devil's Gulch (duivelskloof),... dood...”

Hij slikte een paar keer krampachtig terwijl hij somber voor zich uit staarde.

„Beroerd, als je zoiets overkomt,” zei de man met meegevoel. „Die dingen gebeuren maar het is ellendig.” „We hebben hen daar begraven,” zei de

jongen na een kort stilzwijgen, terwijl hij naar de beek wees. „Het was vaders wens om op de Double Hawk begraven te worden.”

De man knikte en ze reden zwijgend verder tot ze het ranchhuis bereikt hadden.

„Welkom op de Doublé Hawk, mister... eh...” begon de jongen.

„...eh ...Smith, Steve Smith is de naam.”

„Welkom, mister Smith,” herhaalde de jongen op ietwat plechtige toon. „Mijn naam is Jim Stevens.”

„Glad to know you, Jim,” glimlachte Smith, „en thanks!”

Hij ging zitten in een gemakkelijke stoel op de veranda en Jimmy riep: „Ah Sing!”

Een kleine krombenige Chinees kwam uit het ranchhuis aanschuifelen.

„Mister Jim roept?” vroeg hij volkomen overbodig. „Sing, wil je een maaltijd klaarmaken voor mister Smith hier en ook zorgen voor z’n paard.”

„Sure,” antwoordde Sing en na een nieuwsgierige blik op Smith schuifelde hij weg.

„Sing is de kok en hij zorgt verder voor alles en iedereen in en om het huis,” legde Jimmy uit. „We

zouden niet weten wat we zonder hem moesten beginnen.”

„Hij kan het blijkbaar wel,” stelde Smith vast terwijl hij z’n waarderende blik liet gaan over de bloembedden en beplanting die op een gedeelte van het voorterrein waren aangelegd.

„Mijn moeder zorgde daarvoor,” legde Jimmy uit. „Ah Sing heeft die zorg overgenomen. Het is zijn manier om haar nagedachtenis in ere te houden.”

Smith knikte terwijl hij een sigaret begon te rollen. Toen zei hij plotseling: „Het neerschieten van die koeien, is zoiets al eerder gebeurd?”

„Al drie keer. Het maakt allemaal deel uit van een goed georganiseerd plan om ons het leven moeilijk te maken!”

„Vertel me er ’ns wat van,” nodigde Smith uit. „Well,” zei Jimmy, „het begon een paar maanden na de dood van mijn ouders toen Dan en ik de leiding van de ranch op ons hadden genomen. Dan is eenentwintig, ik word de volgende zomer zeventien...”

Smith glimlachte om de manier waarop de jongen probeerde te vermijden om te zeggen dat hij zestien

jaar was.

„...Op een nacht raakten we bijna tweehonderd beesten kwijt, vee dat op onze noordelijke weidegronden liep. Gestolen en we konden niet achterhalen waar ze gebleven waren. Enkele weken later verloren we een vijftig stuks vee die in een ravijn gedreven werden. Zo ging het door. Een van de cowboys werd beschoten toen hij op een avond van Willow Springs op weg was naar huis. Een schot door z'n schouder. Hij is weggegaan en twee anderen die vonden dat het hier niet meer uit te houden was, zijn met hem meegegaan. Al met al hebben we het afgelopen jaar minstens vijfhonderd stuks vee verloren en dat is meer dan we kunnen hebben. Vader werkte met een ploeg van acht man. Er zijn er nog vier van over.”

Jimmy zuchtte en staarde somber in de verte, waar de vallei vredig lag in het helle zonlicht.

„Als het zo doorgaat is de tijd niet ver meer dat we de Double Hawk zullen moeten opgeven,” voegde hij eraan toe. „Al was het maar om onze schuld aan de Bank te kunnen voldoen.”

„Het ziet er niet zo mooi uit,” beaamde Smith.

„Heb je de sheriff niet op de hoogte gebracht?”

„Ja, zeker. Sheriff Williams van Willow Springs was een goeie vriend van vader en we hebben hem al onze moeilijkheden verteld maar hij is er niet in geslaagd om de schuldigen op te sporen. Al heeft hij er wel zijn best voor gedaan.”

„Hoe staat het met je burens? Hebben zij dezelfde moeilijkheden. Veediefstal en zo?”

„Dat weet ik niet. In het noorden ligt de Diamond Bar van John Stokwell. Het is geen grote ranch, hoewel ik hoorde dat hij de laatste tijd grond heeft bijgekocht. Dat zou er op kunnen wijzen dat hij in elk geval geen vee verloren heeft, anders zou hij geen weidegrond méér nodig hebben. In het zuiden grenst de Double Hawk aan de gronden van Tom Sherwood. Tom was ook een van vaders vrienden en hij is ons de laatste tijd nog al behulpzaam geweest bij ons onderzoek naar het gestolen vee. Zonder succes. Tom heeft in elk geval ook geen vee verloren, dat weet ik zeker. Van Stokwell weet ik het niet want daarmee hebben we geen relatie. Vader en hij hebben 'ns een keer ruzie gehad over de grenzen van ieders gebied en hoewel dat is opgelost zijn ze toch geen vrienden

geworden.”

Smith knikte peinzend.

„Het ziet ernaar uit, son,” verklaarde hij, „dat iemand bezig is je hier weg te werken. Wie kan er belang bij hebben?”

„Ik weet het niet,” zei Jimmy ernstig. Toen vroeg hij: „Zoek jij een baantje, Steve?” Smith lachte.

„Well,” zei hij lijzig, „daar vraag je zo iets. Ik was er beslist niet naar aan ’t zoeken toen ik hier langs kwam. Weet je, m’n bedoeling was meer naar het zuiden af te zakken.”

„Oh,” mompelde Jimmy en de teleurstelling klonk door in z’n stem, „zie je, als je een baantje zocht dan... eh... wel, dan zouden we je hier wel kunnen gebruiken. Hoewel je het, na alles wat ik je verteld heb, wel geen aanlokkelijk aanbod zult vinden. Maar het is zo, dat we gisteren onze voorman zijn kwijtgeraakt. Ted Walters heeft het met Dan aan de stok gehad en Dan heeft hem z’n ontslag gegeven. Hij vertrouwde hem niet meer. Ook de andere jongens konden niet goed met hem opschieten. En daarom zouden we er wel een goede kracht bij kunnen gebruiken. Jij lijkt wel iemand die het vak verstaat.

En je bent nog te jong om niet meer te werken! Mijn vader zei altijd dat een man behoort te werken zolang hij er nog behoorlijk toe in staat is!”

Smith had moeite om z'n gezicht in de plooi te houden maar hij slaagde er toch in.

Voor Jimmy was dit een ernstige zaak, beseftte hij en hij begreep ook hoe zwaar de verantwoordelijkheid op deze jongen, die nog bijna een kind was, moest drukken.

Hij glimlachte en zei: „Well, ik geloof dat je wel gelijk hebt, Jimmy, als je denkt dat ik nog jong genoeg ben om te werken. Volgende zomer word ik eenendertig en ik weet hoe ik met een koe moet omgaan en... eh... zo nodig met een pistool. Maar je broer Dan zal hier ook iets in te zeggen hebben. Misschien zal hij er niet veel voor voelen om zo maar een passerende vreemdeling in dienst te nemen!”

„O, jawel, Dan vindt het beslist goed!” riep Jimmy uit. „Weet je, Steve, ik vind dat je een eerlijk gezicht hebt en Dan zal er precies zo over denken. Hij komt tegen de avond thuis. Hij en de jongens zijn op het ogenblik op de noordelijke gronden bezig met het repareren van de afrastering. Het zal tegen veedieven

wel niet veel helpen maar het moet toch gebeuren. Nee, Dan zal het zeker met me eens zijn!”

„Thanks, Jimmy,” zei Smith eenvoudig, „ik zal erover nadenken en we zullen afwachten wat Dan ervan zegt.”

Ah Sing verscheen in de deuopening en kondigde aan dat de maaltijd voor mister Smith gereed was.

„Dan ga jij nu eten, Steve,” stelde Jimmy voor, „en ik ga het karweitje afmaken waarmee ik bezig was. Smakelijk!”

Terwijl Smith het ranchhuis binnenging liep Jimmy, langzaam en in gedachten, naar de schuur.

Hij hoopte maar dat Smith zijn aanbod zou aanvaarden. Hoewel hij hem nauwelijks een uur kende, had hij op een of andere manier een groot vertrouwen gekregen in deze stevig gebouwde cowboy met z'n harde, eerlijke gezicht en z'n scherpe grijze ogen en hij had het gevoel dat voor al hun moeilijkheden een oplossing zou komen als ze Steve aan hun zijde konden krijgen.

Na een kwartier, terwijl hij verdiept was in z'n werkzaamheden, hoorde Jimmy de hoefslag van een paard en toen hij de schuur uitkwam, kwam Ted

Walters, de ontslagen voorman, het erf oprijden en steeg af.

Walters was groot en vrij zwaar gebouwd met een grof gezicht en een ontevreden trek om z'n mond.

Hij bond z'n paard vast zonder op Jimmy te letten die langzaam naar hem toeliep.

„Wat kom je hier doen, Walters?” vroeg Jimmy nors. „Je weet wat Dan gisteren gezegd heeft. We willen je hier niet meer zien! Smeer 'm!”

„Zeker,” antwoordde Walters met een spottend glimlachje, „ik weet er alles van. Maar ik werk op het ogenblik voor Stokwell, zie je, en er liggen hier nog een paar spullen van me, die ik gisteren inderhaast vergat mee te nemen. En die kom ik nu halen, en daarbij zul jij me niet tegenhouden. Ik weet dat Dan niet hier is en jij maakt me niks! Het zijn mijn spullen waar ik om kom!”

„All right, Walters, ga ze halen en verdwijn! Liefst zo vlug mogelijk! Ah Sing, let jij erop dat Walters alleen z'n eigen rommel meeneemt!”

Ah Sing, die uit het achterhuis kwam, knikte, maar Walters werd rood van woede.

„Ik ga m'n spullen halen zonder dat die vervloekte

Chinees me op de vingers kijkt!” schreeuwde hij, „en ik zal het zo vlug of zo langzaam doen als ik het zelf wil!”

„Jij gaat het bunkhouse niet binnen zonder Ah Sing!” verzekerde Jimmy koppig.

Walters maakte een minachtend geluid.

„Wie zal me tegenhouden? Jij...?”

„Ik!”

„En wie nog meer...?”

„Ik misschien!” klonk een stem uit de richting van het ranchhuis.

Smith stond in de deuropening, z’n grijze ogen strak op Walters gericht. Hij glimlachte flauwtjes.

„Wie ben jij?” vroeg Walters.

Smith schudde het hoofd.

„Je doet alleen maar wat je gezegd is en je doet het vlug! Pronto!”

Walters keek van Jimmy naar Smith en iets in de houding van de cowboy vertelde hem dat het verstandig was geen verdere bezwaren te maken.

Hij liep, zonder verder iets te zeggen, langs Jimmy heen en verdween in het bunkhouse, gevolgd door Ah Sing.

Even later kwam hij weer te voorschijn, een plunjezak onder de arm.

Hij bond de zak aan het zadel vast en slingerde zich op het paard.

Terwijl hij het liet keren wendde hij zich met een honend lachje tot Jimmy.

„Kun je me soms vertellen waar Dan is?” vroeg hij.

„Nee!” antwoordde Jimmy kort.

„Laat ik het je dan vertellen!” zei Walters grijnzend. „Dan zit sinds vanmorgen in de gevangenis van Willow Springs, beschuldigd van bankroof. De sheriff kan je er alles van vertellen! Iedereen trouwens in Willow Springs! Het ziet er niet zo mooi uit voor je lieve broer!”

Hij wuifde spottend vaarwel, gaf z'n paard de sporen en reed weg.

Jimmy draaide zich om naar Smith.

Z'n gezicht was vertrokken alsof hij ergens pijn had.

„Heb je gehoord wat hij zei?” vroeg hij. „Het moet gelogen zijn! Dan is met de jongens aan het werk!”

Hij keek Smith aan alsof hij voor het grootste raadsel van z'n leven stond. „Het moet een leugen

zijn!” herhaalde hij.

Smith schudde langzaam het hoofd.

„Ik ben toch bang van niet, son,” zei hij zacht. „Het heeft geen zin om dergelijke leugens te vertellen!”

Jimmy stond een ogenblik sprakeloos, toen draaide hij zich bruusk om en liep haastig naar de corral.

Enkele ogenblikken later zat hij op z'n bruine gevlekte paard en reed in razende galop over het pad door de vallei, op weg naar Willow Springs.

Smith keek hem na tot hij over de heuvel verdwenen was.

„Het lijkt me toch dat ik dat baantje maar zal aannemen,” zei hij tegen niemand terwijl hij het ranchhuis binnenging.

HOOFDSTUK II

Willow Springs

Willow Springs lag te blakeren en te soezen in de felle middagzon toen Jimmy binnenreed.

Het was de tijd van de siësta en de hele straat lag verlaten.

Alleen een paar honden lagen in een plekje schaduw, hun tongen ver uit hun bek, hijgend alsof ze verschrikkelijk hard gelopen hadden.

De bewoners noemden het een stadje maar het was die naam nauwelijks waard. Het bestond uit niet veel meer dan een lange straat, onverhard, stoffig en smerig, waarlangs aan weerszijden een aantal houten bouwsels, slordig en onregelmatig, was neergeplant. Alleen de belangrijkste gebouwen van het plaatsje, zoals Frank Launder's Local Bank, het kantoor van de sheriff, Cromwell's Storehouse en de Palace Saloon, hadden enig aanzien.

De enkele zijwegen van deze hoofdstraat liepen uit in de vlakte en er stonden een aantal ruwhouten shacks, enkele paardenstallen en adobehutten links en rechts verspreid.

Een enorme stofwolk achter zich latend joeg Jimmy de hoofdstraat binnen tot hij het kantoor van de sheriff bereikt had. Daar hield hij z'n paard met een ruk in, sprong uit het zadel, bond het paard vast aan het houten rek voor het kantoor en rende over het houten plankier naar de toegangsdeur.

Sheriff Gus Williams was juist z'n tukje begonnen toen Jimmy arriveerde.

Hij zat achter een grote houten tafel – die dienst deed als bureau – op een stoel die met twee poten op de grond schuin tegen de achterwand stond. Het kantoor bevatte verder een houten balie en nog een stoel, bestemd voor de deputy-sheriff, z'n helper. Tegen de groezelige wanden van het kantoor hing een aantal biljetten die begonnen met: ‚Wanted‘ (opsporing verzocht).

Sheriff Williams sloeg met een schok naar voren door de klap waarmee Jimmy de deur dichtwierp.

Met knipperende ogen keek hij de bezoeker aan en

het duurde even eer het tot hem doordrong wie die bezoeker was.

„Wat is er aan de hand met Dan?” vroeg Jimmy kort.

Williams wreef met z'n hand door z'n ogen en schudde zijn benig gezicht. Toen streek hij met de rug van z'n hand langs z'n kin en het raspande geluid vertelde hem dat hij bijna aan z'n wekelijkse scheerbeurt toe was.

Hij tilde z'n lange, magere gestalte van de stoel en zei:

„Hello, Jimmy, zo, ja, ik verwachtte je wel. 'n Beroerde geschiedenis met Dan. Kan er nog niet met m'n verstand bij. Hoe is-ie ertoe gekomen?”

„Ik weet nergens van,” verklaarde Jimmy. „Wat is er gebeurd?”

„Well,” zei Williams, terwijl hij in de stoel ging zitten en met een handgebaar Jimmy uitnodigde in de andere stoel plaats te nemen, „vanmorgen hebben een drietal kerels een overval gepleegd op de bank. Even na negen uur. Ze was juist open. Onder de bedreiging van hun pistolen heeft Randy Scott, de kassier, hen bijna al het geld overhandigd dat

beschikbaar was. Ruim twintigduizend dollars. Ik was op dat moment op weg naar de ranch van Dutch Clark maar Dayley heeft met een paar lui de achtervolging ingezet. Ze raakten het spoor kwijt maar toen ze de omgeving afzochten vonden ze een van de rovers, en het was je broer Dan!”

Hij sloeg naar een bromvlieg die voor hem op de tafel was neergestreken en keek Jimmy aan.

„Hoe wisten ze dat hij een van de rovers was?” vroeg Jimmy verwonderd.

„Dan lag op de grond, half bewusteloos. Vermoedelijk is z’n paard gestruikeld en heeft hem afgeworpen. De zwarte doek die ieder van de rovers voor z’n gezicht gebonden had bij de overval, zat nog om z’n hals. In z’n zak zat meer dan duizend dollar van het gestolen geld. Bovendien heeft de kassier je broer herkend als een van de bandieten. Wat kon ik dus anders doen?” „Heeft Dan bekend?”

„Nee! Hij beweert dat hij vanmorgen met jullie ploeg op pad gegaan is en halfweg is omgedraaid om terug te rijden naar de ranch. Bij de Canyon Pass werd hij opgewacht door drie gemaskerde ruiters die op hem inreden en hem buiten westen sloegen. Dat is z’n

verhaal en het is maar een pover verhaal als je het mij vraagt. Hoewel, aan de andere kant, ik me Dan moeilijk voor kan stellen als bankrover...”

„Natuurlijk is Dan onschuldig!” riep Jimmy uit. „Je hebt m’n vader gekend, Gus, en je kent Dan! Dan is eerlijk als goud...”

„Maar Randy Scott...” begon de sheriff.

„Precies! Hoe kan Randy Scott Dan herkend hebben als een van de rovers? Als ik het goed begrijp hadden ze hun gezichten verborgen achter een zwarte doek. Heeft hij de anderen ook herkend? Of heeft hij Dan slechts herkend toen ze hem pas te pakken hadden...?” „Well,” verzekerde de sheriff, „Randy is heel positief in z’n bewering dat Dan erbij was. Bovendien het geld. De nummers van de bankbiljetten zijn bekend en het geld dat Dan in z’n bezit had was een deel van de gestolen biljetten. Dat staat vast!”

„Een verdraaid klein gedeelte,” zei Jimmy minachtend. „Als Dan een van de drie was geweest zou hij vermoedelijk ook een derde deel van de buit gekregen hebben. Nu hebben die rovers hem wat geld in z’n zak gestopt om je op die manier een schuldige in handen te spelen en het verdere onderzoek te

vertragen!”

„O, nee!” verklaarde Williams resoluut, „het onderzoek gaat door. M’n deputy Dayley is op het ogenblik de omgeving aan het afspeuren om...”

„Dayley,” viel Jimmy in de rede, „kan nog geen koe vinden al breekt-ie er z’n nek over!”

„...en ik zal zelf ook een deugdelijk onderzoek instellen! We laten de zaak beslist niet rusten, Jimmy. Daar kun je verzekerd van zijn!”

Jimmy wilde vragen of de sheriff misschien al met z’n onderzoek bezig was terwijl hij daar juist z’n dutje zat te doen, maar hij hield zich in.

„En wat ben je nu van plan om met Dan te doen?” vroeg hij.

Sheriff Williams streek door z’n spaarzame witte haren en kneep z’n lippen op elkaar.

„Ik ben bang dat ik, zolang we niet méér weten, Dan hier zal moeten vasthouden,” zei hij tenslotte.

„En als het onderzoek niets oplevert?”

De sheriff haalde de schouders op.

„Dan zal hij moeten terechtstaan op beschuldiging van bankroof. Dan zal de jury uit moeten maken of hij schuldig is of niet!”

„Hij is onschuldig, sheriff, en in je hart ben je daarvan overtuigd. Waarom laat je hem niet gaan? Ik weet zeker dat Dan je zijn erewoord zal geven om hier niet uit de omgeving weg te gaan. Je kunt hem hier niet dagen achtereen in die stinkende cel laten zitten!” Williams schudde het hoofd.

„Sorry, Jim,” zei hij, „maar de bewijzen zijn te zeer tegen hem en wat ik geloof doet hierbij niet ter zake. Ik kan hem, zelfs niet op z’n erewoord, vrijlaten!”

Jimmy zuchtte diep en hij staarde mismoedig naar de grond.

Hoe zou het op de ranch moeten gaan zonder Dan? Waren er nog geen moeilijkheden genoeg? Natuurlijk, dit paste ook weer precies in het plan om hen van de Double Hawk te verdrijven. Eerst Dan uit de weg en wat zou hij, Jimmy, een jongen van zestien jaar, nog kunnen doen!”

Hij voelde de hand van de sheriff op z’n schouder. „’t Spijt me, Jim, maar ik moet me aan de voorschriften houden.”

„Waar is het paard van Dan?” vroeg hij.

„Ik weet het niet. Het paard was er niet meer toen ze Dan vonden. Het is er misschien vandoor gegaan.”

„Het is niet op de ranch teruggekomen.”

„Dan hebben die bandieten het misschien meegenomen,” veronderstelde Williams.

„En Dan zouden ze laten liggen?” vroeg Jimmy ongelovig. „Om opgepikt te worden door de posse? Zodat hij alle kans zou krijgen om de namen van de anderen te verraden?”

Hij lachte schamper.

„Zie je dan niet, sheriff, dat het een doorgestoken kaart moet zijn!”

Sheriff Williams haalde alleen maar z’n schouders op en Jimmy begreep dat verder praten nutteloos was.

Hij stond op van z’n stoel en vroeg: „Mag ik Dan even bezoeken?”

„Sure.”

Williams liep om de tafel heen en haalde uit de la van de tafel een sleutelbos.

„Ik moet je alleen vragen om je pistool hier achter te laten, son,” bromde hij. „Voorschrift.”

Jimmy trok het pistool uit de holster, legde het op tafel en volgde de sheriff door de korte smalle gang naar de stenen aanbouw die de gevangenis vormde

van Willow Springs.

De sheriff opende de zware houten deur en ging opzij staan om Jimmy door te laten.

„Je kunt me weer vinden in het kantoor,” zei hij.
„Doe geen domme dingen, son.”

De ruimte was schemerig verlicht door een klein raampje, hoog in de achterwand. Dwars door het vertrek liep een traliehek dat tot aan de zoldering reikte. Een stevig hek van ijzeren spijlen met een deur in het midden.

Dan lag op een houten brits, z’n handen gevouwen achter z’n hoofd, naar boven te staren.

Hij kwam langzaam overeind toen Jimmy binnen kwam.

„Hello, Jim,” zei hij met een half lachje, „meer moeilijkheden zoals je ziet.”

Hij sloeg nijdig naar een paar vliegen terwijl hij naar het hek liep.

Hij was groter dan Jim en breedgeschouderd. Terwijl hij z’n helblonde haren naar achteren streek keek hij Jimmy met een bezorgde blik aan.

„Deze keer hebben ze ons goed te pakken, boy.”
„Maak je geen zorg, Dan,” verzekerde Jimmy, met een

opgewektheid die hij niet voelde, „je komt er wel uit. Vlugger dan je denkt. We zullen de sheriff bewijzen dat je niets met die overval te maken hebt gehad. Heb je geen van die kerels herkend?”

Dan trok z'n wenkbrauwen samen.

„N-nee,” zei hij aarzelend, „nee. Ze hadden alle drie hun hoed ver naar voren getrokken en een zwarte doek voor hun gezicht die alleen hun ogen vrij liet. Nee, herkend heb ik ze niet hoewel ik een ogenblik dacht dat een van hen Ted Walters was. Zelfde zwaargebouwde figuur. Maar zo zullen er wel meer zijn. Vermoedelijk waren het helemaal geen kerels hier uit de omgeving.” „Vast wel,” verzekerde Jimmy. „Vreemdelingen zouden je niet aangevallen hebben. Die zouden zich niet hebben laten zien om hun spoor niet te verraden. Waarom was je weer op weg naar de ranch?” Dan lachte.

„Geen bijzondere reden. Toen we zowat halfweg waren dacht ik plotseling dat de jongens het wel zonder mij af zouden kunnen en dat het misschien beter was dat ik jou niet een paar dagen alleen liet met alle moeilijkheden die zich zouden kunnen voordoen, 't Was zomaar een ingeving. Well,” voegde

hij er grimmig aan toe, „zo ben ik hier terechtgekomen!”

Hij stak plotseling z'n hand tussen de tralies door en woelde door Jimmy's rode kuif.

„Laten we de moed niet verliezen, boy,” zei hij. „Ze krijgen ons er zomaar niet onder! Wie heeft je verteld dat ik hier opgesloten zat?”

Jimmy vertelde hem wat er die dag gebeurd was, het neerschieten van de koeien, de komst van Smith en het bezoek van Walters.

„Dus Walters werkt nu voor Stokwell,” zei Dan peinzend toen Jimmy aan het eind van z'n verhaal was. „Weet je, ik heb het gevoel dat Stokwell de oorzaak is van onze moeilijkheden. Hij heeft destijds, in dat geschil met vader, bakzeil moeten halen en een stuk land moeten prijsgeven dat hij als zijn eigendom beschouwde. Nu vader er niet meer is ziet hij misschien een kans...”

Hij schudde met een nijdige beweging het hoofd om een paar vliegen te verjagen en zuchtte diep.

„Ik ben bang dat je het voorlopig alleen zult moeten opknappen, Jim,” zei hij. „Ik ben hier nog niet uit.” „Ik krijg je er wel uit,” troostte Jimmy. „Je zult hier

niet lang in dit hete kot zitten, dat beloof ik je! Smith zal misschien wel iets weten te verzinnen...”

„Denk je beslist dat die Smith betrouwbaar is?”

„Zo zeker als wat,” zei Jimmy met overtuiging. „Hij heeft een eerlijk gezicht en hij is iemand die z’n mannetje staat. Ted Walters had er niet van terug...”

„Als hij wil blijven kun je hem, wat mij betreft, in dienst nemen,” zei Dan. „De hemel weet dat we een goeie kracht nu meer dan ooit nodig hebben. Well, dat is het dan. Je kunt nu maar beter teruggaan naar de ranch, Jim.”

„En maak jij je geen zorg, Dan,” verzekerde Jimmy opnieuw terwijl hij met twee handen de hand van z’n broer greep. „We zullen je onschuld bewijzen. We halen je hier wel uit, al moeten we de hele tent slopen!”

Toen wendde hij zich met een ruk om, om te voorkomen dat Dan de tranen zou zien die in z’n ogen stonden, liep met haastige pas naar het kantoor van de sheriff, griste z’n pistool van de tafel en, zonder de groet van de sheriff te beantwoorden stapte hij naar buiten.

Voor het kantoor van Frank Launder's Bank stond een kleine vierwielige sjees met een grijs gespikkeld paard ervoor.

Het paard liet z'n hoofd hangen en krabde lusteloos met een voorbeen in de grond alsof het naar water zocht.

Terwijl Jimmy langzaam de hoofdstraat afreed kwam de bezoeker uit het kantoor naar buiten, gevolgd door de bankdirecteur.

Jimmy herkende de man onmiddellijk.

John Stokwell, een lange magere figuur met een paardengezicht, als altijd gekleed in een zwart pak en met een breedgerande zwarte hoed op het hoofd, krom moeizaam in de sjees en na een korte ruk aan de teugels en een handbeweging naar de bankier, die in de deuropening stond, reed hij weg.

Frank Launder keek het rijtuigje enkele ogenblikken na en toen hij zich omdraaide om weer naar binnen te gaan, kreeg hij Jimmy in het oog.

Hij wenkte en met enige tegenzin reed Jimmy naar hem toe en steeg af.

Launder was klein en hij woog meer dan tweehonderd pond, in hoofdzaak vet.

„Het is goed dat ik je tref, Jim,” zei hij. „Wil je een ogenblikje in m’n kantoor komen.”

Jimmy knikte en volgde de bankier naar binnen.

Hij mocht de man niet erg hoewel hij daar geen enkele reden voor wist. Launder was altijd bijzonder vriendelijk en Jimmy herinnerde zich dat z’n vader erg over hem te spreken was geweest toen hij bij de bank een aanzienlijke lening had kunnen sluiten om de veestapel uit te breiden.

„Ga zitten, Jim,” nodigde Launder uit, terwijl hij zelf achter z’n bureau plaats nam.

Hij staarde enkele ogenblikken naar buiten terwijl z’n kleine dikke vingers met de gouden horlogeketting speelden, die op z’n buik hing.

„Ben je bij Dan geweest?” vroeg hij.

Jimmy knikte.

„Hoe is hij ertoe gekomen?”

„Dan heeft niets met die bankoverval te maken gehad!” antwoordde Jimmy kort.

Launder staarde opnieuw naar buiten en haalde toen de schouders op.

„Well, ik hoop het, voor jullie allebei! Als hij er niet bij betrokken is zal het hem niet moeilijk vallen z’n

onschuld te bewijzen!”

„Zolang de sheriff hem daar in die cel opgesloten houdt kan hij niets bewijzen!” viel Jimmy heftig uit.

„De sheriff zal niet anders kunnen! Hij moet z’n plicht doen! Dat moet je begrijpen!”

De bankier veegde met een grote zakdoek het zweet van z’n gezicht en haalde daarna een grote sigaar te voorschijn.

„Die bankoverval had mij bijna in grote moeilijkheden gebracht,” vervolgde hij nadat hij de sigaar had aangestoken. „Ik moet morgen nogal wat uitbetalingen doen en er was vrijwel geen geld meer voor. Gelukkig heeft m’n vriend Stokwell me uit de nood geholpen.” Jimmy keek de bankier aan terwijl hij zich afvroeg wat hij daarmee eigenlijk te maken had.

„Stokwell is zo vriendelijk geweest een aantal schuldbekentenissen van me over te nemen en op die manier heeft de bank weer wat geld binnen gekregen.”

Launder keek de rookpluim na die van z’n sigaar wegkringelde en Jimmy fronste plotseling z’n wenkbrauwen.

Hij had niet veel verstand van geldzaken maar hij wist nu toch wel wat er aan de hand was.

„Dan heeft Stokwell zeker ook onze schuldbekentenis aan de bank overgenomen?” vroeg hij, hoewel hij het antwoord wel wist.

Launder knikte en zoog aan z'n sigaar.

„Ik moest wel verkopen, m'n jongen,” zei hij verontschuldigend, „ik zat zelf in de grootste moeilijkheden.” „Dus, als ik het goed begrijp, is Stokwell nu onze schuldeiser,” zei Jimmy. „Hoe groot is het bedrag?” Met alle geldzaken van de ranch had Dan zich altijd beziggehouden en hij had er Jimmy nooit mee lastig gevallen.

„Vijftienduizend!”

„Wat!!”

„Vijftienduizend!” herhaalde Launder. „Het bedrag moet over twee maanden betaald zijn.”

„En als het er dan niet is?” vroeg Jimmy.

„Dan ziet het er niet zo mooi uit,” antwoordde de bankier.

„Stokwell zou kunnen vorderen dat de ranch verkocht wordt om op die manier z'n geld binnen te krijgen.”

„Over twee maanden kan de bank ons weer geld lenen om de schuld aan Stokwell te voldoen,” opperde Jimmy opgelucht.

Lauder schudde het hoofd.

„Daar zou ik niet op rekenen,” zei hij. „Het geld is schaars op het ogenblik en ik ben er niet zeker van dat ik je een nieuwe lening zou kunnen geven.”

Hij stond op en ook Jimmy kwam overeind.

„Het zal misschien allemaal nog wel meevallen. Zo nodig kun je een deel van het vee verkopen. En misschien zal Stokwell jullie nog wel wat uitstel geven.”

Jimmy glimlachte mistroostig.

Er zou beslist geen meeval opzitten. Het geld was er niet, dat wist hij. Door de verliezen die ze het laatste jaar hadden geleden was de veestapel zo geslonken dat ze vrijwel alles zouden moeten verkopen om het geld bij elkaar te brengen. De Double Hawk was een veeranch. Zonder vee was er niets te beginnen. En van Stokwell hadden ze beslist geen uitstel te verwachten.

„Ik meende dat ik het je moest vertellen, Jim,” hoorde hij Lauder zeggen. „Dan kun je er rekening

mee houden.”

„Thanks,” mompelde hij en liep langzaam het kantoor uit.

Dit was dan het einde, peinsde hij terwijl hij Willow Springs uitreed en het pad door de heuvels insloeg. Het einde van de Double Hawk waaraan z'n vader z'n beste krachten had besteed om er een bloeiende veeranch van te maken.

In korte tijd het werk van jaren tenietgedaan.

Jimmy staarde met branderige ogen voor zich uit zonder iets te zien en liet het aan z'n paard over om de weg naar huis te zoeken. Het einde. Of niet.

Hij herinnerde zich plotseling een uitspraak van z'n vader.

Een goede zaak is altijd waard dat je er voor vecht, m'n jongen. Daarvoor moet je vechten tot het uiterste. En dan kun je ervan op aan dat er hulp van boven komt. Daar laten ze je nooit in de steek, ook al lijkt het er soms op dat je alleen staat en het nauwelijks aankunt.

De woorden klonken in z'n herinnering door alsof ze even tevoren gesproken waren.

Vechten voor een eerlijke zaak.

De Double Hawk was een eerlijke zaak en waard om voor te vechten. Ook al zat Dan in de gevangenis en zou hij het alleen moeten opknappen.

Toen dacht hij plotseling aan Smith.

Als Smith zou besluiten om te blijven dan zou hij niet alleen staan.

De gedachte aan Smith gaf hem nieuwe moed en eensklaps had hij haast om naar de ranch te komen.

Hij rechtte z'n schouders en liet z'n paard, dat ingedommeld scheen, even de sporen voelen.

„Come on, Pinto, we hebben niet alle tijd!”

Het bruingevlekte paard werd wakker, prikte z'n oren op, ging over in draf en vervolgens in een wilde galop alsof de duivel hem op de hielen zat...

Smith kwam uit het bunkhouse, waar hij in een grote wastobbe een bad genomen had, toen Jimmy het erf kwam oprijden.

Ah Sing ontfermde zich over het paard en de man en de jongen liepen samen naar het ranchhuis.

„Hoe was de situatie in Willow Springs?” informeerde Smith terwijl hij langzaam een sigaret rolde.

Jimmy vertelde hem van z'n bezoek aan de sheriff en aan Dan en tenslotte z'n gesprek met Launder.

Smith luisterde aandachtig tot Jimmy z'n verhaal gedaan had.

„Het ziet er naar uit dat we een periode van slecht weer te wachten hebben, Jim,” concludeerde hij. „We zullen er ons op moeten voorbereiden en... eh... er iets tegen moeten doen!”

„We!” riep Jimmy uit. „Bedoel je dat je hier wilt blijven?”

„Well,” mompelde Smith met een half lachje, „ik heb 'ns over je aanbod nagedacht en... dit is eigenlijk een even goeie plaats om te zijn als ergens anders. Bovendien hou ik wel van een beetje ruw weer! Dus als je aanbod nog steeds geldt...”

„Nog geldt!” schreeuwde Jimmy enthousiast terwijl hij de hand van de cowboy greep, „je weet niet, Steve, hoe blij ik ben! Ik zou niet weten wat ik alleen zou moeten beginnen!”

„Je hebt de jongens nog,” merkte Steve op.

„Zeker, maar die weten ook niet wat er zal moeten gebeuren en hoe we ons zullen moeten verweren om de ranch te houden.”

„Het is de vraag of ik het weet?” grijnsde Steve.
„Maar we kunnen er ons best voor doen.”

„We moeten er voor vechten, Steve,” zei Jimmy vastberaden. „M’n vader heeft deze ranch gemaakt tot een van de mooiste van Texas met heel hard werken, maar eerlijk en zonder anderen tekort te doen. Dan en ik moeten zijn werk voortzetten. We zijn het verplicht tegenover vader!”

Smith knikte.

„Je hebt gelijk, m’n jongen,” zei hij eenvoudig. „Je moogt het niet prijsgeven. En zo nodig zullen we daarvoor vechten!”

Z’n gezicht vertrok zich in een vertrouwensvolle grijns.

„Kop op, kerel,” zei hij opgewekt. „We hebben nog even tijd eer Stokwell met z’n schuldbekentenis ons in de hoek kan drijven en we zullen die tijd goed benutten. Wanneer komen de jongens thuis?”

„Twee komen vanavond terug. De twee anderen zullen bij het vee de wacht blijven houden. Zo heeft Dan het geregeld.”

De gedachte aan Dan deed z’n gezicht betrekken. Dan, die in dat smerige hete vliegenkot zat en tot

nietsdoen gedoemd was. Die maar zou piekeren over de vraag hoe hij, Jimmy, een jongen nog, de moeilijkheden zou oplossen.

Smith raadde z'n gedachten en legde een hand op z'n schouder.

„Hou de moed erin, son,” glimlachte hij goedmoedig. „Het is altijd het meest donker voordat het licht wordt. We vinden wel een oplossing.” Hij knikte nadrukkelijk. „Dan zal eerder vrij zijn dan je denkt. We zullen bewijzen dat hij onschuldig is en we zullen de schuldigen te pakken krijgen. Daar kun je van op aan!”

Jimmy keek naar het vastberaden gezicht van de cowboy en z'n vertrouwen keerde terug.

„Daar ben ik ook zeker van, Steve,” verzekerde hij.

HOOFDSTUK III

De bevrijding van Dan

Over het pad dat door de heuvels liep, reed een ruiter in een kalme draf in de richting van Willow Springs.

Hij voerde nog een paard aan de teugel mee en hij deed het rustig aan want, hoewel de lucht vol sterren stond, hing de duisternis zwaar tussen de bomen en struiken, waarmee de heuvels op verscheidene plaatsen dicht begroeid waren.

Nu en dan liet hij z'n paard stapvoets gaan om het voorzichtig langs rotsblokken en rolstenen te leiden die her en der verspreid lagen.

Op de plaats waar het pad uitkwam op het bredere karrenspoor dat naar Willow Springs voerde, hield de ruiter z'n paard in om zich te oriënteren.

Voor hem strekte zich een open vlakte uit en in de verte gaven enkele verlichte vensters de plaats aan

waar Willow Springs lag.

Er was geen geluid te horen en verder ook geen levend wezen te zien.

„Vooruit maar weer,” bromde de ruiter en z’n paard zette zich opnieuw in beweging, terwijl het onbereden paard traag achter hen aan sjokte.

Op enige afstand van het stadje wendde de ruiter z’n rijdier naar links en reed de vlakte in. Het was blijkbaar niet z’n bedoeling om door de hoofdstraat binnen te komen.

Hij naderde Willow Springs nu aan de zuidzijde en toen hij de eerste bebouwing aan een der zijstraten tot op een honderd meter genaderd was, steeg hij af en leidde de paarden aan de teugel verder.

Ergens blafte een hond maar overigens was alles stil om hem heen.

In de schaduw van een ongebruikte, oude, vervallen schuur bond hij de paarden vast.

„Ben zo weer terug, hou je rustig!” mompelde hij tegen z’n rijdier, dat even de oren opstak en toen z’n hoofd liet hangen.

Het scheen te begrijpen wat de bedoeling was.

Slim Dayley, de deputy-sheriff van Willow Springs, zat in het kantoor van de sheriff, onder het licht van een olielamp met z'n stoel achterovergeknikt en z'n benen op het bureau, inwendig te kankeren op z'n baas.

Z'n conclusie was, dat Gus Williams een dienstklopper was zoals je er nog nooit eerder een gezien had.

Het was over twaalfen en ieder behoorlijk mens behoorde in z'n bed te liggen, meende Dayley. Maar, omdat er een gevangene in de cel zat die van een ernstig misdrijf verdacht werd, had de sheriff bepaald dat er ook 's nachts bewaking zou zijn. Vooral 's nachts.

Slim vond het een volkomen overbodige maatregel. De gevangenis was stevig genoeg en als de deur goed op slot was kon er geen mens in of uit.

Het kwam gelukkig niet al te vaak voor, anders kon de sheriff zijn baantje cadeau krijgen. Dan bedankte hij en werd weer cow-puncher, zoals hij vroeger geweest was.

Hij geeuwde uitbundig en lichtte z'n voeten van het bureau.

Hij zou nog maar een pijp stoppen om de slaap te verdrijven.

Langzaam, zich onderwijl uittrekkend, liep hij naar een kast in de achterwand, waarin de tabakspot van de sheriff stond.

Terwijl z'n vingers in de tabakspot graaiden ging de deur van het kantoor open.

Slim meende iets te horen maar hij kreeg niet de tijd om zich ervan te overtuigen want een stem, die wat dof en schor klonk, beval: „Steek je handen omhoog en draai je niet om!!”

Dayley vond het maar beter om aan het bevel te voldoen en hij stak langzaam z'n handen omhoog terwijl hij onbeweeglijk bleef staan.

Hij meende wel te moeten protesteren.

„Hé, zeg, luister 'ns,” zei hij verontwaardigd. „Dit is het kantoor van de wet! Je kunt hier zo maar niet...”

„Ik weet 't,” zei de bezoeker kort. „Shut up!!” (Hou je mond).

Dayley hield stil en de bezoeker die z'n hoed diep in de ogen getrokken had en een zwarte doek voor z'n gezicht gebonden had zodat alleen z'n ogen vrij

waren, deed snel enkele passen totdat hij achter de deputy-sheriff stond.

Hij hief z'n pistool op en deed de kolf stevig op de schedel van Dayley neerkomen.

Een doffe klap en Dayley zakte door z'n knieën.

De man ving hem op, sleepte hem naar de stoel achter het bureau en vleide hem daarin neer.

„Sorry,” mompelde de bezoeker, bij wijze van verontschuldiging. „Je zult morgen wel hoofdpijn hebben maar overmorgen is het weer beter.”

Z'n ogen speurden het vertrek rond, toen trok hij de la van het bureau open en, met een tevreden gebrom, griste hij er de sleutels uit.

Dan Stevens werd uit z'n lichte slaap wakker door het metalen geluid van de sleutel die in het ijzeren slot van z'n celdeur werd gestoken.

Hij kwam half overeind.

In de duisternis kon hij z'n bezoeker niet onderscheiden.

„Ben jij het, Dayley?” vroeg hij.

„Sta op en kom mee!” fluisterde een stem. „Ik ben een vriend!”

„Maar...” begon Dan opnieuw.

De stem viel hem in de rede: „Geen vragen! Come on, hurry up!”

Dan gleed haastig van z'n slaappleaats en trok z'n schoenen aan.

Toen volgde hij in de duisternis z'n bevrijder.

In het kantoor van de sheriff, waar Dayley nog in de stoel lag uitgestrekt alsof hij een dutje deed, draaide de man de olielamp laag en liep snel naar de deur.

Hij opende die op een kier en luisterde scherp toe.

Er was niets te horen en met een vlotte beweging opende hij de deur wat verder en glipte naar buiten met Dan achter zich aan.

Dicht langs de huizen liepen ze zwijgend door de donkere straat tot de man een zijstraat insloeg.

Het viel Dan op dat hij niet de moeite genomen had om de zwarte doek van z'n gezicht te doen.

Even later stonden ze achter de schuur bij de twee paarden.

„Luister,” zei de man met gedempte stem, „neem dit paard en smeer 'm. Het is een paard uit je eigen corral. Je hoeft dus niet bang te zijn dat ze je van paardendief stal zullen beschuldigen. Zorg dat je morgen uit de buurt bent als de achtervolging begint.

Neem het pad door de heuvels.”

Dan, nog wat van z'n stuk gebracht door de loop van de gebeurtenissen, stamelde een paar woorden van dank maar de man onderbrak hem onmiddellijk.

„That's all right,” zei hij. „'n Andere keer. Vooruit, er is geen tijd te verliezen!”

Dan slingerde zich in het zadel en de man bleef onbeweeglijk staan tot het geluid van de hoefslagen was weggestorven.

Toen trok hij de doek van z'n gezicht omlaag, steeg op en was enkele ogenblikken later in de duisternis verdwenen...

Smith voelde hoe iemand z'n arm zachtjes schudde en toen hoorde hij de stem van Jimmy die opgewonden fluisterde: „Steve, Steve, wordt wakker... Dan is terug!”

Hij kwam haastig overeind.

„Een ogenblik, Jimmy! Ik kom zo!”

Hij gleed van z'n slaappleats en begon zich snel aan te kleden terwijl Jimmy zich weer naar het ranchhuis spoedde.

Op enkele meters van hem vandaan sliepen de twee

cowboys die 's avonds naar de ranch waren teruggekeerd.

Ze waren in een diepe slaap na een dag van hard werken en hun tweestemmig gesnurk vulde het hele bunkhouse.

Met een glimlachje om z'n lippen voltooide Smith z'n toilet, gespte de koppel om, duwde z'n pistool wat steviger in de holster en liep toen op zijn beurt naar het ranchhuis.

„Dit is m'n broer Dan, Steve! Dan, dit is mister Smith waarvan ik je verteld heb. Steve staat aan onze kant, Dan, en hij blijft hier om ons te helpen! Smith heet Steve, Dan, als je het nog niet wist!”

Jimmy was in z'n opgewondenheid volkomen van de kook en Smith streek hem grijnzend door z'n rode kuif.

„All right, Jimmy,” zei hij. „Ik denk dat we nu allebei wel weten met wie we te doen hebben!”

Hij stak z'n hand uit.

„Glad to meet you, Dan,” lachte hij. „Ik ben blij dat ik je hier een hand kan geven en dat ik er niet voor naar Willow Springs hoeft te gaan!”

Dan greep de toegestoken hand en drukte ze

krachtig. „Blij dat je bij ons bent, Steve. De hemel weet dat we alle hulp op het ogenblik kunnen gebruiken. Dat heb ik ook al tegen Jimmy gezegd!”

„Weet je,” zei Smith en hij glimlachte, maar z’n ogen stonden ernstig, „het gekke is dat de hemel het weet en dan die hulp nog wel eens stuurt ook. Als het tenminste de moeite waard is, en je zelf ook je best doet. Dat zei m’n vader vroeger al en ik geloof dat hij het bij het goede eind had. Hoe ben je eruit gekomen?” Dan vertelde z’n belevenissen en Smith luisterde met gefronste wenkbrauwen toe.

Dan besloot: „Ik weet niet wie me daarginds geholpen heeft maar ik ben hem verdraaid dankbaar en ze krijgen me daar niet meer terug! Ik heb met die hele bankoverval niets te maken en ik zal m’n onschuld bewijzen. Dat kan ik alleen als ik op vrije voeten ben. Nee, ze krijgen me daar niet meer terug! Ik ben nu hier en ik blijf hier en desnoods vecht ik het met de sheriff uit!”

Met een nijdige beweging stond hij op en liep naar een hoek van het vertrek waar een koppel met twee pistolen aan de wand hing.

„Van vader,” legde hij uit. „Ik zal het nu maar gaan

gebruiken. Mijn pistool ligt op het kantoor van de sheriff.”

Smith schudde langzaam het hoofd.

„Ik weet hoe je je voelt, Dan,” zei hij rustig, „en ik geef je volkomen gelijk dat je niet weer naar Willow Springs terug gaat. De gevangenis is geen plaats voor mensen die onschuldig zijn. Maar hier kun je ook niet blijven. Morgenvroeg komt de sheriff hier aanzetten, misschien met een aantal helpers, en dan ben je er weer bij. Natuurlijk is dit de plaats waar hij het eerst zal komen zoeken. Je kunt het uitvechten maar je bent altijd de verliezende partij, Dan. En vergeet niet dat je in de ogen van de sheriff en de burgers van Willow Springs schuldig bent, zolang je onschuld niet bewezen is! Nee, hier mogen ze je niet vinden. Je moet naar een schuilplaats toe, waar je zolang kunt blijven tot de zaak is opgeklaard. Totdat wij meer weten. Wel, wat vind je er zelf van?”

Dan keek met sombere blik en op elkaar geperste lippen voor zich uit.

Toen haalde hij de schouders op en zuchtte diep.

„Oh, well, ik geloof wel dat je gelijk hebt, Steve,” zei hij gelaten, „maar als ik daar ergens op m’n dooie

eentje zit te kijken kan ik nog niets doen en moet ik alles aan jullie overlaten. Dat bevalt me ook niet erg!”

„O, je kunt het rustig aan ons overlaten, Dan,” riep Jimmy uit. „We zullen het varkentje wel wassen en je van alles op de hoogte houden.”

De komst van Dan had Jimmy al z’n optimisme weer teruggegeven.

„En ’s nachts zou je je schuilplaats wel kunnen verlaten,” vulde Smith aan. „Je zou dan ook een oogje op het vee kunnen houden. Overdag kun je slapen. De vraag is alleen maar, weet je een goede schuilplaats hier in de buurt. Hou er rekening mee dat de sheriff de omgeving zal afstropen om je weer in handen te krijgen.”

Dan streek door z’n blonde haren en Jimmy trok diepe denkrimpels in z’n voorhoofd.

Plotseling schoot hij overeind.

„Ik weet het,” verklaarde hij opgewonden aan z’n broer, „de Lost Valley. Dat is een goeie plaats om onder te duiken.”

Zijn broer knikte resoluut.

„Dat is waar,” zei hij, „ik zou geen betere weten, ’n

Goed idee, Jim. Op ons eigen gebied en niet te ver van hier. Precies wat we moeten hebben.”

Hij keek Smith aan.

„Het is een vrij diep dal,” legde hij uit, „ongeveer een uur rijden hiervandaan. Het ligt opgesloten tussen vrij steile rotsen. Vroeger was er water en groeide er gras en toen lieten wij er nog wel eens vee grazen. Door een aardverschuiving werd het water afgesneden en werd ook de toegang nagenoeg afgesloten.

Je kunt hem vrijwel niet vinden als je niet precies weet waar je moet zoeken. Er staat een schuilplaats, die wel vervallen is, maar nog wel bruikbaar en er is nog voldoende gras voor m’n paard. Precies wat we hebben moeten!”

„All right,” zei Smith, „laten we gaan. Hoe eerder we hier weg zijn, hoe beter het is. Ik zal met je meegaan, Dan. Het is goed dat ik weet waar het is. Jimmy blijft hier. Als de sheriff komt moet Jimmy in elk geval thuis zijn. En hij weet natuurlijk van niets! Vooruit, laten we vlug alles bij elkaar pakken wat nodig is. Proviand voor een paar dagen, water, dekens... come on! De tijd dringt!”

De Lost Valley was inderdaad een ideale schuilplaats, stelde Smith vast toen ze een uur of wat later het dal bereikten.

Nadat ze aanvankelijk de heuvels waren ingereden in de richting van de vallei, hadden ze, op voorstel van Smith, een wijde boog gemaakt en rotsachtig terrein opgezocht, om hun spoor te verbergen.

Smith was ervan overtuigd – en Dan was het daarmee eens – dat de sheriff met de ranch als uitgangspunt, zou trachten het spoor van de vluchteling te ontdekken en dus was het zaak dat spoor ergens te doen doodlopen.

De oorspronkelijke toegang tot het dal was door een grote aardverschuiving teruggebracht tot een smalle doorgang die achter een dichte begroeiing van struiken en varens verborgen lag.

Dan had in de duisternis moeite de toegang te vinden maar hij bereikte tenslotte de juiste plaats en met de paarden aan de teugel volgden ze het smalle pad door het struikgewas.

Voor zover Smith in de duisternis kon zien was het dal niet groot. Aan weerszijden rezen de rotsen vrij

steil omhoog; de gekartelde bovenranden tekenden zich nog vrij duidelijk af tegen de iets lichtere nachtelijke hemel.

„Daarginds,” wees Dan in de duisternis, „heeft vroeger de beek gelopen die het dal van water voorzag. Het is nu een droge bedding die helemaal dichtgegroeid is. De beek loopt nu buiten het dal, hier niet ver vandaan en daar heb ik voldoende water voor mij en m’n paard. Daar rechts ligt de schuilplaats.”

Bij het licht van de zaklantaarns doorzochten ze de houten hut op de aanwezigheid van slangen of ander ongedierte en toen dat gebeurd was werden de meegebrachte benodigdheden van de paarden gehaald.

„Well, dat is het,” zuchtte Dan toen hij z’n slaapplek had ingericht en de overige spullen in het gebouwtje waren ondergebracht. „En nu maar zien dat we hier de tijd doorkomen. Ik vraag me af hoe lang het zal duren.”

„Niet zo lang,” verzekerde Smith. „En beter hier dan in de gevangenis van Willow Springs, denk daar maar aan! Wij zullen doen wat we kunnen en we zullen je op de hoogte houden. Neem zelf geen risico.

Blijf overdag hier in het dal. Je kunt ervan op aan dat de sheriff en z'n helper spinnijdig zullen zijn en vooral de eerstkomende dagen de omgeving zullen uitkammen om je op het spoor te komen. Hou je gedekt! Als ze je weer te pakken krijgen kom je niet zo gemakkelijk weer vrij!”

„Ik zal erom denken,” verklaarde Dan ernstig. „Ze zullen mij niet te zien krijgen!”

HOOFDSTUK IV

Smith gaat op onderzoek uit

Gus Williams en z'n deputy, Slim Dayley, waren inderdaad spinnijdig, dat was heel duidelijk te zien.

Ze kwamen de andere morgen, met verbeterd gezichten, het erf van de Double Hawk oprijden op het moment dat Jimmy en Steve en de beide cowboys, George White en Bert Benson, juist het ontbijt achter de rug hadden.

De sheriff kwam van z'n paard en stapte met driftige passen de veranda op.

Jimmy opende de deur en zei op z'n vriendelijkste toon: „Hallo, sheriff, goeie morgen! Je bent er vroeg bij.”

„Waar is je broer?” vroeg sheriff Williams kortaf, zonder de groet te beantwoorden.

Jimmy trok z'n meest verbaasde gezicht. Hij was op de komst van de sheriff voorbereid en hij had zich

voorgenomen om hem geen leugens te vertellen maar hem toch ook niets wijzer te maken.

„Dat moet jij weten, sheriff,” zei Jimmy. „Hij is niet hier!”

Hij keek langs de sheriff heen naar Dayley die niet was afgestegen. De deputy had z’n Winchester dwars voor zich op het zadel liggen, met twee handen omklemd, en hij trok een gezicht alsof hij er maar het liefst onmiddellijk gebruik van zou hebben gemaakt.

„Dan is er vannacht tussenuit geknepen,” legde de sheriff uit. „Hij had een helper, die m’n deputy buiten westen sloeg en Dan uit de cel haalde. Vermoedelijk...”

Hij maakte een gebaar van afkeer.

„Wat sta ik hier te vertellen,” bromde hij. „Dat weet je allemaal al lang. Waar is ie?!”

„Hij is niet hier,” deed Jimmy onschuldig. „Je kunt hier rustig rondkijken als je me niet gelooft...”

„Waar is-ie dan?”

Jimmy maakte een gebaar met z’n handen dat alles kon betekenen.

„All right!” zei de sheriff grimmig. „Laat ik je in elk geval vertellen dat je broer op het ogenblik een

vluchteling is voor de wet. We gaan nu jacht op hem maken en als hij zich verzet heeft hij kans om neergeschoten te worden. En als we hem te pakken krijgen en hij blijkt onschuldig te zijn, dan gaat-ie nog een tijd de gevangenis in omdat-ie Dayley op z'n stomme kop geslagen heeft. Da's een belediging van het gezag!"

De sheriff hield op bij gebrek aan adem.

„Loop je niet een beetje hard van stapel, sheriff?" klonk de rustige stem van Smith. Hij stond in de deuropening geleund en was bezig een sigaret te rollen. „Als ik het goed begrijp was het niet Jimmy's broer die jouw helper... eh... in slaap wiegde."

Williams keek woest.

„Wie ben jij?" snauwde hij. „Ik heb jou hier nog nooit in de buurt gezien!"

„Hij is onze nieuwe voorman," antwoordde Jimmy, „Steve Smith!"

„Smith... eh," bromde de sheriff sarcastisch, „kon je geen andere naam uitdenken?"

„Smith was goed genoeg voor mij," antwoordde Smith met een flauw glimlachje.

„Waar kom je vandaan?"

Smith maakte een hoofdbeweging in de richting van het dal.

„Van die kant,” glimlachte hij.

„Smith, eh,” bromde de sheriff opnieuw terwijl hij Smith onderzoekend aankeek. Het was duidelijk te zien dat alle foto's op de opsporingsbiljetten aan z'n geestesoog voorbij gingen.

„Laten we zien dat we hier weggkomen, Gus,” klonk plotseling de verveelde stem van Dayley. „We worden van die lui hier toch niks wijzer en we laten kostbare tijd verloren gaan!”

Williams draaide zich nijdig om. Hij zag rood van kwaadheid.

„Als jij niet zo stom was geweest om je op je hersenloze kop te laten slaan dan hoefden we niet hier rond te sjouwen en dan konden we onze kostbare tijd beter besteden!” schreeuwde hij.

„Als je voortmaakt kun je nog op tijd thuis zijn voor je middagdutje, Gus,” grinnikte Bert Benson, die een grappenmaker was.

De sheriff keek hem aan alsof hij hem wilde verscheuren.

Toen draaide hij zich om en stormde de veranda af

naar z'n paard.

Zo vlug als z'n leeftijd het toeliet klom hij in het zadel en greep de teugel.

Hij deed z'n mond open om nog iets te zeggen maar bedacht zich blijkbaar want met een ruk deed hij z'n paard keren en draafde, gevolgd door Dayley, weg in de richting van de vallei.

„Hij was werkelijk boos,” mompelde Jimmy terwijl hij Smith aankeek.

„Dat was-ie,” grinnikte Smith terwijl hij de beide ruiters nakeek tot ze uit het gezicht verdwenen waren.

Die namiddag besloot Smith op verkenning uit te gaan om zich bij daglicht vertrouwd te maken met de omgeving en in het bijzonder met het grondgebied van de ranch.

Jimmy had er op gestaan om hem te vergezellen maar Smith had hem dat idee uit z'n hoofd gepraat.

„'n Andere keer, Jimmy. Nu lijkt het me beter dat ik me alleen 'ns ga oriënteren. Alleen loop je minder in de gaten en heb je meer bewegingsvrijheid en bovendien vind ik het van belang dat hier een verantwoordelijk persoon aanwezig is voor het geval

er iets gebeurt.” Het had allemaal nogal plechtig geklonken en Jimmy had bij dat verantwoordelijk persoon’ Smith heel scherp aangekeken om te zien of deze hem misschien een beetje voor de gek hield.

Maar Smith had z’n meest ernstige gezicht getrokken en Jimmy had zich tenslotte, zij het met tegenzin, bij de beslissing neergelegd.

Hij vond het eigenlijk heel gewoon dat Smith de beslissingen nam en inwendig was hij er misschien wel een beetje blij om dat de verantwoordelijkheid van zijn jonge schouders was afgenomen.

Ook al was hij dan een ,verantwoordelijk persoon!’ Jimmy had Smith zo goed mogelijk op de hoogte gebracht van de plaatsen die de grens vormden van het gebied van de Double Hawk en dat van de Diamond Bar van John Stokwell.

Smith reed door de vallei en volgde aanvankelijk de loop van de beek tot de plaats waar deze in een smalle canyon verdween.

Hij liet de canyon links liggen en stuurde Blackie de lange heuvelhelling op tot hij uitkwam op een smal pad dat zich door de dichte bebossing van pijnbomen slingerde. Hij volgde het pad enkele mijlen tot het

zich over een heuveltop verloor in een dichte begroeiing van wilde vlier en jeneverbesstruiken.

Daar boog hij naar het westen af en, de helling in schuine richting afdalend, kwam hij in een vrij diep ravijn waarvan de beide wanden volkomen glad leken en bijna loodrecht omhoog liepen.

Hij reed langzaam verder, zorgvuldig de rotsblokken en rolstenen vermijnd die links en rechts verspreid lagen.

Aan het einde van het ravijn begon de bodem geleidelijk aan te stijgen en toen hij uit het ravijn te voorschijn kwam zag hij voor zich een licht golvend, heuvelachtig terrein met weinig beplanting en met hier en daar plekken waar prairiegras groeide.

Blijkbaar naderde hij zo langzamerhand de weidegrond van de ranch.

Terwijl z'n grijze ogen de omgeving nauwlettend in zich op namen, vervolgde Smith z'n weg.

Hij bereikte de top van een lage heuvel en plotseling zag hij in de laagte beneden hem, op een afstand van een driehonderd meter, een tweetal ruiters.

Zijn eerste gedachte was dat het de sheriff en z'n

helper waren die nog steeds het spoor probeerden te vinden van de ontvluchte Dan, maar toen hij de kijker uit z'n zadeltas haalde en voor z'n ogen bracht ontdekte hij dat het niet de beide wetsdienaren waren.

Hoewel de beide ruiters voor hem uit reden en hij hen dus op de rug zag, herkende hij in een van hen Ted Walters, de vroegere voorman van de Double Hawk. De andere ruiter was hem onbekend maar hij vermoedde dat het een van de mannen van de Diamond Bar was.

Ze reden in een lichte draf en Smith had de indruk dat ze op weg waren naar een bepaald doel.

Hij vroeg zich af wat dit tweetal hier op het grondgebied van de Double Hawk te zoeken had en het leek hem van belang daar achter te komen.

Hij liet z'n paard keren en reed een eindweegs de helling die hij zo juist beklommen had, af, zodat de heuveltop hem aan het oog onttrok.

Toen bracht hij z'n paard in draf en zette de achtervolging in, waarbij hij er zich nu en dan behoedzaam van vergewiste dat de beide mannen nog in zicht waren en hij op het goede spoor zat.

Na korte tijd werd de bodem rotsachtiger en begon te stijgen en Smith moest noodgedwongen z'n paard wat inhouden omdat de grond op verscheidene plaatsen scheuren en spleten en oneffenheden vertoonde en grote stenen z'n weg versperden.

Hij steeg af en liep voorzichtig naar de rand van het smalle rotsplateau om te zien waar de mannen die hij achtervolgde, zich bevonden.

Tot z'n verbazing en ergernis ontdekte hij echter dat de beide mannen verdwenen waren. Er was geen spoor meer van hen te ontdekken.

Met de kijker zocht hij de omgeving af.

Op enkele honderden meters afstand rees de rotswand omhoog, gekloofd en gekerfd, bruingrijs in het helle zonlicht.

Aan de voet lagen, verspreid, enorme granietblokken, sommige van meer dan manshoogte.

Hij vroeg zich af of de beide ruiters eerder waren afgebogen en dus meer naar het noorden gereden waren.

Er was maar een oplossing, concludeerde hij tenslotte; terugrijden en onmiddellijk op het spoor van de beide mannen verder gaan.

Hij wierp zich in het zadel, nijdig op zichzelf, en reed een gedeelte van de weg terug, totdat hij op de plaats kwam waar hij Walters en z'n metgezel het laatst had waargenomen.

Het kostte hem niet veel moeite het spoor van de beide ruiters te volgen en zo bereikte hij, na korte tijd, de rotswand die hij eerder vanaf het rotsplateau had bekeken.

Daar deed hij de verrassende ontdekking dat de rotswand geen ononderbroken geheel vormde maar een enkele meters brede opening bevatte, die, doordat het zuidelijk gedeelte van de wand vrij sterk naar voren sprong, vanaf het plateau niet zichtbaar was geweest.

Smith twijfelde er geen ogenblik aan dat de beide mannen die hij achtervolgde, hierdoor verder gereden waren en een kort onderzoek van de rotsgrond gaf hem zekerheid.

Hij besloot om de achtervolging maar voort te zetten maar op z'n hoede te zijn en voorzichtig dreef hij z'n paard door de opening.

Aan weerszijden rezen de bruingrijze rotswanden steil omhoog.

Na een vijftig meter weken ze echter plotseling uiteen en schuin daarachter lag een grote komvormige ruimte, het voorste gedeelte rotsachtig en bezaaid met grote stenen, het achterste gedeelte begroeid met struikgewas en hier en daar plukken gras.

Halverwege was tegen de rotswand een ruwhouten, primitieve hut gebouwd, scheef en vormloos, waarbij drie gezadelde paarden stonden vastgebonden.

Op het achterterrein graasde, vastgemaakt aan een lasso, nog een paard.

Smith nam de situatie in een ogenblik in zich op en trok zich toen haastig terug achter de beschermende rotswand.

Hij dacht ernstig na.

Het stond voor hem vast dat de drie mannen die daar blijkbaar bijeen waren — misschien waren het er vier — zeker geen vrienden waren van de Double Hawk, ook al hielden ze dan hun samenkomst op het gebied van de ranch.

Dit was blijkbaar een gedeelte van het terrein dat nooit door de mannen van de Double Hawk bezocht werd omdat het onherbergzaam was en mens noch

dier hier iets van z'n gading kon vinden.

Een ideale schuilplaats voor kerels die iets in hun schild voerden, dacht Smith, en dat deden die kerels die daarginds nu waren vast en zeker.

Die waren beslist niet zo maar voor de gezelligheid hier bij elkaar gekomen!

Plotseling besloot hij er, hoe dan ook, achter te komen wat die kerels daar uitspookten. Het kon van het grootste belang zijn om dat te weten!

Hij liet z'n paard keren en reed snel de toegangsweg af.

Achter een paar grote, dicht bij elkaar gelegen rotsblokken, steeg hij af.

„Liggen, old boy!” beval hij en het zwarte paard prikte z'n oren op, zakte door z'n voorbenen en rolde om.

Smith gaf het een goedkeurend klopje op de nek en liep haastig weg.

Even later stond hij weer, in de schaduw van de rotswand, de ruimte voor hem in ogeschouw te nemen.

Het was een gevaarlijke onderneming, dat besepte hij drommels goed!

Als die kerels naar buiten mochten komen terwijl hij hier was, zag het er niet mooi uit!

Maar sommige dingen moesten nu eenmaal gedaan worden en dan moest men het risico er maar bij nemen!

Hij dook in elkaar en begon langzaam voort te kruipen in de richting van de hut, zoveel mogelijk dekking zoekend achter de verspreid liggende rotsblokken.

Toen de stenen spaarzamer werden boog hij af naar de rotswand en daarlangs legde hij snel, in gebukte houding, de laatste meters af.

Enkele ogenblikken later zat hij gehurkt tegen de zijwand van de hut, z'n pistool in de hand, z'n hoed diep in de ogen getrokken.

De paarden die vlak bij hem vastgebonden stonden, hadden bij z'n komst een enkele onrustige beweging gemaakt, maar gelukkig niet voldoende om de aandacht van de kerels in de hut te trekken.

Smith kon hun gesprek duidelijk volgen.

„...kletsen, Brasos. Je komt er vervloekt goedkoop aan zonder dat je er veel moeite voor hoeft te doen en zonder dat je risico loopt! Het gevaar dat lopen

wij, zie!” zei een harde stem op nijldige toon.

„Zo is het!” Dat was Ted Walters. „Wij kunnen tegen een stuk lood omhooglopen maar jij hoeft alleen maar met een paar kerels bij Rusty Creek te zijn om de honderdvijftig stuks over te nemen. Als jij ze dan morgennacht een vijftien mijl verder drijft is er geen vuiltje meer aan de lucht. Het is net als Art zegt, je hebt het gemakkelijk en vlug verdiend!”

„Maar de prijs van vee is laag,” protesteerde de man die Brasos heette en wiens stem een Mexicaans accent had. „Ik kan het vee niet gewoon aan de markt brengen. Het brandmerk moet veranderd worden en dat kost tijd. En geld. Mijn mannen, zij willen goed betaald worden voor dit werk. Laten we daarom zeggen, tien Amerikaanse dollars per stuk. Oké?”

„Vijftien en geen cent minder, Brasos, of je kunt wat mij betreft naar de duivel lopen!” viel Art nijdig uit. „Je maakt er zelf het dubbele van. Je hoeft me niks wijs te maken! Vijftien en daar kun je het voor doen of laten!”

„Oké, oké,” suste Brasos. „Ik zal ze nemen. Omdat wij altijd goede zaken gedaan hebben. Morgennacht zal ik aan Rusty Creek zijn met enkele van mijn

mannen om het vee in ontvangst te nemen en ik betaal vijftien voor ieder stuk behalve voor de kalveren. Daarvoor betaal ik tien dollars!”

Smith hoorde een nijdig gegrom in de hut en toen opnieuw de stem van Brasos.

„Oké! Het is te veel, maar goed, ik betaal vijftien voor alles! Oké, mister Slocum?”

„Op die manier kunnen we zaken blijven doen, Brasos,” bromde de man die Art Slocum heette.

„Inderdaad,” viel Walters z’n partner bij. „We hebben de komende twee maanden nog net zo’n partij voor je. Vermoedelijk wel meer dan een!”

Hij grinnikte hoorbaar en ook de Mexicaan lachte zachtjes.

„Het is een genoegen om zaken met de gentlemen te doen,” verzekerde hij op zalvende toon. „Well, dat is dan afgesproken...”

Smith hoorde gestommel in de hut en had de indruk dat het gesprek ten einde was.

Hij maakte aanstalten om z’n gevaarlijke luisterpost zo snel mogelijk te verlaten maar een plotselinge opmerking van Art Slocum weerhield hem.

„Tussen twee haakjes, Brasos,” hoorde hij Slocum

zeggen, „je hebt daarachter een paard zien staan. Je kunt het meenemen. Het kost je vijftig dollars en dat is verdraaid goedkoop. Het is tweehonderd waard!”

„Is het...” begon Brasos maar Slocum viel hem onmiddellijk in de rede.

„De eigenaar heeft er... eh... geen interesse meer voor,” zei hij met een grijnslach. Ook Walters lachte.

Brasos schraapte z’n keel.

„Ik hoor dat mister Dan Stevens van de Double Hawk vannacht uit de gevangenis van Willow Springs is ontsnapt,” merkte hij nuchter op. „Hij zal nu wel over de grens zijn... op een paard dat hij hier of daar te pakken heeft gekregen.”

De Mexicaan was kennelijk goed op de hoogte en niet iemand die zich knollen voor citroenen liet verkopen, dacht Smith.

„Daar geloof ik niks van,” hoorde hij Ted Walters zeggen. „Hij houdt zich hier in de buurt ergens schuil, dat kan je rustig van mij aannemen. Ik zou je misschien zelfs de plek kunnen aanwijzen waar hij zit,” voegde hij er geheimzinnig aan toe.

„Je zou de sheriff een tip kunnen geven, Ted,” stelde Art Slocum voor.

„Alles op z'n tijd,” bromde Walters. „Ik heb zelf nog een appeltje te schillen met die kerel!”

„Oké, ik zal dat paard dan nu maar meenemen,” besloot Brasos. „Vijftig dollars...” en dat waren de laatste woorden die Smith hoorde want hij vond dat het nu toch wel de hoogste tijd werd om zich naar veiliger oorden terug te trekken.

Vlug als een slang gleed hij langs de rotswand naar de plaats waar de verspreid liggende rotsblokken hem de nodige beschutting boden.

Z'n ogen op de hut gericht en z'n pistool gereed kroop hij naar de uitgang en hij verdween juist uit het gezicht toen Walters uit de hut naar buiten stapte, gevolgd door z'n beide kornuiten.

Smith snelde door de toegangsweg naar de plaats waar z'n paard lag.

Het zwarte paard kwam onmiddellijk overeind toen het z'n baas zag aankomen en Smith slingerde zich in het zadel.

„Come on, Blackie,” zette hij het dier aan. „Laat nou 'ns zien dat je wat meer bent dan een doodgewoon lui beest!”

Blackie gooide z'n hoofd in de lucht, kwam even

met z'n voorbenen van de grond en stoof toen in een draf weg om daarna in galop over te gaan.

Smith keek nu en dan over z'n schouder maar van de drie kerels was niets te bekennen.

Na een halve kilometer te hebben afgelegd zwenkte hij rechtsaf naar de heuvels. Zodra hij over de eerste heuvelkam was hield hij z'n paard in en sprong uit het zadel.

Languit liggend, z'n stetson in z'n nek geschoven, z'n kijker bij de hand wachtte hij tot de drie mannen in zicht zouden komen.

Hij hoefde niet lang te wachten.

Smith zag hen aankomen, Slocum en Walters voorop, de Mexicaan, die het paard van Dan Stevens meevoerde, enkele meters daarachter.

Gewapend met z'n kijker volgde hij hun bewegingen.

Toen ze de plaats waar hij lag enkele honderden meters gepasseerd waren, zag hij plotseling de Mexicaan de hand heffen ten groet en rechtsaf slaan terwijl de anderen rechtdoor reden.

Met een glimlachje om de lippen wachtte Smith tot de Mexicaan uit het gezicht verdwenen was.

Toen stond hij op, borg de kijker in z'n zadeltas en krom langzaam op z'n paard.

Hij klopte het dier liefkozend op de hals en reed, in lichte draf, de heuvels in.

Een ontmoeting met señor Brasos was het volgende punt van het programma. Het paard van Dan Stevens zou weer aan z'n eigenaar terugkomen, hoe dan ook!

Smith had op z'n heenweg de omgeving voldoende scherp in zich opgenomen en omdat Brasos een tweede paard meevoerde zou hij ongetwijfeld het min of meer begaanbare pad door de heuvels volgen. En hij zou bovendien maar langzaam vooruitkomen.

Vandaar dat Smith geen haast maakte en voor zichzelf al ongeveer het punt had bepaald waar hij de Mexicaan zou ontmoeten.

Het moest een toevallige ontmoeting lijken, zodat de man niet op de gedachte zou komen dat Smith hem al een tijdlang gevolgd had en misschien op de hoogte zou zijn met de schuilplaats.

Met een glimlachje om de lippen draafde Smith door de heuvels totdat hij na korte tijd het pad bereikte waarlangs hij naar zijn berekening de Mexicaan kon verwachten.

Achter een groepje hoog opgeschoten struiken bracht hij z'n paard tot staan en haalde z'n tabakszak te voorschijn.

Hij had nog even de tijd.

Toen hij z'n sigaret half opgerookt had, hoorde hij Brasos komen.

De man vloekte en spoorde de beide paarden tot groter snelheid aan.

Smith doofde z'n sigaret en wachtte geduldig tot de Mexicaan voldoende dichtbij was.

Toen reed hij achter de struiken vandaan.

Brasos hield met een ruk z'n rijdier in en z'n ogen werden groot van verbazing en schrik.

Het was duidelijk dat hij hier niemand verwacht had.

Hij was vrij klein en tenger gebouwd met een gebruind mager gezicht, versierd met een smalle snor en een kin die voorzien was van zwarte baardstoppels.

Een vettige zwarte haarlok kwam onder z'n hoed vandaan.

Z'n hand dwaalde een ogenblik af naar het pistool met paarlemoeren greep dat laag op z'n rechterheup

hing.

Hij bedacht zich en liet z'n hand op de zadelknop rusten.

„Good afternoon, señor,” groette hij op de meest vriendelijke toon.

„Wat voer je hier uit en waar heb je dat paard vandaan?” vroeg Smith kortaf.

Brasos keek achter zich alsof hij nu eerst ontdekte dat er nog een paard achter hem aan kwam. Hij maakte een verontschuldigend gebaar met z'n handen en zei argeloos:

„Ik ben op weg naar de rancho van mijn broeder Fernandez,” loog hij vlotweg. „De Rancho del Sol, twintig mijlen verder naar het zuiden. Dit paard, het is een verjaardagsgeschenk voor mijn broeder!”

„Ik heb nooit van die ranch gehoord,” zei Smith. „Het is maar een hele kleine rancho, señor,” glimlachte Brasos.

„En waar heb je dat paard vandaan?” wilde Smith weten.

„Ik heb het zelf opgefokt, señor,” verzekerde de Mexicaan. „Het is een verjaard...”

„Ik heb je de eerste keer al verstaan,” bromde

Smith. „Hoe heet je?”

„... eh... Enrico, señor! Enrico Valdez! Maar mag ik vragen met welk recht...?”

„Señor Valdez,” zei Smith op streng-koele toon, „ik geloof dat je een leugenaar bent en een dief. Ik twijfel eraan of je Valdez heet, ik ben er vast van overtuigd dat er op vijftig mijlen in de omtrek geen Rancho del Sol bestaat en ik weet zeker dat je dat paard daar niet zelf gefokt hebt! Of is het je gewoonte om de paarden die jij fokt te voorzien van het brandmerk van de Double Hawk?”

Brasos gaf geen antwoord.

Z’n ogen gleden schichtig van Smith naar de omgeving naast Smith alsof hij een uitweg zocht.

„Weet je wat ze in deze omgeving doen met paardendieven, Valdez?” ging Smith op snijdende toon verder. De Mexicaan deed er het zwijgen toe maar plotseling richtte hij een verschrikte blik op een plaats, schuin achter Smith.

„Pas op, señor,” schreeuwde hij, „daar achter u!”

Tegelijkertijd schoot z’n kleine hand als een slang naar het pistool op z’n heup.

Hij had het wapen half uit de holster toen het

pistool van Smith knalde...



Brasos uitte een felle kreet van pijn en greep met z'n linkerhand naar de gekwetste pols van z'n rechterhand waarover de kogel uit het pistool van Smith een hevig bloedende voor getrokken had.

„Dat was een oud trucje, Valdez,” snauwde Smith terwijl hij z’n pistool op de Mexicaan gericht hield. „Een trucje waar geen kind hier in de buurt nog inloopt! Het had je je leven kunnen kosten! Laat dat pistool op de grond vallen,” commandeerde hij vervolgens en Brasos, z’n gezicht nog steeds vertrokken van pijn, haastte zich aan het bevel te voldoen.

Toen reed hij z’n paard langs dat van de Mexicaan en rukte hem de smerige halsdoek van z’n nek.

„Kom hier met die vlerk!” zei hij bits en de man stak hem z’n gewonde hand toe.

Z’n donkere kraalogen keken verwonderd toe terwijl Smith met de halsdoek de hand zo goed mogelijk verbond. De doek werd op z’n plaats gehouden door een eind touw dat de Mexicaan in z’n zadeltas had en dat er stevig omheen gebonden werd.

„En smeer ’m nu,” gelastte Smith, „en laat dat paard hier. En laat me je lelijke gezicht hier nooit meer zien, señor. Een volgende keer zou het slechter af kunnen lopen!”

Brasos zei niets.

Met z’n linkerhand knoopte hij het touw los

waarmee het paard van Dan aan een ring van het zadel bevestigd was.

Smith greep het touw en Brasos reed weg, zonder een woord te zeggen.

Hij keek niet meer om en toen hij uit het gezicht verdwenen was, zette Smith z'n paard in beweging.

„Come on, Blackie,” grinnikte hij. „Je hebt er nu een broertje bij gekregen. Ik ben benieuwd wat Jimmy ervan zal zeggen!”

„Jee, Steve!” riep Jimmy uit toen Smith, met een brede grijns op z'n gezicht, het voorterrein van de Double Hawk kwam oprijden. „Dat is Dan's paard. Waar heb je dat vandaan gehaald?”

„'n Lang verhaal, son,” bromde Smith, met een glimlach in z'n grijze ogen. „Ik zal het je strakjes vertellen. Eerst wassen en dan eten! Je ziet hier een stoffige en bijzonder hongerige cowboy voor je, son. Je kunt maar beter Ah Sing waarschuwen om op het ergste voorbereid te zijn.”

„Dat ga ik onmiddellijk doen, Steve!” verzekerde Jimmy maar hij bleef Smith nakijken terwijl deze, een beetje stijf van de lange rit, naar het bunkhouse liep.

In z'n ogen lag een warme gloed en hij liep even later fluitend naar binnen om Ah Sing te zoeken.

Sinds lang had hij zich niet zo gelukkig gevoeld...

HOOFDSTUK V

Jimmy raakt in moeilijkheden

Onder het eten door gaf Smith in grote trekken een verslag van z'n wederwaardigheden en Jimmy luisterde met open mond toe.

„Jee, Steve,” zei hij, toen Smith aan het eind van z'n verhaal gekomen was, „wat ben ik blij dat jij dat paard van Dan gevonden hebt. Niet zozeer vanwege dat paard, begrijp je, maar omdat je nu het bewijs hebt dat wij je niet zo maar iets wijsgemaakt hebben. Wat ik zo fijn van je vond, Steve,” voegde hij er een beetje verlegen aan toe, „was dat je ons onmiddellijk geloofde dat Dan onschuldig was en zo zonder dat wij je er enig bewijs van konden geven. Je hebt ons vertrouwd op ons eerlijke gezicht en dat was mooi van je, Steve!”

Smith glimlachte en streek Jimmy door z'n rooie haren.

„Je moet de mensen dikwijls vertrouwen op hun eerlijke gezicht, boy,” antwoordde hij ernstig. „En zelfs als ze toevalligerwijs niet zo’n gunstig uiterlijk hebben! Dat kunnen ze dikwijls niet helpen. Nu en dan kom je bedrogen uit, maar dat doet er niets aan af. Als je vol wantrouwen door het leven moet gaan, son, is de aardigheid er grotendeels af!”

„Ik geloof wel dat ik begrijp wat je bedoelt, Steve,” verzekerde hij plechtig, „en ik zal er waarachtig rekening mee houden!”

Smith lachte om de ernstige blik in de grote blauwe ogen van de jongen.

„Zouden we de sheriff niet op de hoogte brengen van dat gesprek dat jij afgeluisterd hebt en van de manier waarop je Dan’s paard hebt teruggekregen? Misschien dat hij dan ook overtuigd is van Dan’s onschuld?” Smith schudde het hoofd.

„Ik ben bang van niet. Wat ik de sheriff kan vertellen is geen enkel bewijs. Hij zal denken dat ik het verzonnen heb. En het feit dat wij Dan’s paard hier hebben zal hij alleen maar beschouwen als een bewijs dat wij mee in het complot zitten. Nee, wij zullen voorlopig onze eigen boontjes moeten doppen,

son, hoe dan ook.” „Dat vee dat ze aan die Mexicaan morgennacht moeten leveren, dat is zeker ons vee, Steve?”

„Dat is de bedoeling, vast en zeker,” knikte Smith grimmig. „Ze willen de komende maanden zoveel mogelijk vee van de Double Hawk stelen, vermoedelijk met instemming van Stokwell, en als die dan te zijner tijd met z’n schuldbekentenis voor den dag komt is er geen andere mogelijkheid dan de ranch te verkopen. Well, we zullen proberen om er een stokje voor te steken, Jim! Daar zullen we eerlijk ons best voor doen!”

Hij stond op en liep naar het raam. Terwijl hij naar buiten staarde hielden z’n handen zich bezig met het rollen van een sigaret.

„Zijn White en Benson weer teruggegaan?” vroeg hij. „Vanmiddag. We proberen zoveel mogelijk de hele ploeg bij het vee te hebben ’s nachts. Morgen komen de twee anderen, Bob Carson en Lefty Jones, hier terug. Waarom vraag je dat?”

Smith gaf geen antwoord maar staarde fronsend naar buiten.

De avond begon te vallen maar boven de vallei was

de lucht rozig-rood, alsof het licht door een nevel kwam.

„Ik ben bang dat we een storm krijgen, Jim,” legde hij uit, „en dan is het maar goed om zoveel mogelijk mensen bij het vee te hebben. Als het erg wordt zullen ze handen tekort komen om het vee rustig te houden.” „Ik was van plan om vanavond nog een bezoek aan Dan te brengen,” zei Jimmy. „Hij zal het vandaag wel eenzaam gehad hebben en hij zal er wel op rekenen dat ik kom. Ik wou ook nog een paar dingetjes voor hem meenemen.”

„Wanneer wou je weggijden?”

„Zo gauw het donker is. Dan is er geen kans dat iemand achter me aan komt.”

In de lucht boven de vallei werd het licht zwakker en begonnen zich grote wolkenbanken te vormen.

„Misschien toch maar beter dat je thuisblijft, son,” bromde Smith. „Het blijft geen uur meer uit!”

„Maar Dan zal nu juist behoefte hebben aan wat gezelschap,” betoogde hij. „Ik rijd er rechtstreeks naar toe. De storm zal alle sporen uitwissen.”

Smith haalde de schouders op.

„All right, doe het als je denkt dat het moet, maar

pas goed op en doe voorzichtig aan. Het is moeilijk terrein!”

„Ik zal goed opletten,” verzekerde Jimmy en ging naar buiten om z’n paard uit de corral te halen.

’n Kwartier later was hij op weg.

Het was nu nagenoeg donker. Alleen de lucht vertoonde nog sporen van licht tussen de laaghangende wolkenbanken die door de langzaam aanwakkerende wind werden voortgedreven.

Jimmy reed in een gestrekte draf, z’n hoed, voorzien van de stormband, diep naar voren getrokken, een wijde gummicape om de schouders.

Nu en dan hield hij z’n paard even in om te luisteren en hij gaf z’n ogen goed de kost maar van een achtervolger was niets te bespeuren.

Hij vorderde goed en had meer dan de helft van de afstand afgelegd toen de storm losbrak.

Een hevige regenvlaag, gedreven door een plotselinge rukwind, trof het paard met de kracht en de felheid van een zweepslag en Pinto die juist het laatste stuk van een heuvelhelling beklom, hinnikte van schrik en ging plotseling op de achterbenen staan. Jimmy wierp zich met een ruk naar voren om te

voorkomen dat het paard achterover zou vallen.

„Rustig, Pinto, rustig, old boy,” maande Jimmy terwijl hij het paard zachtjes op de nek klopte en met een lichte hielbeweging aanspoorde om verder te gaan.

Het water viel in stromen neer en eer ze de heuvelkam over waren en enige beschutting vonden onder een groep pijnbomen, waren ruiter en paard doorweekt.

Het was nu aardedonker en wind en regen striemden de bomen die kreunden onder het geweld.

Jimmy vroeg zich af of hij er niet verstandig aan zou doen om hier maar te wachten tot de eerste kracht van de storm voorbij zou zijn, maar hij kwam tot de conclusie dat hij toch maar moest proberen om voorzichtig verder te gaan. Het kon enkele uren duren en het was hier ook niet zo prettig.

Hij zat nu in moeilijk terrein, op sommige plaatsen rotsachtig maar op andere plaatsen dichtbegroeid met bomen en struikgewas en doorsneden door diepe geulen en scherp hellende inzinkingen.

Het regengordijn belemmerde ieder uitzicht maar hij kende de omgeving hier door en door en hij wist

dat hij op de goede weg zat.

Langzaam ploeterde het Pintopaard voort, het hoofd laag hangend, terwijl het zich nu en dan moest schrap zetten wanneer een plotselinge windvlaag het van de been dreigde te werpen.

Jimmy probeerde zich enigszins te oriënteren maar het was onbegonnen werk.

De regen die in dichte stralen langs z'n gezicht liep noodzaakte hem af en toe z'n ogen te sluiten.

Eensklaps gleed het paard een korte helling af en plonsde in het water dat de diepe geul voor de helft vulde en snelstromend een weg zocht naar beneden.

Het paard bleef overeind maar Jimmy voelde hoe het trilde van de zenuwen.

Met z'n hoofd dicht bij de oren van het dier kalmeerde hij het met zachte woorden en met lichte drang slaagde hij erin het paard weer te doen verder gaan.

De storm woedde met onverminderde kracht voort en Jimmy had ieder gevoel van tijd en plaats verloren.

Hij hoopte alleen nog maar dat ze een plek zouden vinden die voldoende beschutting bood om het einde

van de storm af te wachten.

Aarzelend vervolgde het paard z'n moeilijke weg.

Na een gedeelte rotsachtige grond volgde opnieuw een zanderige helling, langzaam glooiend, maar over het laatste stuk vrij steil aflopend.

Het water gutste hierlangs naar beneden, zand en kleine stenen met zich meevoerend.

Het paard voelde het gevaar toen het deze helling begon af te dalen.

Het zette zich schrap, de voorbenen gestrekt, de achterbenen iets doorgezakt.

Plotseling echter bood de grond geen weerstand meer.

De voorbenen gleden door op de modderige bodem waarvan het einde niet te zien was. Het paard raakte in paniek. Sidderend probeerde het zich op de achterbenen te verheffen. Het lukte een ogenblik maar het was een verkeerde manoeuvre. Het viel schuin op de helling terug, raakte een steen en tuimelde zijdelings om.

Jimmy had intuïtief de moeilijkheden voelen aankomen en toen z'n paard viel, waren z'n voeten uit de stijgbeugels. Hij wierp zich van het paard en

half glijdend, half rollend stortte hij door de modder omlaag.

Hij probeerde z'n val te remmen maar het lukte niet.

Totdat z'n hoofd in aanraking kwam met een rotsblok dat op z'n weg lag.

Een vuurbal spatte achter z'n ogen uiteen in een laaiende rode gloed en een menigte van sterren...

Het was maar één ogenblik, toen werd alles zwart.

Pinto krabbelde overeind en bleef, bevend over al z'n leden, staan. Het kostte hem geen moeite nu hij van z'n berijder bevrijd was.

Enkele meters beneden hen was de geulbodem één wilde, bruisende rivier.

Smith stond nog aan het raam van het ranchhuis, onbeweeglijk als een Indiaan, toen de storm in alle hevigheid losbarstte.

Terwijl de regen in wilde vlagen tegen de vensters sloeg en de wind om het huis gierde alsof het dit met de grond gelijk wilde maken, waren de gedachten van Smith bij Jimmy.

Hij had de jongen niet moeten laten gaan, was z'n

conclusie.

Zelfs voor een volwassen man zou de rit in dit weer onverantwoord zijn geweest.

Hij kon ongeveer de plaats bepalen waar de jongen moest zijn geweest toen de storm begon en hij wist dat Jimmy toen nog het meest onherbergzame gedeelte van het terrein moest krijgen.

Een verraderlijk terrein in dit hondenweer!

Naarmate de storm voortwoedde betrok Smith's gezicht meer en meer en werd de onrust in hem steeds groter.

Ah Sing zat in een hoek van het vertrek op een lage stoel, roerloos als een kleine boeddha.

„Dit weer, niet zo goed voor master Jimmy,” merkte hij op een gegeven ogenblik op met z'n hoge, eentonige stem en Smith begreep dat ook zijn gedachten zich met Jimmy bezighielden.

Na enkele uren minderde het geweld van de storm.

Boven de vallei brak het wolkendek en verschenen hier en daar stukjes heldere sterrenhemel.

„Ik ga op onderzoek uit, Sing,” verklaarde Smith.
„Ik wil weten hoe het met Jimmy gegaan is.”

Blackie kwam aanlopen op het zachte gefluit van

z'n baas en Smith legde hem haastig het zadel op.

In het bunkhouse voltooide hij z'n eigen kostuum en trok z'n chaporajos aan, de lederen beenbekleding die hem in het struikgewas de nodige bescherming zou bieden.

Hij volgde aanvankelijk, in hoog tempo, dezelfde weg die ook Jimmy gegaan was en die hij ook reeds eerder met Dan had afgelegd.

Hij was blij dat hij Dan zelf naar z'n schuilplaats had gebracht. Daardoor was hij nu in staat die schuilplaats terug te vinden.

De lucht was nu grotendeels helder en de sterrenhemel gaf hem voldoende licht om zich in het landschap te oriënteren.

Hij draafde verder, uitkijkend naar een groepje cederbomen dat, naar hij zich herinnerde, de plaats aangaf waar hij naar het zuiden af moest buigen.

Toen hij dit bosje genaderd was bereikte een geluid z'n oor en hij hield haastig z'n paard in.

Op enige afstand klonk de hoefslag van een paard, van enkele paarden constateerde hij, terwijl hij aandachtig luisterde.

Hij vroeg zich af wie hier nog zo laat op pad kon

zijn.

De sheriff en z'n deputy? Niet waarschijnlijk.

Plotseling schoot hem de opmerking te binnen die hij 's middags afgeluisterd had.

De opmerking van Ted Walters, dat hij wist waar Dan verborgen zat...

Zou het kunnen zijn dat daar Walters reed met z'n kornuiten?

Het geluid stierf langzaam weg en Smith stond een ogenblik in beraad wat te doen.

Die kerels volgen?

Het had niet veel zin, meende hij. Hij zou in de duisternis weinig kunnen ontdekken en ook niet dichtbij kunnen komen zonder dat ze hem zouden horen.

Hij besloot maar zo snel mogelijk naar de schuilplaats van Dan te rijden. Z'n onrust was er niet minder op geworden.

Na een goed uur rijden bereikte hij het smalle pad door het struikgewas dat naar het dal leidde. Aan de ingang van het dal liet Smith de schreeuw van een nachthavik horen, het afgesproken sein, en hij zuchtte van verlichting toen hij een ogenblik later van

enige afstand het antwoord hoorde.

„Hallo, Steve,” klonk Dan’s hartelijke groet en hij greep met twee handen de hand van de cowboy. „Ben ik even blij dat je me komt opzoeken, ’t Is een lange dag geweest zo alleen! Eerlijk gezegd had ik gedacht dat Jimmy vanavond zou komen.”

„Dus hij is niet hier geweest?”

„Nee,” antwoordde Dan verwonderd.

„Hij is wel op weg gegaan naar hier en onderweg door de storm overvallen, ’t Staat me niet erg aan.” Bij het licht van de zaklantaarn die de hut spaarzaam verlichtte, zag Dan de bezorgde trek op het gezicht van de cowboy.

„Hij zal onderweg op een beschut plekje hebben gewacht tot het ergste voorbij was,” zei Dan onbezorgd. „Hij zal wel komen!”

„Dan had hij er al lang moeten zijn,” weerlegde Smith. „Het is al weer twee uren droog.”

„Misschien is hij teruggegaan naar de ranch.” „Misschien,” bromde Smith terwijl hij somber peinzend voor zich uit staarde.

„Wat is het laatste nieuws?” informeerde Dan. „Hier is de hele dag niks gebeurd!”

Smith gaf een relaas van hetgeen hen die dag overkomen was en Dan luisterde zwijgend toe.

„Well, er wordt dus een nieuwe veediefstal voorbereid,” constateerde Dan grimmig. „We zullen erbij zijn, Steve, en niet werkeloos toekijken, daar kunnen ze zeker van zijn! In elk geval goed dat we weten van welke kant het komt. Ik heb het altijd wel gedacht. Stokwell, de schurk!”

„We weten niet zeker of Stokwell hier achter zit,” verbeterde Smith, „maar het is wel waarschijnlijk dat hij ervan op de hoogte is. Het past precies in z’n plan.” „En Ted Walters, een man die ik altijd vertrouwd heb! Als ik hem te pakken krijg zal-ie ervan lusten dat horen en zien vergaat! De smerige verrader!”

„Hij krijgt wat hem toekomt,” knikte Smith. „We zullen hen morgennacht een spaak in het wiel steken!” „Hoe wil je het aanpakken?”

„Dat weet ik nog niet. Ik moet eerst de situatie ’ns opnemen. Maar we zullen er met de hele ploeg zijn en daar zullen ze niet op rekenen.”

Hij stond op.

„Ik ben bang dat ik weer moet gaan, Dan,” zei hij.

„Ik zit toch wel een beetje in met Jimmy. Ik zal pas gerust zijn als ik op de ranch terug ben en hij er ook is.” „Luister, Steve,” zei Dan vastberaden, „en spreek me niet tegen. Ik ga met je mee. Ik ben op de ranch even veilig als hier. Veiliger nu Ted Walters vermoedt dat ik hier zit. De sheriff is geweest en zal vermoedelijk niet meer terugkomen. Hij zal in elk geval niet de zaak doorzoeken. Ik wil er morgennacht bij zijn, begrijp je! Het is mijn ranch en ik moet er op de eerste plaats voor vechten! Ik mag het niet aan anderen overlaten en zelf hier op een rustig plekje blijven zitten! Ik hoop dat je het begrijpt, Steve, en niet probeert om me van m’n besluit af te brengen!”

Smith keek in het resolute gezicht van de jonge cowboy en legde een hand op z’n schouder.

„Ik weet hoe je je voelt, Dan. Ik zou er, als ik in jouw schoenen stond, hetzelfde over denken!”

Hij grinnikte zachtjes.

„All right, son, pak de paar dingen die je direct nodig hebt, dan smeren we ’m! De rest halen we wel op als het weer is opgeklaard!”

Ah Sing stond in de deuropening toen ze op de

Double Hawk arriveerden en aan de meewarige manier waarop bij z'n hoofd schudde, bleek onmiddellijk dat Jimmy niet op de ranch was teruggekeerd.

Hij was kennelijk blij dat Dan weer was teruggekomen en hij stond erop nog een stevige maaltijd voor hem klaar te maken.

„Wat doen we nu, Steve?” vroeg Dan. „Er moet iets met Jimmy gebeurd zijn.”

Smith keek op z'n horloge.

„Het heeft geen zin om in het donker te gaan zoeken,” verklaarde hij. „Over een paar uur is het licht en kunnen we z'n spoor zien op te pikken. De regen zal niet alle sporen hebben weggevaagd. Laten we eerst wat eten en dan nog even onze ogen dichtdoen.”

Toen de opkomende zon de oostelijke hemel in een rozig licht zette, waren ze weer op weg.

Dan verzekerde dat hij wel ongeveer wist welke route Jimmy genomen moest hebben en Smith, die een grondige opleiding in het spoorzoeken had gehad, twijfelde er niet aan dat er voldoende aanwijzingen te vinden zouden zijn om Jimmy's spoor te kunnen

volgen.

Het bleek inderdaad niet moeilijk toen ze eenmaal het begin gevonden hadden.

Het paard had in de modderige grond op verschillende plaatsen zulke diepe sporen nagelaten, dat de regen ze slechts ten dele had uitgewist.

Langzaam naderden ze de plaats waar Jimmy z'n ongelukkige val gemaakt had maar voor ze die bereikten stuitten ze plotseling op het spoor van enige paarden.

„Die kwamen uit de richting die Jimmy ging,” verklaarde Dan en Smith knikte.

Hij dacht plotseling aan de ruiters die hij enkele uren tevoren gehoord had.

Zou het kunnen zijn dat Ted Walters en z'n trawanten hier waren geweest en dat Jimmy hen om zo te zeggen in de armen gereden was?

Hij steeg van z'n paard en begon te voet de sporen te volgen in de richting die Jimmy gegaan moest zijn.

Aan de top van de zanderige helling bleef hij staan en staarde nadenkend naar beneden.

Het spoor van de paardenhoeven en de nog duidelijker zichtbare indrukken van cowboylaarzen,

samenkomend bij een rotsblok, halverwege de helling, vertelden hem het hele verhaal.

Dan voegde zich bij hem.

„Wat denk je ervan, Steve?” vroeg hij.

Zonder te antwoorden daalde Smith langzaam de helling af tot bij het rotsblok.

Daar hurkte hij neer en bekeek nauwlettend het ruwe oppervlak van de steen en de modderige grond daaronder.

Voorzichtig tastte hij naar een plek op de steen en kwam overeind.

„Moet je hier zien,” zei hij.

Dan keek naar hetgeen Smith hem tussen duim en wijsvinger voorhield.

„Well, waarachtig,” riep hij uit. „’n Haar!” en toen plotseling gealarmeerd: „Een rooie haar! Van Jimmy!” Smith knikte zwijgend terwijl hij de helling weer begon te beklimmen.

Boven bleef hij staan, en keek opnieuw naar beneden. „Het is wel duidelijk wat er gebeurd is,” legde hij uit. „Jimmy’s paard is bij het afdalen beginnen te glijden, daar kun je nog duidelijk de strepen zien, heeft toen geprobeerd te steigeren om

z'n vaart te remmen, in paniek geraakt vermoedelijk, is wat ongelukkig neergekomen, gevallen en heeft Jimmy afgeworpen. Jimmy is naar beneden gerold en daar tegen die steen gevallen. Enkele ruiters die hier langskwamen, hebben toen het paard ontdekt en daarna Jimmy en hen allebei meegenomen. Zo zie ik het!"

„Denk je dat Jimmy...?" begon Dan ongerust. Smith schudde het hoofd.

„Ik geloof niet dat Jimmy er ernstig aan toe is," stelde hij Dan gerust. „Hij is naar beneden gegleden en waarschijnlijk wel met een behoorlijke smak tegen die steen terechtgekomen maar het zal hem niet veel meer bezorgd hebben dan een flinke buil op z'n kop en vermoedelijk vandaag een heleboel hoofdpijn!"

„Zou Ted Walters en z'n...?"

„Dat geloof ik vast, ja!" viel Smith hem in de rede. „Walters en een paar van z'n kornuiten zijn op weg geweest naar jouw schuilplaats en door de storm overvallen. Op de terugweg zijn ze hier langsgekomen en hebben Jimmy ontdekt en meegenomen!"

„Zouden ze hem meegenomen hebben naar de Diamond Bar?" vroeg Dan ongelovig.

„Ik denk het niet. Ik geloof eerder dat ze hem ergens naar een goed verborgen plekje hebben gebracht en hem daar zullen vasthouden, vandaag in elk geval!” „Maar waarom?”

„In de hoop dat de Double Hawk ongeveer z’n hele ploeg zal inzetten om Jimmy te zoeken. Totdat hij gevonden is. Als dan het vee vrijwel zonder bewaking zal zijn kunnen ze gemakkelijk hun slag slaan! Zo stellen ze het zich vermoedelijk voor!”

Dan knikte zwijgend en staarde somber langs de helling omlaag waar de modder snel aan het opdrogen was nu de zon er z’n warmte over uitstrooide.

„Ik geloof dat je gelijk hebt,” bromde hij tenslotte. „De schurken! Wat doen we er nu mee, Steve?”

„Maak je geen zorg, Dan,” verzekerde Smith luchtig. „Ik vind hem wel!”

„Wij zullen hem vinden!” verbeterde Dan met nadruk.

Smith schudde glimlachend het hoofd.

„Nee, Dan, ik ga alleen achter hem aan. Jij gaat terug naar de ranch en je houdt je daar gedekt! De moeilijkheden worden alleen maar groter als de sheriff jou weer in handen zou krijgen. Denk erom dat

we vannacht bij het vee moeten zijn en zorg ervoor dat je eerder niets overkomt! Come on, ik moet Jimmy vandaag vinden en ik heb een idee hoe ik erachter kan komen waar hij zit!”

„Oké, Steve,” zei Dan gelaten, „ik laat het aan jou over.”

„Dat kun je! Vertel me 'ns, in welke richting ligt de Diamond Bar en hoe ver is het?”

„Ongeveer tien mijlen van hier, recht naar het noorden.”

„Dat is alles wat ik wil weten,” verklaarde Smith opgewekt.

Hij gaf Dan een bemoedigend klopje op de schouder terwijl ze naar de paarden liepen.

„Hou er de moed maar in, son, en zorg dat je geen moeilijkheden krijgt. Ik kom terug en ik breng Jimmy mee! Daar kun je de hele Double Hawk om verwedden!”

Toen slingerde hij zich in het zadel en galoppeerde weg.

Dan keek hem na.

„Wat een kerel!” mompelde hij bewonderend, waarna hij eveneens z'n paard besteeg en op weg

ging naar de ranch.

HOOFDSTUK VI

Smith komt in actie

Aanvankelijk reed Smith aan op het spoor dat de nachtelijke ruiters gemaakt hadden en dat op verscheidene plaatsen duidelijk zichtbaar was.

Het voerde hem vrijwel recht naar het noorden, in de richting waar de Diamond Bar moest liggen, en het versterkte hem in z'n overtuiging, dat het inderdaad kerels van de Diamond Bar waren geweest die hier vannacht gereden hadden.

Het spoor leidde door een smalle beek, kennelijk ontstaan uit de overvloed van water die enkele uren tevoren gevallen was en verder door een heuvellandschap, deels weidegrond, deels bebost met groepjes naaldbomen en ceders te midden van laag struikgewas.

Hij was, naar zijn berekening, reeds geruime tijd op het gebied van de Diamond Bar toen, aan de voet van

een glooiende heuvelhelling, het spoor zich plotseling splitste.

Het spoor van twee paarden liep door over het pad dat tegen de heuvel opkronkelde en blijkbaar naar de ranch leidde, terwijl een dubbel paardenspoor afboog naar het westen.

Smith besloot het laatste te volgen.

Zoals hij ook reeds aan Dan had verklaard leek het hem het meest waarschijnlijk dat Jimmy niet naar de Diamond Bar was overgebracht maar naar een of andere schuilplaats niet te ver van de ranch.

Het spoor bleef de voet van de helling volgen, tussen kleine verspreid staande groepjes struiken door, en liep na enige tijd verloren in een uitgestrektheid van laag, dicht ineengegroeid struikgewas dat de heuvelhelling aan de westzijde begrensd.

Smith hield z'n paard in en liet z'n blik gaan over de groene onregelmatige vlakke.

Het zou niet moeilijk zijn er doorheen te komen maar wel een onmogelijkheid om daarin nog een spoor te vinden.

Dat zou verloren tijd zijn en geen resultaat

opleveren, meende Smith.

Hij liet z'n paard keren en reed de korte afstand terug tot hij het pad aan de voet van de helling weer bereikte.

Stapvoets liet hij z'n paard de helling opgaan en voor hij de top bereikte week hij uit naar een groepje dennenbomen, dat aan de linkerzijde het pad omzoomde.

Hij moest nu bedacht zijn op de aanwezigheid van mensen in de buurt die hij liever niet wilde ontmoeten en z'n grijze ogen waren waakzaam en namen de omgeving zorgvuldig op, terwijl z'n gehoor was ingesteld op het opvangen van enig menselijk geluid.

Vanaf de heuveltop zag hij, tussen de bomen door, op enkele honderden meters afstand, de Diamond Bar liggen, een kleine ranch, te midden van groen golvend weideland.

Hij reed voorzichtig, tussen de bomen door, nog een eindweegs naar links totdat hij een punt bereikte vanwaar hij een goed uitzicht had op het erf tussen het ranchgebouw en de bijgebouwen.

Daar steeg hij af en terwijl Blackie onmiddellijk begon te grazen aan de enkele graspollen die hier

en daar tussen de bomen verspreid stonden, liep hij, gewapend met z'n verrekijker, naar de bosrand.

Binnen de beschutting van een bosje ging hij liggen en bracht de kijker voor z'n ogen.

Wat hij zag was de gewone bedrijvigheid, die zich op een ranch afspeelt en die interesseerde hem niet.

Hij wachtte met de rust en het geduld van een Indiaan.

Na een uur, waarin hij vrijwel onbeweeglijk had gelegen, zag hij Ted Walters uit het ranchhuis komen en een cowboy aanroepen die uit de nabijliggende schuur kwam.

De man ging terug in de schuur en kwam even later weer naar buiten terwijl hij een vierwielig rijtuigje achter zich aan trok.

Hij haalde een paard uit de corral en spande dit voor het sjeesje.

Toen hij gereed was kwam John Stokwell naar buiten.

Ondanks de warmte was hij gekleed in een zwarte jas en had hij een breedgerande zwarte hoed op en Smith vond dat hij meer op een begrafenisondernemer leek dan op een rancher.

Hij maakte een opmerking tegen Ted Walters die met hem meegelopen was, klom op de bok van het rijtuigje en reed het erf af.

Walters keek hem na en liep toen het bunkhouse in.

Enkele ogenblikken later verscheen hij weer, nu in gezelschap van Art Slocum, en beide mannen gingen het ranchhuis binnen.

Smith keek nu aandachtig toe en een flauw glimlachje speelde om z'n lippen.

Nu zou moeten blijken of zijn gedachtegang juist geweest was.

Na enkele minuten zag Smith de beide cowboys weer te voorschijn komen.

Slocum had een pakje in de hand en ging de schuur binnen waaruit hij, een ogenblik later, weer naar buiten kwam, een zadel torsend.

Hij liep naar het hek van de corral en een van de paarden kwam aandraven.

Hij zadelde het dier en steeg op.

Met een handbeweging naar Ted Walters reed hij weg en inmiddels was ook Smith in het zadel gesprongen.

Even oogde hij Slocum na om vast te stellen welke

richting deze insloeg, toen bracht hij haastig z'n paard tussen de bomen vandaan en reed in gestrekte draf de helling af.

Aan de voet van de heuvel wendde hij z'n paard naar het westen en reed opnieuw langs het spoor dat hij eerder gevolgd had.

Hij kwam voorbij de plaats waar het spoor in het struikgewas verdwenen was en ging door tot hij, na korte tijd, een pad bereikte dat in noordwestelijke richting afboog.

Over dit pad reed hij verder, nog steeds met grote snelheid, en hij twijfelde er niet aan of het zou ergens het spoor van Slocum kruisen.

Op de top van een lage heuvel kreeg hij de man in zicht.

Slocum bewoog zich voort in een gemakkelijke draf, als iemand die een doel voor ogen heeft maar geen haast om het te bereiken.

Smith volgde hem, zoveel mogelijk dekking zoekend, voor het geval Slocum om mocht kijken.

Maar dat gebeurde niet. Blijkbaar kwam de gedachte dat zich op het gebied van de Diamond Bar ook ongewenste bezoekers zouden kunnen bevinden

niet bij hem op en voelde hij zich volkomen veilig.

Nadat ze een klein half uur gereden hadden hield Slocum plotseling z'n paard in en wierp een vluchtige blik om zich heen.

Smith, die hem vanuit de schaduw van een knoestige dwergceder scherp in het oog hield, zag hoe Slocum z'n halsdoek losknoopte en die voor z'n gezicht bond. Hij trok z'n hoed diep in z'n ogen en reed vervolgens het struikgewas in.

Uit de wijze waarop het paard zich door de struiken bewoog leidde Smith af dat ook daar een begaanbaar pad moest lopen.

Hij wachtte tot Slocum uit het gezicht verdwenen was en reed toen snel naar de plaats waar deze het pad verlaten had.

Het was zoals hij gedacht had.

Tussen de verwarde massa van in hoofdzaak jeneverbes en vethoutstruiken liep een smal pad naar het zuiden.

Smith overwoog wat hij zou doen en besloot z'n prooi te voet te volgen.

Het doel kon niet meer veraf zijn, meende hij, en hij kon te voet even snel vooruitkomen als te paard

terwijl hij zich makkelijker zou kunnen bewegen als er moeilijkheden kwamen.

Hij liet Blackie op een kleine grasstrook tussen enkele bossen hoog opgeschoten struiken achter en begon snel het pad te volgen achter Slocum aan.

Het liep slingerend en zacht glooiend door het struikgewas heen en het leverde geen enkele belemmering op.

Toen Smith erover begon te denken dat hij toch maar beter te paard had kunnen blijven, — z'n cowboylarzen met de hoge hakken waren niet berekend op lange wandelingen — liep het pad plotseling uit op een kleine laaggelegen open ruimte, begroeid met gras en wilde salie.

Smith bleef staan en glimlachte toen hij het bruine gevlekte paard zag dat een eindweegs van hem vandaan liep te grazen.

Hij herkende het onmiddellijk als Jimmy's rijdier.

Aan zijn rechterhand, een vijftig meter ver weg, stond aan de rand van het struikgewas, tussen een groepje ratelpopulieren, een half ingezakte adobehut, waarvan het dak vrijwel geheel verdwenen was.

Het paard van Art Slocum stond aan een van de

bomen vastgebonden.

Smith's glimlach verbreedde zich tot een grijns terwijl hij z'n bonte halsdoek losknoopte en voor z'n gezicht bond zodat alleen z'n ogen vrij waren.

Hij trok z'n grijze stetson ver naar voren en sloop voorzichtig en onhoorbaar naar de hut, z'n rechterhand in de buurt van het pistool op z'n heup, om voorbereid te zijn als Slocum onverwacht naar buiten mocht komen.

Maar dat gebeurde niet en Smith bereikte ongezien de hut.

Hij bleef naast de zijwand staan en luisterde.

Slocum was aan het woord. Z'n stem klonk gedempt en Smith herkende hem nauwelijks.

„...zou ik het maar allemaal opeten. Het is alles wat je vandaag krijgt, hou daar rekening mee. Het is je eigen stomme schuld als je hier vandaag honger ligt te lijden!”

„Laat me maar liever gaan!” klonk de stem van Jimmy nijdig. „Ik ben weer helemaal fit! Ik weet niet wat je ermee voorhebt om mij hier vast te houden...”

„Da's nou ondankbaar,” spotte de stem van Slocum, „we hebben je gevonden terwijl je bijna verzopen was

en met een groot gat in je kop, we hebben je hier naar toe gebracht en je wordt liefderijk... of hoe dat dan ook heet... verpleegd en nou ga je hier kapsones maken. Je moet hier nog een dagje blijven dan ben je morgen weer helemaal de ouwe, zie! Morgen kom ik terug en dan mag je weer gaan, misschien, als je een zoete jongen bent.”

Jimmy maakte een minachtend geluid en Slocum liet z'n vriendelijke toon varen.

„Ik geef je nog precies een minuut om het allemaal op te vreten!” zei hij brutaal. „Dan bind ik je twee vlerken weer aan elkaar en dan moet je maar zien hoe je het verder stelt!”

„Je kunt de hele rommel meenemen!” riep Jimmy schril. „En zie zelf ook maar dat je wegkomt!”

„Oké,” bromde Slocum, „als dat de manier is waarop je het wenst dan kan je 't hebben! Steek je handen naar voren en haal geen flauwe smoesjes uit want dan zul je ervan lusten!”

Smith hoorde Slocum in beweging komen en vond dat het nu tijd werd voor zijn optreden.

Met enkele stappen stond hij in de deuropening, het pistool in de hand.

Jimmy lag in een hoek op een oude paardendeken. Z'n voeten waren gebonden. Een deel van z'n rooie haar was weggeknipt en op die plaats zat een grote pleister geplakt.

Hij zag er zwaar verformfaaid uit.

Slocum stond half over hem heen gebogen, een touw in z'n handen.

Jimmy kreeg Smith het eerst in het oog en deze maakte een haastige beweging om hem te doen zwijgen.

Toen zei hij lijzig: „Ik zou ze maar omhoogsteken, cowboy!”

Slocum uitte een verwensing en wendde zich met een ruk om.

Z'n hand gleed omlaag naar z'n holster.

„Laat dat!” snauwde Smith, „tenzij je er de voorkeur aan geeft om naar de eeuwige jachtvelden te verhuizen!”

Slocum trok z'n hand langzaam terug en stak toen beide in de hoogte.

„Wie ben jij?” vroeg hij kort.

„Datzelfde zou ik jou kunnen vragen!” antwoordde Smith.

Hij deed snel een stap naar voren en rukte Slocum onverhoeds de halsdoek van het gezicht.

„Wel, waarachtig,” deed hij verrast, „wie zou dat gedacht hebben! Slocum! Art Slocum, veedief, bankrover en ook nog kidnapper als ik het goed zie. Ik wist niet dat je hier in de omgeving opereerde!”

„Ik weet niet waar je het over hebt,” bromde Art Slocum, van z’n stuk gebracht. Z’n kleine dicht bij elkaar staande varkensoogjes in z’n ongeschoren gezicht loerden naar het pistool van Smith en hij likte z’n lippen.

„Vermoedelijk heb je een ander voor, al is mijn naam wel Slocum. Ik kan me niet herinneren dat ik jou ooit eerder ontmoet heb. Wat is jouw naam?”

„Dat wil ik ook wel weten,” viel Jimmy hem bij.

Hij had Smith al lang herkend maar hij begreep dat deze voor Slocum onbekend wilde blijven en hij besloot het spelletje zo goed mogelijk mee te spelen.

Smith grinnikte hoorbaar.

„In de plaats waar ik vandaan kom noemen ze me De Nachthavik. Ik heb de gewoonte om bij voorkeur ’s nachts, maar zo nodig ook overdag, neer te strijken op plaatsen waar iets te beleven valt. Of iets te halen

is!”

„Ik werk hier op de Diamond Bar,” legde Slocum uit, „als een eerlijke cowpuncher en ik betrapte deze jonge vlegel erop dat hij het vee van m’n baas aan het stelen was!”

Jimmy protesteerde fel.

„Je bent een grote leugenaar, mister Slocum!” riep hij woedend uit. „De Double Hawk heeft nog nooit een hand naar jullie vee uitgestoken, dat weet je verdraaid goed. Omgekeerd wel! Jullie hebben al heel wat vee van ons ingepikt!”

„Kletspraat!” bromde Slocum minachtend.

Smith keek van de een naar de ander alsof hij het gehele geval afwoog.

„Well,” zei hij tenslotte op lijzige toon, „ik geloof niet dat dit een zaak is waarin ik m’n neus ga steken. Je moet het samen maar uitvechten. Ik kwam hier langs op weg naar de grens en ik zag je hier het struikgewas ingaan, Slocum, met dat smerige lapje voor je gezicht en wel, ik ben wat nieuwsgierig van aard als je begrijpt wat ik bedoel...”

„Zeker,” beaamde Slocum en een sluwe grijns vertrok z’n gezicht. „Je kunt dat pistool wel

wegsteken, mister Nachthavik. De sheriff zal wel uitzoeken wie hier in de buurt de veedieven zijn en wie niet!”

„Ik ben geen aanhanger van de sheriff maar misschien is het in dit geval wel de beste oplossing,” knikte Smith en met een handige beweging liet hij z’n pistool in de holster glijden.

Bijna tegelijkertijd dook de rechterhand van Slocum, die nu z’n kans schoon meende te zien, naar zijn eigen zesschieter, maar eer hij de kolf te pakken had werd z’n pols in een ijzeren greep gevat en dreunde een vuistslag met de kracht van een moker neer op z’n stoppelige onderkaak.

Smith liet hem gaan en Slocum sloeg achterover tegen een van de palen die het primitieve hutje schraagden.

Hij bleef languit liggen.

„Dat is dan voorlopig het einde van mister Slocum,” bromde Smith terwijl hij bij Jimmy neerknielde.

Hij trok de halsdoek omlaag en grijsde breed.

„Tijd om naar huis te gaan, jongen,” zei hij vrolijk.
„Je broer Dan zit met ongeduld op je te wachten.”

Hij sneed haastig de touwen door waarmee Jimmy’s

voeten gebonden waren en hielp de jongen overeind.

Jimmy die nog een beetje wankel op z'n benen stond, greep met z'n twee handen de hand van Smith.

Z'n ogen stonden vochtig toen hij Smith aankeek.

„Dank je, Steve,” zei hij eenvoudig. „Ik vind dat je de fijnste kerel bent die ik op de wereld ken. Ik weet niet hoe ik ooit...”

„Vergeet het maar, son,” viel Smith hem in de rede maar z'n ogen hadden een warme gloed.

Hij klopte Jimmy zachtjes op de schouder.

„Het is altijd plezierig om mensen te helpen die in moeilijkheden zitten. Zeker als het buiten hun schuld is. En ik ben bovendien iemand die graag vooraan staat als er iets te beleven valt.”

Hij sloeg z'n arm om Jimmy's schouder.

„Come on, laten we gaan. Denk je dat je kunt rijden?” „Vast!” verzekerde Jimmy. „Ik voel me oké. Alleen m'n kop doet nog behoorlijk zeer. 't Lijkt wel of er een hele smederij in zit.”

„Dat gaat wel over,” grinnikte Smith. „Je bent er nog goed afgekomen. Je mag niet mopperen!”

„Wat doen we met hem daar?” vroeg Jimmy met een duimbeweging naar Slocum die nog steeds buiten

westen lag.

„Rustig laten liggen, totdat hij weer boven water komt. En dan mag-ie naar huis gaan lopen!”

Even later reden ze over het smalle pad door de struiken, Jimmy op z'n eigen Pinto, Smith op het paard van Slocum.

Aan het einde van het pad liet Smith een hoog gefluit horen en Blackie kwam haastig aanlopen.

Smith wisselde van paard en in een langzame draf gingen ze verder, het paard van Slocum aan de teugel meevoerend, tot ze na enige tijd een stukje weiland ontdekten achter een bos van hoog struikgewas.

Hier steeg Smith af, voerde Slocum's paard door de struiken, nam hem het bit uit de mond en gaf hem een klap op de flank.

Het dier sprong haastig het weiland in, keek nog 'ns om en begon toen te grazen.

Toen hij Blackie besteeg grijsde Smith vergenoegd.

„Zo, zei hij tevreden, „dat is dat! Dat paard zal voorlopig niet uit eigen beweging naar de ranch teruggaan en Slocum heeft een mooie wandeling voor de boeg. Z'n verdiende loon!”

Daarmee was Jimmy het helemaal eens.

HOOFDSTUK VII

Voorbereidingen

Het was al voorbij het middaguur toen Jimmy en Smith de Double Hawk bereikten. Ze hadden het laatste anderhalf uur vrijwel stapvoets gereden.

Jimmy hing voorovergezakt in het zadel, de hoed van Smith op z'n hoofd. Z'n eigen stetson was verloren geraakt, hij wist niet waar, en Smith had hem de zijne geleend om z'n gewonde hoofd zo goed mogelijk tegen de felle zon te beschermen.

Jimmy's gezicht zag rood alsof hij koorts had en in z'n kop hamerde en klopte het alsof hij uit elkaar zou barsten.

Hij was doodmoe en toen Pinto op het erf uit eigen beweging tot stilstand kwam, rolde Jimmy zo ongeveer uit het zadel.

Smith die gedurende het laatste uur voortdurend waakzaam naast hem gereden had, was snel

afgestegen en ving hem op.

„Het is niet zo erg,” stelde hij Dan gerust, die haastig en gealarmeerd naar buiten kwam gelopen. „In hoofdzaak vermoeidheid. ’n Aspirine en een paar uur slaap zullen hem weer helemaal opknappen!”

Hij droeg de jongen naar binnen en legde hem neer op een oude canapé, die in een hoek van het vertrek stond.

Daar ontfermde Ah Sing zich over de patiënt.

Hij kwam aanzetten met een grote kom warm water, reinigde de wond op Jimmy’s schedel, plakte er een nieuwe pleister op en dwong de jongen tenslotte om een kop warme melk met een pijnstillend middel in te nemen.

Jimmy die zich nauwelijks bewust was van wat er met hem gebeurde, zuchtte voldaan toen Sing hem achterover vleide en was een ogenblik later in diepe slaap.

„Over enkele uren master Jimmy helemaal oké,” verkondigde de kleine Chinees met een onbewogen gezicht, waarna hij z’n spullen bij elkaar zamelde en naar het achterhuis verdween.

„Wel, Steve,” zei Dan ernstig, „we staan weer

opnieuw diep bij je in de schuld. Zonder jouw hulp...” Smith schudde glimlachend het hoofd terwijl hij z’n tabakszak voor den dag haalde.

„’t Was niet zo moeilijk, Dan,” verzekerde hij. „Het kwam precies uit zoals ik gedacht had.”

Hij bekeek de sigaret die z’n vaardige vingers gerold hadden en grinnikte.

„Ik vraag me af hoever vriend Slocum al gevorderd is op z’n kruisweg naar de Diamond Bar. Misschien heeft hij geluk gehad en z’n paard gevonden. Ik wil het bijna voor hem hopen, al was het alleen maar vanwege die pleister die ze zo netjes op Jimmy z’n kop geplakt hadden.”

Toen vertelde hij in enkele woorden hoe hij erin geslaagd was om Jimmy op te sporen.

Terwijl hij nog met z’n verhaal bezig was kwam van buiten een felle roffel van paardenhoeven en twee ruiters kwamen in snelle ren aanrijden.

Even later kwamen ze het ranchhuis binnen en Dan stelde hen voor.

„Bob Carson, Lefty Jones! Steve Smith, de nieuwe voorman!”

Carson was al op jaren, klein maar stevig gebouwd

met een verweerd gezicht en de samengeknepen ogen van een man die gewend is in de verte te kijken.

Hij keek Smith onderzoekend aan en z'n oordeel scheen gunstig te zijn. Hij stak, glimlachend, een hand uit.

„Glad to meet you, Smith,” verzekerde hij. „We kunnen in onze ploeg nog wel een goeie kracht gebruiken.”

„Absoluut!” beaamde Jones, een jonge kerel, lang en mager met strogeel haar en een voortdurende grijns op z'n gezicht.

„Ik heb slecht nieuws voor jullie, jongens,” verklaarde Dan. „Van slapen zal vannacht ook voor jullie niet veel komen. We verwachten moeilijkheden en we rijden vanavond met z'n allen terug.”

Hij vertelde hen in het kort hoe de situatie erbij stond.

„Misschien krijgen we nu een kans om die kerels vannacht een lesje te geven!” besloot hij grimmig.

„Wij zullen graag van de partij zijn, Dan,” verzekerde Carson en Jones gaf z'n mening weer in één woord: „Absoluut!”

„Dank je, jongens,” zei Dan. „Ik had niets anders

verwacht. Ik weet dat jullie me niet in de steek zullen laten.”

„Je kunt altijd op ons rekenen, boss,” verzekerde Lefty.

Hij geeuwde nadrukkelijk en bracht haastig een hand naar z'n mond.

„Sorry,” mompelde hij verontschuldigend.

Dan knipoogde naar Steve en grinnikte.

„Jullie hebben natuurlijk verdraaid veel honger en nog meer slaap?”

„Honger hebben we!” bevestigde Carson. „En slaap! Maar die kan tot morgen wachten!”

„Sing zal dadelijk wel voor eten zorgen,” zei Dan. „Daarna zullen we 'ns bepraten hoe we de zaak vannacht zullen aanpakken.”

„Da's prachtig,” bromde Carson en stootte Lefty aan. „Come on, cowboy, dan gaan we eerst voor de paarden zorgen.”

„Absoluut!” knikte Lefty. „Al weet ik zeker dat ze niet zoveel honger hebben als ik!”

„Wat vind je, Steve,” vroeg Dan, nadat ze een stevig en overvloedig maal verorberd hadden,

„zouden we wachten tot het donker is eer we weggrijden?”

„Hoeveel tijd hebben we nodig om er te komen?”

„In het donker ongeveer twee en een half uur.”

„Dan kunnen we beter wachten,” besliste Steve. „Je kunt niet weten of ze niet een mannetje op post hebben staan die de ranch in het oog moet houden. In het donker kunnen we vermoedelijk ongezien de weidegronden bereiken. Hoeveel vee heb je daar lopen?”

„Ongeveer achthonderd stuks.”

„Hoe groot is het terrein?”

„Verscheidene vierkante mijlen. Het is een prachtig stuk prairieland met overvloedig gras en meer dan voldoende groot om het vee daar te houden tot de winter komt.”

„Loopt het over een groot gebied verspreid?”

„Nee,” antwoordde Carson, „we hebben het vandaag een noordwestelijke sector bijeengedreven, omdat we dachten dat er vannacht maar twee man zou zijn om het te bewaken.”

Smith knikte en begon, nadenkend, een sigaret te rollen.

„Als ik het goed begrijp,” zei hij, „ligt het gebied van de Diamond Bar aan de oostkant. Loopt daar hun vee?”

Dan schudde het hoofd.

„Ons terrein heeft aan die kant een soort natuurlijke grensafscheiding. Een strook rotsachtige grond met aan onze kant een vrij dichte begroeiing. Een uitloper van een woest en onherbergzaam rotsgebied dat zuidoostelijk ligt. Wij noemen het de Bad Lands. Het hoort bij de Double Hawk maar we komen er praktisch nooit.”

„Ik weet waar het is,” stelde Smith vast. „In die buurt heb ik jouw paard gevonden en daar hebben die kerels ook een schuilplaats. En waar ligt Rusty Creek?” „De Rusty Creek loopt een mijl of vijf ten zuidwesten van onze gronden, buiten ons gebied. Het is een kleine prairiebeek waarvan het water een beetje donker gekleurd is omdat het nogal wat ijzer bevat. Het komt ergens uit de bergen. Er is daar een doorwaadbare plaats die ze ook wel met de naam Rusty Creek aanduiden. Dat is vermoedelijk het punt waar die Mexicaan het gestolen vee zou moeten overnemen.”

„Is het daar naar toe goed begaanbaar terrein?”
„Min of meer.”

Smith knikte zwijgend en leunde achterover in z'n stoel, z'n ogen half gesloten.

„Met hoeveel zouden ze komen?” informeerde Dan.
„'n Man of drie?”

„Meer!” verzekerde Smith. „Je hebt nogal wat tijd nodig om een kudde van honderdvijftig stuks vee in het donker over een afstand van vijf mijlen op te drijven en het vergt minstens twee man om ze bij elkaar te houden...”

„En nog een paar man om de achtervolgers op een afstand te houden,” vulde Carson aan.

„Zo denk ik er ook over,” beaamde Smith. „Het zullen er zeker vijf zijn, misschien zes. Hoe groot is de ploeg van de Diamond Bar?”

„Ik weet het niet precies, 'n Man of acht, schat ik.”

„Dan moeten we rekenen op een man of vijf, zes,” verklaarde Smith nogmaals. „Hoe meer kerels aan de diefstal meedoen, hoe geringer het risico van mislukking is en hoe eerder de operatie voorbij is. Nee, je kunt ervan op aan dat Stokwell het grootste deel van z'n ploeg zal inzetten!”

„De smerige schurk!” bromde Dan verbitterd. „Vader heeft hem van alle kanten geholpen toen hij zich hier nauwelijks twee jaren geleden vestigde. En nu probeert hij op de meest gemene manier ons hier te verdrijven.”

„Is hij nog maar zo kort hier?” informeerde Smith belangstellend.

Dan knikte terwijl hij met sombere blik naar buiten staarde.

„Hij kocht de ranch van de ouwe Abe Wheeler,” verklaarde hij. „Ik weet niet waar Stokwell vandaan kwam of wat hij voor die tijd deed, maar hij was geen rancher. Hij wist nergens van en vader heeft hem in het begin, als goede buur, met raad en daad bijgestaan. Hij had hier geen enkele kennis behalve Frank Launder die ongeveer terzelfder tijd z’n bank in Willow Springs vestigde. Vermoedelijk heeft Launder hem geld geleend om z’n bedrijf hier op te bouwen. Later hebben vader en Stokwell onenigheid gekregen over een gedeelte van ons gebied waarvan Stokwell beweerde dat het bij zijn eigendom behoorde. Vader kreeg gelijk en dat heeft Stokwell vermoedelijk nooit kunnen verkroppen. Dat is naar mijn mening de reden

waarom hij nu probeert ons hier te verdrijven.”

„Hij zal er niet in slagen, Dan,” zei Smith met overtuiging. „Om te beginnen zal hij vannacht geen kans krijgen om ook maar één stuk vee te stelen. Wij zullen er met zes man zijn om het te verhinderen. Zes mannen die gewaarschuwd zijn! En een gewaarschuwd man telt voor twee!” voegde hij er grinnikend aan toe.

„Dan zijn we eigenlijk met z’n twaalfen,” bromde Lefty lizig. „Als ik tenminste goed vermenigvuldig.”

Hij trok z’n voorhoofd in diepe rimpels en knikte toen nadrukkelijk.

„Yes sir. ’t Klopt absoluut. Tweemaal zes. Jee, boss, met twaalf kerels uit Texas kun je bijna een wereldoorlog winnen!”

Hij keek triomfantelijk van Dan naar Smith en toen naar Carson.

„Wat denk jij ervan, partner?” vroeg hij.

„Als jij vannacht even goed schiet als je rekent dan kun je het wel alleen af,” verzekerde Carson. „Laat mij dan maar rustig hier naar bed gaan!”

„O, nee!” riep Lefty. „Jij gaat mee. Als ik zou weten dat jij hier lag te maffen zou voor mij de

aardigheid eraf zijn!”

Smith begon lachend een sigaret te rollen.

„We zullen zorgen dat we er allemaal op tijd zijn om het feest mee te maken!” zei hij.

HOOFDSTUK VIII

Veedieven in de nacht

Hoewel de lucht helder was en vol sterren stond, lag de duisternis toch zwaar over het uitgestrekte prairieland.

Het was bijna middernacht.

Smith reed langzaam naar het kleine, laag brandende kampvuur en steeg af.

Bert Benson, die, in een grauwe paardendeken gehuld, bij het vuur lag, kwam overeind en liet de deken van z'n schouders glijden.

Hij rekte zich uit en tastte automatisch naar z'n pistool.

„'t Blijft rustig,” stelde hij vast.

„Tot dusver wel,” antwoordde Smith terwijl hij in de duisternis om zich heen keek.

Z'n blik reikte niet ver.

Op enige afstand lagen enkele donkere vormloze

massa's, vee dat in kleine en grotere groepjes bijeen lag te herkauwen.

Aan de horizon de donkere muur van de bergen waartegen zich niets aftekende.

De stilte werd nu en dan verbroken door het zachte loeien van een koe. Het geluid maakte de daarop volgende stilte nog intenser.

Smith was met Dan om het vee heen gereden om zich over de juiste ligplaats zo goed mogelijk te oriënteren.

Het lag over een vrij grote oppervlakte verspreid, maar daar was niets aan te doen.

De bewaking werd hierdoor echter wel bemoeilijkt.

Hij had de mannen in een kring om het vee opgesteld om beveiligd te zijn voor een onverhoedse aanval, maar de onderlinge afstanden waren vrij groot.

Te groot naar z'n zin, maar er was geen andere mogelijkheid.

Alles zou afhangen van de vraag op welke manier de veedieven te werk zouden gaan.

Als ze met veel bravoure zouden komen aanrijden, ervan uitgaande dat de bewaking gering was, zou het

mogelijk zijn ze tijdig op te vangen.

Maar als ze behoedzaam te werk zouden gaan, zouden ze het vee ongezien kunnen naderen en als ze het in beweging zouden krijgen, waren de gevolgen niet te overzien.

„Je kunt het vuur maar beter laten uitgaan,” zei hij tegen Benson, „en blijf uit de buurt. Je vormt anders een prachtig doelwit voor een goede schutter.”

„Daar heb je gelijk in,” gaf Benson toe terwijl hij z'n deken opnam en een eindweegs van het vuur ging zitten.

„En hou je ogen en oren zo ver mogelijk open!”

Hij steeg op en reed langzaam naar het zuiden, z'n oren gespitst om ieder ongewoon geluid zo snel mogelijk op te vangen.

Z'n gedachten gingen naar Jimmy die nog in diepe slaap was, toen ze van de ranch weggereden waren.

Wat zou die er graag bij geweest zijn.

Een donkere gestalte doemde plotseling voor hem op. Het was Dan die langzaam naar hem toe kwam rijden.

„Ze laten lang op zich wachten,” zei hij. „Misschien komen ze niet.”

„We zullen zien,” antwoordde Smith kort.

Hij ging verzitten in het zadel en het gekraak van het zadelleer klonk luid in de stilte.

„Ik ben...” begon Dan, maar hij hield stil toen Smith een waarschuwende beweging maakte.

Hij luisterde scherp, z’n hoofd iets schuin, z’n ogen samengeknepen.

Een ogenblik had z’n scherp gehoor het geluid opgevangen dat hij verwachtte. Een zachte roffel van paardenhoeven, ver weg op een plaats waarvan de richting in de duisternis niet te bepalen was.

Het geluid viel vrijwel onmiddellijk weg en na enkele ogenblikken waarin niets meer te horen was, vroeg Smith zich af of het misschien z’n verbeelding was geweest.

„Heb jij iets gehoord?” vroeg hij.

„Nee,” zei Dan. „Ik denk dat je je vergist hebt.”

„Misschien,” bromde Steve. Hij was er nu zelf niet meer zeker van, maar hij vertrouwde het niet en was nog meer gespannen en op z’n hoede.

„Let goed op!” bromde hij tegen Dan, die z’n paard liet keren voor een inspectie van het gedeelte van het terrein dat hem ter bewaking was toegewezen. „Het

onraad is op til. Ik voel het!”

„Ze zullen mij niet verrassen,” verzekerde Dan grimmig.

Hij gleed weg in de duisternis en Smith reed behoedzaam verder.

Plotseling gebeurde het...

Een eindweegs van hem vandaan klonk de knal van een pistoolschot, onmiddellijk gevolgd door een luide schreeuw. Smith herkende de stem van Lefty Jones.

In de stilte die onmiddellijk daarop volgde, hoorde Smith het dreunende hoefgedaver van enige rennende paarden en terstond daarna een serie schoten, gevolgd door een gehuil alsof een troep Indianen een aanval deed...

Na het eerste schot had Smith z'n pistool gegrepen en laag over z'n paard gebogen, galoppeerde hij langs de kudde in de richting waar het geluid vandaan was gekomen.

Op korte afstand zag hij vaag de donkere vormen van enkele ruiters voorbijrazen en hij vuurde inderhaast enige schoten af.

Het gevecht was nu in volle gang, en op verschillende plaatsen klonken nu de pistoolschoten

terwijl de lucht voortdurend gevuld was van het gehuil en geschreeuw, waarmede de aanvallers probeerden het vee overeind en in beweging te krijgen.

Opnieuw klonk boven het lawaai uit een waarschuwende kreet van Lefty Jones en Smith galoppeerde in de richting van het geluid.

Eensklaps dook op enkele meters voor z'n paard het donkere lichaam op van een koe die het op een hollen had gezet, de grote kop met de horens laag bij de grond.

Blackie zag het gevaar en met een koene sprong zeilde hij over het beest heen. Smith voelde hoe de achterbenen van z'n paard het lichaam raakten.

Links en rechts zag Smith nu de deinende ruggen van kleine groepen runderen die, dicht bijeen, voortholden in zuidelijke richting.

Hij zette z'n paard tot groter spoed aan om te voorkomen dat hij zou worden ingesloten.

Een tiental meters voor hem doemden een tweetal ruiters op.

Hij zag een van hen de hand opheffen en er volgden een vuurstraal en een knal.

Smith voelde de kogel over zich heen fluiten terwijl hij zich instinctief voorover wierp met z'n hoofd weggedoken langs de hals van Blackie.

Hij richtte zich half op en vuurde zelf snel twee schoten af.

Het paard van een der ruiters hinnikte luid en verhief zich in paniek op de achterbenen. Het viel terug en rende daarna in razende vaart weg. Het was duidelijk dat de berijder, die zich slechts met moeite in het zadel hield, het dier niet meer in bedwang had.

Ook de andere kerel was blijkbaar in de war gebracht want hij gaf z'n paard de sporen en, laag over het dier gebogen, stoof ook hij in de duisternis weg.

Smith galoppeerde verder, z'n oren gevuld met het doffe gedreun van honderden hoeven van de runderen die, als een donkere compacte massa, zich nu rechts van hem voortbewogen naar het zuidelijk gedeelte van de prairie.

Boven het lawaai hoorde Smith z'n naam roepen en Dan kwam hem achterop gereden.

„We moeten ze tegenhouden!” schreeuwde hij.
„Anders raken we er een groot deel van kwijt!”

Smith knikte dat hij het begrepen had en zette Blackie tot nog groter snelheid aan.

Met Dan vlak achter zich bereikte hij de kop van de op hol geslagen kudde en even later galoppeerden ze een twintigtal meters voor de kudde uit.

„Langzaam naar het oosten afbuigen,” schreeuwde hij tegen Dan terwijl hij z’n pistool, dat hij, al rijdend, opnieuw geladen had, bij tussenpozen afvuurde voor de poten van de dieren die kennelijk als leiders van de kudde fungeerde.

De opzet lukte.

In een wijde boog snelden de twee ruiters over het prairieland, daarbij geleidelijk vaart minderend en de kudde volgde hen. Aan de rechterflank deden nu ook Carson en White, die de bedoeling begrepen hadden, hun best de richting waarin de kudde zich bewoog, om te buigen.

Nu het schieten en het geschreeuw opgehouden hadden, kwamen de dieren langzaam weer tot bezinning en bovendien deed de vermoeidheid zich gelden.

Met een zucht van voldoening zag Smith hoe het tempo minder werd en de kudde in kleinere groepjes

uiteen begon te vallen en allengs tot stilstand kwamen.

Smith schoof z'n stetson in z'n nek en veegde zweet en stof van z'n gezicht.

Dan voegde zich bij hem. Smith zag z'n ogen glinsteren terwijl z'n mond zich plooidde in een tevreden grijns.

„Jee, Steve!!” riep hij met voldoening in z'n stem, „dat was maar op het nippertje! Maar het is gelukt!”

Smith knikte tevreden.

Ook hij voelde de voldoening nu ze dit karwei tot een goed einde hadden gebracht.

Hij tastte naar z'n tabakszak en begon een sigaret te rollen.

„Ik heb wel de nodige schietgebedjes gedaan, Dan,” grinnikte hij, „toen ik die grote donkere koppen achter me zag met die verdraaid grote horens. Als Blackie één misstap had begaan had het er lelijk uit kunnen zien.”

Hij klopte z'n rijdier prijzend op de hals.

„Je hebt je best gedaan, old boy, en een extraatje verdiend!”

Bij het kleine kampvuur troffen ze Benson en Lefty

Jones. Even later kwamen ook Carson en White aanrijden.

„Well, jongens,” zei Dan opgewekt, „het is er even warm aan toe gegaan, maar we zijn er goed doorheen gerold. Ik ben jullie bijzonder dankbaar!”

„We zijn er allemaal zonder kleerscheuren afgekomen, Dan,” bromde Carson, „en het was 'ns wat anders. Ik ben blij dat ik mee heb kunnen doen en zo denken de andere jongens er ook over!”

„Ze waren er niet op verdacht dat ze zoveel tegenstand zouden krijgen,” verklaarde Benson, „en dat bracht ze van de wijs. Dat en het feit dat ze al vlug twee paarden verspeelden. Een cowboy te voet is niks waard. Nee, ze voelden al vlug dat het mis was en gaven er toen maar gauw de brui aan.”

„Ik ben ook m'n paard kwijtgeraakt,” klonk de stem van Lefty Jones. „Ik kreeg daar aan mijn kant in het begin de volle laag. M'n paard liep in volle ren tegen een kogel op. Het viel en brak z'n nek.”

„Dan mag jij zeker niet mopperen, Lefty,” merkte Smith op. „Jij had ook je nek kunnen breken!”

„Ik viel er wel af,” zei Lefty op luchthartige toon, „maar ik weet hoe je dat moet doen. Het is me al zo

dikwijls overkomen. Bovendien, onkruid zoals ik vergaat niet! Dat zei m'n goede moeder vroeger al en ik geloof dat ze gelijk krijgt!”

Hij grijnsde breed.

„Jij bent eigenlijk de man die de strop hebt, boss,” grinnikte hij. „Het was namelijk niet m'n eigen knol! Die heb ik vanavond thuis gelaten omdat ik hem wat rust wou gunnen!”

„Jij bent voor het geluk geboren, Lefty,” lachte Dan. „In elk geval hebben we die kerels flink op hun huid gegeven en dat doet me vreugd. Ze weten nu dat ze het nodige risico lopen, als ze vee van de Double Hawk willen stelen!”

„De kadavers van de twee paarden liggen daarginds,” wees Benson. „Ze hebben allebei het brandmerk van de Diamond Bar, dus je hoeft niet te vragen waar die kerels vandaan kwamen! Het zal de sheriff wel interesseren!” „Dat is waar!” gaf Dan toe. „We moesten er morgen de sheriff maar bijhalen, Steve. Of denk jij er anders over?”

Smith knikte.

„Dat moeten we in elk geval doen,” beaamde hij. „Al weet ik niet of het veel zal opleveren! Wat doen

we er nu verder mee?”

„Ik stel voor om tegen zonsopgang naar de ranch terug te rijden. Bert en George blijven hier bij het vee. Die kunnen, als ze dat willen, nu nog een tukje doen. We hebben nog een paar uren. Lefty kan zolang een van hun paarden nemen. Oké?”

„Oké!”

Benson en White rolden zich een eindje verder in hun deken. De anderen bleven, zachtjes pratend, bij elkaar zitten om de komst van de nieuwe dag af te wachten.

Het was rond middernacht toen Jimmy ontwaakte uit z'n diepe slaap.

Hij had even tijd nodig om tot het besef te komen waar hij zich bevond en om de gebeurtenissen van de vorige nacht weer voor z'n geest te halen.

Nu herinnerde hij het zich weer. De val van z'n paard tijdens de storm, z'n ontwaken in een smerige hut, aan handen en voeten gebonden, de komst van Art Slocum en daarna de bevrijding door Steve.

Steve, die er altijd weer was als je hem nodig had.

Hij glimlachte en tastte voorzichtig naar de pleister

op z'n hoofd.

Het was nog een gevoelige plek maar de stekende pijn was verdwenen en hij voelde zich, na z'n lange slaap, weer echt fris en fit.

„Master Jimmy honger?”

Het was de hoge stem van Ah Sing, die, als een trouwe wachter, de hele avond in een hoek van het vertrek bewegingloos op een stoel had gezeten en die nu, in het zwakke schijnsel van de laaggedraaide olielamp, naar Jimmy toekwam.

Jimmy had inderdaad honger. Hij had in vierentwintig uur niets gegeten.

Ah Sing haastte zich weg om voor eten te zorgen en Jimmy leunde behaaglijk achterover. Z'n gedachten waren weer bij Smith, die, naar z'n vaste overtuiging, door de hemel gezonden was om de Double Hawk voor hen te redden.

Toen Sing even later z'n lekkernijen voor Jimmy begon uit te stallen, vroeg deze plotseling, terwijl hij het vertrek rondkeek: „Waar zijn ze allemaal?”

„Mister Dan en mister Smith en twee van de jongens zijn na donker weggereden.”

Jimmy keek de kok verwonderd aan.

Toen ging hem plotseling een licht op.

Waarachtig, ja! Ze waren natuurlijk naar de weidegronden gereden om die veediefstal te verijdelen!

Zijn gezicht betrok.

Wat een pech dat hem nou juist dat ongeval met z'n paard moest overkomen.

Hij zou zo graag aan de zijde van Steve tegen die rustlers zijn opgetrokken.

Met een somber gezicht at hij z'n eten op en toen Sing daarna voorstelde om hem naar bed te brengen, schudde hij een beetje nijdig het hoofd.

„Ga jij maar slapen, Sing,” zei hij. „Ik blijf hier liggen. Ik wil er onmiddellijk bij zijn als de jongens terugkomen!”

Ah Sing verdween zwijgend en Jimmy draaide de lamp uit en ging weer op de canapé liggen, z'n handen achter z'n hoofd gevouwen.

Hij had niet de minste slaap meer en hij hoopte maar dat het niet te lang zou duren eer de jongens terug zouden zijn.

Hij twijfelde er niet aan of het zou allemaal goed aflopen en ze zouden die veedieven aardig op hun

baadje geven.

Daar zou Steve wel voor zorgen!

Z'n gedachtegang werd plotseling onderbroken door een zacht geluid, buiten op het erf.

Jimmy lag plotseling doodstil en luisterde gespannen.

Waarachtig, daar was het weer!

Buiten liep iemand!

Hij glipte geruisloos van z'n ligplaats. Aan een stoel bij de tafel hing z'n gordel en hij liep er zachtjes heen en trok het pistool uit de holster.

Op z'n kousenvoeten ging hij voorzichtig naar het raam en gluurde naar buiten.

Z'n ogen waren aan de duisternis gewend en er was voldoende licht om een gedeelte van het erf te overzien.

Aanvankelijk kon hij niets verdachts ontdekken maar eensklaps kreeg hij de nachtelijke bezoeker in het oog.

Een vage, schimmige figuur, die van de zijkant van het ranchhuis langzaam naar de veranda toesloep.

Jimmy kon het gezicht van de man niet onderscheiden. Het bleef verborgen in de schaduw van

de grote sombrero die de indringer droeg.

Een van z'n sporen rinkelde zachtjes en de man stond stil en keek, luisterend, om zich heen.

Aan de rand van de veranda bukte hij zich en Jimmy had de indruk dat hij naar iets zocht, hoewel hij zich niet in kon denken dat daar iets zou kunnen liggen.

Na enkele ogenblikken richtte de man zich weer op, liep met snelle passen naar de zijkant van het huis en verdween uit het gezicht.

Jimmy bleef onbeweeglijk staan tot hij, even later, de hoefslag hoorde van een paard.

Het geluid stierf weg en Jimmy ontspande zich.

Hij liep de kamer in, ontstak de olielamp en trok z'n laarzen aan.

Gewapend met een zaklantaarn ging hij naar buiten.

Het was koel en boven de vallei stond de lucht vol sterren.

Hij luisterde een ogenblik en liep toen over de veranda naar de plaats waar hij de indringer had bezig gezien.

Bij het licht van de zaklantaarn speurde hij de grond af langs de rand van de veranda.

Hij kon niets ongewoons ontdekken!

Met enige verwondering vroeg hij zich af wat de nachtelijke bezoeker daar kon hebben gezocht.

Er stonden enkele bloempotten op de grond, waarvan een omgekeerd en Jimmy pakte er automatisch naar om hem, op de juiste wijze, bij de anderen in het gelid te zetten.

Toen hij hem omkeerde zag hij plotseling het pakje!

Het was klein en vierkant met een omhulsel van zeildoek.

Hij stond er een ogenblik verbaasd naar te kijken en pakte het toen voorzichtig op.

Was de indringer hiernaar aan het zoeken geweest?

Hij knipte haastig de lantaarn uit en liep snel naar binnen.

Aan de tafel, onder het licht van de olielamp, verwijderde hij het omhulsel en een ogenblik later stond hij, met ogen groot van verbazing, te kijken naar de stapel bankbiljetten die hij in de hand had!

Biljetten van honderd dollar!

Hij begon ze vlug te tellen.

Vijftig! Vijftig biljetten van honderd dollar!
Vijfduizend dollars!

Hoe kwamen die in 's hemelsnaam daar terecht?

En wie kon weten dat ze daar lagen?

Hij trok z'n voorhoofd in rimpels terwijl z'n ogen gericht waren op de stapel bankpapier in z'n hand.

Toen drong eensklaps de waarheid tot hem door!

Waarachtig, die kerel was er niet naar aan 't zoeken geweest, hij had ze daar neergelegd. Met een of andere smerige bedoeling.

Dit was natuurlijk geld dat afkomstig was van de bankroof en het was hier neergeplant. De sheriff zou vermoedelijk een tip krijgen en het zou voor hem een aanwijzing te meer zijn dat de Double Hawk bij de bankroof betrokken was!

Hij pakte de biljetten bij elkaar, wikkelde ze weer in het stukje zeildoek en verborg het pakje onder het kussen dat op de canapé lag.

Toen draaide hij de lamp laag, trok z'n laarzen uit en ging weer liggen.

Allerlei gedachten tolden door z'n hoofd.

Wat een geluk dat hij gedwongen was geweest om thuis te blijven!

Hij mocht er de hemel wel dankbaar voor zijn!

En hij was verschrikkelijk benieuwd wat Steve

ervan zou zeggen...

Jimmy schrok wakker door het gestamp van paardenhoeven op het erf en het lawaai van stemmen.

Hij gleed haastig van z'n rustbank, trok z'n laarzen aan en holde naar de deur.

Toen hij ze opende stond Dan voor hem terwijl Smith juist de veranda opstapte.

„Well, daar hebben we de zieke vogel!” lachte Dan en Jimmy wist onmiddellijk dat alles in orde was.

„Heb je ze op hun falie gegeven?” vroeg hij.

„Reken maar,” lachte Dan. „Ze zijn van een kouwe kermis thuisgekomen!”

„En hoe voel jij je nu, Jim?” informeerde Smith.

„Fijn!” antwoordde Jimmy en toen zei hij opgewonden: „Zeg, moet je 'ns horen wat ik meegemaakt heb vannacht!”

Met schelle stem vertelde Jimmy z'n nachtelijke belevenis.

„Wel, wat vind je van zo'n rotstreek?” eindigde hij z'n verhaal.

Smith grinnikte terwijl hij het pakje bankpapier dat Jimmy hem in de hand geduwd had, aandachtig

bekeek.

Toen richtte hij z'n blik op Jimmy en zei ernstig: „Het is maar goed dat wij zelf niet altijd de dienst uitmaken. Op die manier worden we dikwijls voor veel moeilijkheden behoed!”

Dan knikte en Jimmy mompelde, een beetje verlegen: „Ik had eerst de smoor in dat ik niet met jullie mee gekund had, maar nu zie ik wel dat het voor ons bestwil geweest is!”

„Zo is het!” verzekerde Smith.

Toen vertrok z'n gezicht opnieuw tot een vrolijke grijns.

„Je kunt ervan op aan dat dit een deel van het geroofde geld is,” zei hij, „en dat het de bedoeling is om er ons mee tegen de lamp te laten lopen. Well, we zullen zien hoe we het nu verder spelen. Jij moet me eerst 'ns precies wijzen waar je het gevonden hebt, son, dan zal ik 'ns zien wat ik erop kan verzinnen.”

Jimmy ging hen voor naar buiten en demonstreerde hoe het gegaan was.

„Mooi!” bromde hij. „Ik zal er 'ns over nadenken hoe we het aanpakken. Misschien geeft het ons de gelegenheid om van de verdediging in de aanval te

gaan. Ik stel voor dat jullie nu nog maar een paar uur onder de wol kruipt. Ik denk dat het morgen een drukke dag wordt. We moeten erop rekenen dat onze vriend, de sheriff, ons wel 'n bezoek zal komen brengen. Om de moeilijkheden zoveel mogelijk te vermijden lijkt het mij beter, Dan, dat jij niet te voorschijn komt. De sheriff hoeft niet te weten dat je hier bent.”

Dan knikte.

„Oké,” zei hij, „maar als het nodig is kom ik een handje toesteken. Dat kan ik je verzekeren!”

„Maak je geen zorg! Het zal niet nodig zijn,” glimlachte Smith.

Hij klopte Jimmy op de schouder.

„Wij zullen samen dat varkentje wel wassen!”

HOOFDSTUK IX

Stokwell komt bedrogen uit

Smith's voorspelling dat het een drukke dag zou worden, scheen volledig uit te komen.

Al vroeg in de morgen kwam een heel gezelschap het erf van de Double Hawk oprijden.

Het waren de sheriff en z'n helper, Slim Dayley, John Stokwell in z'n klein vierwielig rijtuigje en twee van z'n cowboys, die blijkbaar z'n lijfwacht vormden.

Het gezelschap zag er dreigend uit.

Gus Williams' gezicht leek een onweerswolk! Slim Dayley keek strak en onbewogen. Z'n Winchester lag in de holte van z'n arm, gereed voor het gebruik.

De gezichten van Stokwell en z'n metgezellen stonden kil en uitdrukkeloos. Stokwell was, zoals gewoonlijk, geheel in het zwart gekleed. Hij bleef op de bok van het rijtuigje zitten en z'n donkere ogen onder de zware wenkbrauwen in het gelige gezicht

namen langzaam de omgeving in zich op alsof hij nu al aan het berekenen was wat er allemaal zou moeten veranderen als hij eenmaal eigenaar zou zijn van de Double Hawk.

De sheriff sprong van z'n paard en liep met afgemeten passen naar Jimmy toe die, aan de voet van de veranda, op hem stond te wachten.

Jimmy had het troepje zien aankomen, was naar buiten gegaan en had de deur achter zich dichtgetrokken.

Dan was in het ranchhuis achtergebleven, klaar om bij te springen als er moeilijkheden mochten komen.

„Waar ben jij vannacht geweest, Jim?” vroeg de sheriff kort.

„Hier!” antwoordde Jimmy, even kortaf. „Waarom?”

„Kun je dat bewijzen?”

„Ah Sing was ook hier. Hij kan het bevestigen!”

De sheriff trok z'n wenkbrauwen op om aan te geven dat hij dat geen bewijs vond.

„Waar waren de anderen,” vroeg hij.

„Op onze weidegronden bij het vee.”

„Allemaal?” informeerde de sheriff ongelovig.

„Zo is het!” bevestigde Jimmy. „Je zou me zo

langzamerhand wel 'ns kunnen vertellen wat er aan de hand is.”

„Waar was die voorman van jullie vannacht. Die kerel die zich Smith noemt. Ook bij het vee?” kwam de sheriff opnieuw zonder de gevraagde uitleg te geven.

Jimmy haalde verachtelijk de schouders op.

„Je zou het hem zelf kunnen vragen,” zei hij, met een hoofdbeweging in de richting van het bunkhouse, waar Smith langzaam kwam aanlopen, gevolgd door Carson en Jones.

Zij hadden de sheriff en z'n gevolg zien aankomen maar even gewacht alvorens ten tonele te verschijnen.

Smith trok een verbaasd gezicht terwijl hij even z'n blik over het groepje liet dwalen.

„Waar is de brand ergens,” informeerde hij achteloos.

„Ik wil weten waar jij vannacht geweest bent!” beet de sheriff hem toe.

Smith schudde langzaam het hoofd.

„Ik zie niet in wat je ermee te maken hebt,” zei Smith lijk, terwijl hij z'n rookgerei voor den dag

haalde en zorgvuldig de tabak op het sigarettenpapiertje strooide.

Hij stak de sigaret aan en vestigde z'n blik op de sheriff die rood zag van woede.

„Je zou kunnen beginnen met te vertellen waar het allemaal om gaat,” stelde hij voor.

„Luister dan goed, dan zal ik het je vertellen!” snauwde Williams. „Er zijn vannacht honderd koeien gestolen van de Diamond Bar en dat vee is teruggevonden in een afgelegen canyon hier op het gebied van de Double Hawk!”

Smith haalde de schouders op.

„En wat dan nog?” vroeg hij.

„Wat dan nog!” schreeuwde de sheriff. „Er is alle reden om aan te nemen dat de Double Hawk de hand heeft gehad in die veediefstal.”

„De bewering alleen is niet voldoende, sheriff,” zei Smith op scherpe toon. „Je moet er de bewijzen bij leveren! Ik zou je zo vijf mogelijkheden kunnen noemen hoe dat vee daar terechtgekomen is. Een mogelijkheid zou zijn dat de Diamond Bar het vee er zelf naar toegebracht heeft!”

Hij glimlachte en keek Stokwell aan.

„Onder andere omstandigheden zou ik je bij een dergelijke beschuldiging neerschieten!” zei hij fel.

Smith schudde langzaam het hoofd.

„Je zou geen schijn van kans hebben, vriend,” verzekerde hij.

„Dus je wilt bewijzen hebben?” vroeg de sheriff op dreigende toon.

Hij liep met driftige passen naar z'n paard, rukte de zadeltas open en deed er een greep in.

Z'n hand kwam te voorschijn met een verfromfaaide hoed die hij met een nijdig gebaar aan Smith overhandigde.

„En wat noem je dit?”

„Een hoed,” antwoordde Smith nuchter.

De sheriff stikte bijna van woede.

„Een hoed, ja!” brulde hij. „En wiens hoed? De naam staat binnen op de band! En waar werd die hoed gevonden? Bij het gestolen vee! Zie!”

Hij wendde zich tot Jimmy.

„Het is jouw hoed, Jim, je hoeft het niet te ontkennen!”

„Ik ontken het ook niet,” verklaarde Jimmy koel.

„Hoe is die hoed daar gekomen?”

„Ik weet het niet. Ik heb hem vorige nacht verloren tijdens de storm. M'n paard struikelde en gooide me er af. Well, ik ben er m'n hoed bij kwijtgeraakt. Iemand moet hem gevonden hebben. Vermoedelijk een van die kerels die vannacht met dat vee aan het sjouwen zijn geweest!”

„'n Mooi verhaaltje,” bromde de sheriff spottend, „maar het klinkt niet erg geloofwaardig. Voorlopig geloof ik maar liever wat ik zelf ontdekt heb en dat was jouw hoed die daar bij het gestolen vee lag. Ik zou maar liever de waarheid zeggen als ik jou was.”

Smith deed een stap naar voren.

„Jij houdt niet van mooie verhaaltjes, sheriff,” zei hij scherp. „All right, dan zal ik je een heel lelijk vertellen! Vannacht was onze hele ploeg op de noordelijke weidegronden bij het vee om te waken. We werden overvallen door een stel kerels die het op het vee gemunt hadden. We hebben die schurken op hun duvel gegeven en twee raakten hun paarden kwijt. De kadavers liggen daar nog en als je mee gaat kijken zul je ontdekken dat het paarden zijn met het brandmerk van de Diamond Bar. Jij hoeft dus niet te vragen wie die boeven waren.

In jouw redenering is dat zonder meer duidelijk! Twee paarden zijn nog meer bewijs dan een ouwe hoed, zou ik zeggen!!”

De sheriff keek met twijfelachtige blik naar Stokwell. „Dat hoor ik voor het eerst,” mompelde hij. „Wat... eh... is dat...?”

„Gisteravond laat zijn er twee paarden van de Diamond Bar gestolen,” loog Stokwell vlotweg.

„Het lijkt allemachtig veel op dat mooie verhaal van die hoed,” grinnikte Smith smalend. „Het is natuurlijk wel heel toevallig dat het juist die twee paarden waren die in de strijd sneuvelden, maar het kan gebeuren! We hebben verder nog niet serieus rondgekeken, maar misschien vinden we ook nog wel een hoed waarin de naam staat van een van de kerels van jouw ploeg.”

Hij keek Stokwell spottend aan en zag hoe deze een kleur kreeg en een opmerking mompelde tegen een van z’n cowboys.

De hand van de kerel gleed plotseling omlaag naar z’n holster, maar eer hij z’n pistool kon grijpen klonk de stem van Carson: „Nog een verdere beweging en je bent er geweest, Murton! Lefty, haal jij even de

pistolen op van die twee grappenmakers. Ze krijgen ze terug als ze weer vertrekken!”

„Absoluut,” verzekerde Lefty, terwijl hij de pistolen van de beide cowboys inzamelde. „Het is veel te gevaarlijk speelgoed voor kleine jongens.”

Sheriff Williams was niet tussenbeide gekomen.

Hij was wat van z'n stuk gebracht en hij wist niet hoe het verder moest.

„Well, het is allemaal toch niet zo duidelijk,” gaf hij tenslotte toe. „Ik zal de zaak verder onderzoeken.

Het kan zijn dat die kerels die jullie vannacht overvallen hebben, daarna, toen ze geen succes hadden, het vee van Stokwell genomen hebben!”

„Het is wel zeker dat het dezelfde kerels geweest zijn,” meesmulde Smith. „Daar zou ik een kapitaal om durven verwedden! Wel vijftienduizend dollar, als het moest!”

Hij grinnikte terwijl hij naar Stokwell keek.

„Je zou ze kunnen hebben,” bromde deze venijnig. „Het bedrag dat op de bank gestolen werd was bijna twintigduizend!”

„Ik ben bang dat ik die niet heb,” verklaarde Smith. „Daar ben ik niet zo zeker van!”

„Jij kunt het weten,” zei Smith luchtig. „Of misschien is de sheriff op de hoogte?”

„Het verdere onderzoek heeft nog niets nieuws opgeleverd,” antwoordde deze.

„En je bent er nog altijd van overtuigd dat Dan iets met die overval te maken heeft gehad?” vroeg Jimmy.

„O, ik weet het niet,” gaf Williams toe. „Z’n vlucht is natuurlijk een slecht teken. Vlucht is meestal een bewijs van schuld!”

Jimmy hoorde hem nauwelijks. Hij zag hoe een van Stokwell’s cowboys, een man die een beetje loenste en die grote sombrero droeg, afgestegen was en over het erf slenterde, alsof hij bezig was de stijfheid uit z’n benen kwijt te raken.

De man schopte verveeld tegen een steentje en naderde langzaam de veranda en de plaats waar het rijtje bloempotten stond.

Een ervan, had Jimmy met enige verbazing vastgesteld, stond weer op z’n kop.

„Well,” bromde de sheriff, „ik geloof niet dat we hier veel wijzer worden. We zullen ’ns verder gaan kijken.”

Hij wendde zich tot z’n deputy en op dat moment

schopte de cowboy achteloos de ene bloempot om.

„Hé, wat hebben we daar!” riep hij verrast uit en bukte zich haastig.

Hij raapte het kleine pakje op en keek vol verbazing om zich heen.

De man deed het uitstekend, vond Smith, die, met een geamuseerd lachje om z’n lippen, zag hoe de sheriff als een havik toeschoot.

„Wat is het?”

„Het lag daar onder die bloempot,” verklaarde de cowboy, terwijl hij het pakje betastte.

Toen keek hij Smith aan en lachte honend.

„Ik zou bijna kunnen raden wat het is,” verzekerde hij spottend. Hij bracht het pakje naar z’n neus en snoof.

„Het ruikt naar geld,” grinnikte hij. „Gestolen geld!”

„Jij schijnt het te weten, son,” glimlachte Smith. „Je hebt het blijkbaar al veel in de handen gehad!”

Hij zag de grijnslach op het gezicht van Stokwell en knipoogde tegen Jimmy, die niet wist, hoe hij het had.

„Geef hier!!” beval sheriff Williams en de man overhandigde het hem, met een spottende buiging.

„Daar is het dan, sheriff, voor het geval je nog meer bewijs nodig hebt!”

Gus Williams keek met een blik vol argwaan naar Smith en Jimmy en begon toen langzaam het pakje open te maken.

Slim Dayley ging verzitten in het zadel. De Winchester was op Smith gericht.

De sheriff verwijderde het zeildoek en keek verwonderd neer op het stapeltje papier dat hij in de hand had.

Het was blanco, netjes gesneden op de maat van een bankbiljet en op het bovenste velletje waren, in sierlijke blokletters, een aantal woorden geschreven.

Er stond: „Bedankt voor het geld, Stokwell. Ik weet niet of het afkomstig is van de bankroof of dat je het hebt gekregen van señor Brasos voor gestolen vee. In elk geval bedankt. Ik kan het best gebruiken!” Het briefje was ondertekend door: „de Nachthavik”.

De sheriff las het hardop voor en keek toen verbaasd van de een naar de ander.

„Ik mag een dubbel overgehaalde idioot zijn, als ik hier iets van snap,” bromde hij en daarna, met stemverheffing: „Wat weet jij hiervan, Stokwell?”

Stokwell's gezicht zag gelig-wit en de triomfantelijke grijns was helemaal verdwenen.

„Ik weet er evenmin iets van als jij, sheriff,” zei hij schor, „het... het...”

„Het lijkt me op een of andere manier toch wel duidelijk,” kwam de rustige stem van Smith. „In het briefje is duidelijk te lezen dat Stokwell betrokken is bij de bankroof en bij veediefstallen...”

„...Het is een leugen!” schreeuwde Stokwell.

„...en het schijnt dat señor Brasos, wie dat dan ook mag zijn, meer afweet van de veeroof. Heb jij ooit gehoord van een señor Brasos, sheriff?”

„Dat heb ik,” bromde Williams met een achterdochtige blik op Stokwell. „Het is een Mexicaan die slecht aangeschreven staat. We hebben vermoedens dat hij met veedieven in verbinding staat maar we hebben het nooit kunnen bewijzen!”

„Het zou de moeite waard zijn om vriend Brasos op te sporen,” mompelde Smith. „Ik wed dat hij ons het nodige zal kunnen vertellen!”

„Het is een vervloekte leugen!!” schreeuwde Stokwell opnieuw en z'n stem sloeg bijna over van drift. „Ik ken niemand die Brasos heet en ik heb nog

nooit gehoord van een kerel die zichzelf de Nachthavik noemt. Het is een... een complot tegen de Diamond Bar! Maar je zult mij niet krijgen! Je hebt geen greintje bewijs!”

Hij lachte honend.

„Jullie zult een andere toon aanslaan wanneer ik hier over enkele weken terugkom om de Double Hawk over te nemen! Ik krijg jullie wel! Wacht maar 'ns af!” Met enkele stappen stond Smith naast het rijtuigje. Z'n arm schoot uit en hij greep een handvol van Stokwell's zwarte jas.

Hij trok de rancher, wie de angst op z'n gezicht te lezen stond, naar zich toe.

„Luister, Stokwell!” zei hij op afgemeten toon. „Je bent een schurk. Ik weet het en je weet het ook zelf. En schurken zoals jij eindigen op de plaats waar ze thuis horen! In de gevangenis of aan de strop! Laat je hier nooit meer zien, zie! De Double Hawk is niet de geschikte plaats voor jou!”

„Jullie bent me vijftienduizend dollars schuldig!” schreeuwde Stokwell terwijl hij verwoede pogingen deed om zich uit de greep van Smith los te maken.

„Ze zullen op de bank gestort worden als de tijd

daar is!” verzekerde Smith. „Als je hier komt krijg je alleen maar in kogels betaald! Hou daar rekening mee!”

Hij liet Stokwell los en veegde z’n hand aan z’n broek af.

„En nu, smeer ’m voor ik je van het erf schop!” Stokwell liet de teugels neerkletteren op de rug van z’n grijze paard, en, gevolgd door z’n beide trawanten, reed hij in snelle vaart weg.

Sheriff Williams was inmiddels te paard gestegen. Smith wendde zich tot hem.

„Well, sheriff,” zei hij. „Je zult nu wel begrepen hebben dat de zaken iets anders staan dan jij dacht!” De sheriff keek hem nadenkend aan.

„Ik kan niet zeggen dat ik er veel van snap,” bromde hij, „maar ik heb het tot nog toe misschien wel bij het verkeerde eind gehad! Ik kom er wel achter! Yes sir!” Hij maakte een hoofdbeweging naar z’n deputy en zette z’n paard in beweging.

Na enkele meters keerde hij zich om in het zadel. „Als je Dan soms mocht zien, vertel ’m dan maar dat ik verder geen interesse meer voor ’m heb!”

Smith stak z’n hand op als groet.

„We zullen het hem vertellen!” verzekerde hij.

HOOFDSTUK X

Smith raakt in het nauw

Na het vertrek van de sheriff heerste er een opgewekte stemming op de Double Hawk.

Dan voelde zich opgelucht nu de sheriff hem blijkbaar als verdachte van de bankroof min of meer had laten vallen.

Jimmy was enthousiast over de poets die ze Stokwell gebakken hadden.

„Jee, Steve!” riep hij geestdriftig uit, „dat was een goed idee van je om er Stokwell op die manier in te laten lopen! Heb je op z’n gezicht gelet? Hij kon zich wel opvreten van kwaadheid! En die slome cowboy, Hank Sykes, die wist gewoon niet hoe-ie het had! Z’n ogen puilden bijna uit z’n kop toen hij de sheriff met die stukjes papier in z’n hand zag staan. Ik maak me sterk dat hij het was die vannacht hier dat bankpapier verstopt heeft!”

„Dat zou me niets verwonderen,” gaf Smith toe. „Het lijkt me zelfs voor de hand liggend. Daarom moest hij het spelletje spelen. Zogenaamd toevallig die bloempot omschoppen!”

Hij grijnsde z’n witte tanden bloot en woelde in Jimmy’s rooie haar.

„We krijgen ze er wel onder, son, die kinderen van de duisternis,” grinnikte hij.

„En het mooiste is nog dat dit grapje hem vijfduizend dollars gekost heeft!” viel Dan bij. „Terwijl ze niet weten waar ze die moeten zoeken! Ze kunnen misschien wel denken of vermoeden dat wij de hand in het spel hebben gehad maar zeker weten doen ze het niet. Misschien denkt Stokwell dat er hier in de buurt inderdaad een kerel rondscharrelt die zich de Nachthavik noemt en die bijzonder goed op de hoogte is van z’n smerige streken. Hij zal het niet leuk vinden. Weet je, Steve, ik heb zo het idee dat Stokwell meer op z’n kerfstok heeft. Hij is hier een paar jaar geleden zich komen vestigen maar hij is geen rancher. Geen echte, bedoel ik. Hij rijdt altijd in dat rijtuigje en ik heb hem nog nooit op ’n paard zien zitten, ik geloof dat hij het niet eens kan. Wat denk

jij ervan?”

„Je zou wel ’ns gelijk kunnen hebben, Dan,” knikte Smith terwijl hij peinzend met de rug van z’n hand langs z’n kin streek, „en het zou wel ’ns van belang kunnen zijn om te weten te komen wat Stokwell vroeger uitgespookt heeft.”

Hij staarde met samengeknepen ogen naar de vallei waar groepjes koeien vreedzaam in het helle zonlicht liepen te grazen.

Na enkele ogenblikken knikte hij langzaam voor zich heen alsof hij tot een besluit gekomen was.

„Misschien is er wel een mogelijkheid om daar achter te komen,” verklaarde hij. „Ik denk dat ik vanmiddag naar Wilson City rijd om daar m’n licht ’ns te gaan opsteken.”

Hij keek Jimmy aan.

„Dat doe ik, son. Het kan zijn dat ik er niet wijzer word en dat is dan jammer. Maar het is te proberen!” „Zal ik meegaan, Steve?” vroeg Jimmy gretig. „Beter van niet, son. Je weet nooit wat Stokwell nog kan uithalen en dan is iedere man hier van belang. Ik ben overmorgen weer terug. In elk geval! Vermoedelijk zal hij zich de eerste dagen wel rustig houden maar

oppassen blijft toch de boodschap. Dan, ik geloof niet dat het vee nog gevaar loopt. Ik zou er, als ik jou was, voor zorgen om permanent twee mannen van je ploeg hier op de ranch te hebben. Zeker 's nachts. Het zou kunnen zijn dat Stokwell toch nog een keer hier komt om z'n vijfduizend dollars. Zorg dat je hem op waardige wijze ontvangt!”

„Daar kun je van op aan, Steve,” bromde Dan. „Maar we zullen toch blij zijn als je hier weer terug bent.”

„Zo vlug als het kan!” beloofde Smith.

Op uitdrukkelijk verlangen van Jimmy, was Smith, toen hij de lange rit van dertig mijlen naar Wilson City aanving, eerst een eindweegs in westelijke richting gereden om te voorkomen dat hij het gebied van de Diamond Bar op te korte afstand zou moeten passeren.

Hij had, vanaf het moment dat hij weggereden was, voortdurend de omgeving nauwlettend geobserveerd maar hij had niets kunnen ontdekken dat erop wees dat hij in het oog werd gehouden of dat er vijanden op z'n spoor zaten.

Na een uur rijden was hij naar het noorden afgebogen, een smal pad volgend door een vrij dichte begroeiing, dat zich na ongeveer anderhalf uur rijden verloor in een rotsachtig en moeilijk begaanbaar terrein.

Het eerste gedeelte van de tocht had hij vrij snel afgelegd, nu eens in draf, dan weer hele stukken in galop, maar nu, na een uur of drie rijden, liet hij z'n paard stapvoets gaan.

De onregelmatige rotsbodem liet geen grote snelheid toe en bovendien wilde hij Blackie gelegenheid geven weer wat op verhaal te komen.

Het was gloeiend heet en op sommige plaatsen was de lucht door de hitte zodanig in beweging gebracht dat de omgeving daarachter slechts te zien was als door een waas.

Smith zat gemakkelijk in het zadel, meedeinend op de met stenen bezaaide rotsbodem.

Hij bereikte een hooggelegen rotsplateau en ontdekte op enige afstand beneden zich een smalle canyon die tot z'n verbazing vrij dicht met gras begroeid was. De wanden liepen vrij steil omhoog en een zijde lag helemaal in de schaduw. Het gras was zo

groen dat Smith tot de conclusie kwam dat er behoorlijk wat water moest zijn.

„’n Goeie plaats om even uit te rusten, Blackie,” bromde hij terwijl hij het zweet van z’n gezicht veegde.

Voorzichtig stuurde hij Blackie de sterk glooiende, met stenen en rotsblokken bezaaide helling af, die naar de canyon leidde.

Hij had bijna de laagte bereikt toen de stilte om hem heen verbroken werd door de knal van een gewerschot...

Smith zag de kogel naast zich inslaan.

Met een bliksemsnelle beweging was hij uit het zadel, tegelijkertijd z’n buks uit het foedraal rukkend.

„Weg, Blackie!” schreeuwde hij en terwijl z’n paard de canyon insnelde, rende hij zelf, in gebukte houding, naar een nabijliggende rotsblok dat voldoende groot was om hem bescherming te bieden.

Aleer hij het bereikte floot opnieuw een kogel achter hem voorbij, dicht genoeg om aan te tonen dat de kerel die het geweer hanteerde, er wel iets van kon.

Smith liet zich achter z'n stenen barrière neervallen en ademde langzaam uit.

Z'n scherpe ogen namen de omgeving nauwkeurig op en hij kwam tot de conclusie dat z'n positie niet bijzonder aantrekkelijk was.

Voor het ogenblik had hij voldoende beschutting maar hij had weinig middelen en mogelijkheden voor tegenweer.

Hij wist niet waar de schutter zich bevond maar hij dacht dat het op het rotsplateau moest zijn, vanwaar hij de afdaling was begonnen.

Op korte afstanden om hem heen lagen nog meer rotsstenen, waarachter hij zich zou kunnen verschuilen, maar dat maakte weinig verschil uit.

Zolang de scherpschutter daarboven op z'n post was, kon hij maar het best hier blijven liggen, zo nodig totdat het donker werd.

Hij keek naar Blackie, die, een honderd meter van hem vandaan, in de schaduwstrook van de canyon liep te grazen, alsof er geen vuiltje aan de lucht was!

Zolang Blackie met rust gelaten werd, zou hij er, na het invallen van de duisternis, ongetwijfeld in kunnen slagen om ongezien weg te komen.

Hij besloot het oude, al dikwijls vertoonde trucje uit te halen en nam z'n stetson, zette die op de tromp van zijn Winchester en stak hem langzaam boven het rotsblok uit, terwijl hij tegelijkertijd langs de zijkant van de steen gluurde.

Het antwoord kwam onmiddellijk...!

Hij zag het kleine wolkje kruitdamp op het plateau opstijgen van achter een uitstekende rotspunt en hoorde de kogel met een venijnige tik tegen de steen slaan, nog voor hij de knal hoorde. De schutter had blijkbaar z'n vizier goed ingesteld en was op z'n hoede!

Smith overwoog of hij toch maar niet het risico moest nemen en proberen om Blackie te bereiken.

Het was riskant. De kerel zat goed verborgen op een afstand van een goede honderd meter en bestreek met z'n geweer ook de canyon.

Als hij Smith's bedoeling zou doorzien zou hij de vlucht onmogelijk kunnen maken door Blackie onder schot te nemen.

Blackie, die rustig liep te grazen en een prachtig doelwit vormde...

Smith kreeg geen tijd om tot een conclusie te

komen want plotseling klonken, vanaf het plateau, een serie schoten...

Hij stelde tot z'n verbazing vast dat het schoten waren uit een pistool en hij vroeg zich af wat er aan de hand kon zijn.

Zouden er nog anderen op het toneel zijn verschenen...?

Hij kroop langzaam opzij, om te kunnen zien wat er gaande was, maar hij verstarde plotseling toen hij vlak achter zich een stem hoorde die hem toebeet: „Geen beweging, cowboy, of je bent er geweest! Steek ze maar langzaam de lucht in en geen smoesjes!”

Het bevel was overduidelijk en de dreigende toon in de schorre stem zette voldoende kracht bij.

Smith kwam voorzichtig overeind en hief z'n handen op. Een pistool porde hem in de rug en z'n eigen pistool werd snel uit de holster gerukt.

„Oké,” bromde de stem voldaan. „Probeer geen geintjes of je krijgt ze alle zes!”

Het pistool duwde hem opnieuw in de rug en Smith deed een stap naar voren en draaide zich behoedzaam om. Hij keek in het triomfantelijk grijnzende gezicht

van Sykes, de loense cowboy van de Diamond Bar.

Sykes hield z'n Colt dreigend gericht terwijl hij schreeuwde: „In orde, Art, je ken naar beneden komme. Ik heb 'm!” Art Slocum kwam langzaam van het plateau aanrijden naar de plaats waar zij stonden. Ook op zijn gemene gezicht lag een triomfantelijk lachje toen hij afsteeg en zich meester maakte van de Winchester die nog tegen het rotsblok stond.

„'n Goeie vangst, Hank,” zei hij waarderend. „De boss zal er tevreden over zijn. Come on, cowboy, probeer je paard naar hier te krijgen. We gaan naar de Diamond Bar. Stokwell heeft nog een appeltje met je te schillen!”

„'n Appeltje van vijfduizend dollars,” lachte Sykes schor. Smith haalde onverschillig de schouders op. Hij was nijdig op zichzelf. Nijdig omdat hij als een kleine jongen in deze val gelopen was. Niet voldoende op z'n hoede was geweest.

Hij floot schrill en Blackie hief z'n hoofd op en kwam daarna langzaam aanlopen.

„Zullen we hem op z'n paard vastbinden?” stelde Hank voor, maar Slocum schudde het hoofd.

„Niet nodig!” besliste hij. „We zullen hem tussen

ons in houden. Hij is ongewapend en als-ie probeert ertussenuit te knijpen zal-ie niet ver komen!”

Hij trok z’n pistool uit de holster en liet het aan de beugel om z’n wijsvinger draaien.

„Je ken ’t proberen, cowboy,” zei hij, met een spottende lach op z’n gemene tronie. „Probeer ’t en kijk ’ns wat er gebeurt!”

Smith trok even z’n wenkbrauwen op en besteeg z’n paard. Met Slocum en Sykes achter zich reed hij stapvoets de helling op naar het rotsplateau waar Sykes’ paard was achtergebleven.

Sykes slingerde zich in het zadel en de beide schurken namen Smith tussen zich in. Sykes ging voorop, Slocum vormde de achterhoede.

„Haal geen linke dingen uit!” waarschuwde Slocum toen ze aanreden. „Ik zit vlak achter je en je hebt alleen maar kans om tegen een hoop lood aan te lopen!”

Smith knikte.

Hij zat wat ineengedoken in het zadel en het leek alsof hij zich bij de situatie had neergelegd. Maar z’n ogen waren waakzaam en z’n geest was gespannen, gereed om ’n ontsnappingsmogelijkheid aan te grijpen

als die zich mocht voordoen.

Zwijgend reden ze door het woeste landschap, dezelfde weg die Smith eerder gegaan was, totdat, na een goed halfuur, Sykes naar het westen afboog, in de richting van de Diamond Bar.

Na enige tijd bereikten ze een kleine beek. Aan de overzijde lag een dichtbegroeide heuvelhelling. Het roestkleurige water van het beekje stroomde snel tussen grote stenen door die in de bedding lagen.

Sykes stuurde z'n paard het water in en Smith volgde hem.

Toen Blackie aan de overzijde de lage oever beklom zag Smith plotseling de lichte beweging achter een bosje op een vijftig meter afstand...

Hij voelde eensklaps wat er ging komen en tegelijk met de knal van het gewerschot, gaf hij Blackie de sporen, zodat het zwarte paard met een ruk vooruitstormde, recht op Sykes aan.

Achter zich hoorde Smith een daverende vloek van Slocum en het rumoer toonde aan dat deze alle moeite had z'n paard in bedwang te houden.

Toen botste hij tegen Sykes op, die het allemaal niet vlug genoeg had kunnen verwerken, en een

ogenblik later had hij diens Colt uit de holster getrokken.

Als de weerlicht liet hij zich uit het zadel glijden en in dezelfde beweging had hij zich naar z'n twee vijanden gekeerd.

„Laat dat!” snauwde hij toen Slocum's hand omlaag schoot naar z'n pistool „Je hebt geen schijn van kans! Kijk maar!!”

De zware Colt dreunde en de kogel ging zo dicht langs Slocum heen dat deze als versteend in het zadel bleef zitten.

Ook Sykes zat onbeweeglijk, z'n handen vastgeklemd om de zadelknop, als wilde hij duidelijk maken dat van zijn kant geen moeilijkheden te duchten waren.

„Well,” zei Smith lijsig, „dit verandert de hele situatie. „Jij,” richtte hij zich tot Sykes, „kom van dat paard af en leg mijn pistool daar neer op die steen. En geen grapjes of je komt niet eens zover! Mooi! En nu geldt hetzelfde voor jou,” wendde Smith zich tot Slocum, „mijn geweer en jouw pistool! Rustig en voorzichtig. Je zou anders tegen een kogel aan kunnen lopen eer je er erg in had!”

Smith keek, met een flauw glimlachje om z'n lippen, toe, hoe de beide kerels aan z'n bevelen gevolg gaven.

„Zo, dat is prachtig,” bromde hij spottend. „En nu kun je gaan wandelen!”

„Hey,” protesteerde Slocum, „dat kan je niet doen!”

„Lopen!” snauwde Smith terwijl hij dreigend z'n pistool op Slocum richtte. „Lopen, of het moet zijn dat je de voorkeur geeft aan dit!”

Sykes was al op pad gegaan en Slocum volgde, na enige aarzeling, z'n voorbeeld.

Na een meter of twintig draaide hij zich om.

„Wat ben je van plan met onze paarden te doen?” vroeg hij.

Smith had zich meester gemaakt van z'n eigen pistool en z'n geweer en smiet de pistolen van de beide schurken in de beek.

Toen besteeg hij z'n paard en reed langzaam naar de paarden van Slocum en Sykes.

Toen keerde hij zich om in het zadel.

„Je kunt ze terugvinden op de plaats waar wij elkaar ontmoet hebben!” riep hij. „En wees blij dat je er zo goed afkomt!”

„Ik krijg je nog wel!” schreeuwde Slocum hem, in machteloze woede, achterna, terwijl Smith, zachtjes in zichzelf grinnikend, de beek overstak, en de beide paarden hem lijdzaam volgden.

Hij vroeg zich af wie het was geweest die zo, te rechter tijd de behulpzame hand geboden had.

Was het inderdaad bedoeld om hem te helpen?

Of was het schot misschien voor hem bestemd geweest en had hij geluk gehad?

Hij meende van niet. Als het een vijand was geweest zou hij het ongetwijfeld niet bij die ene poging gelaten hebben.

Nee, concludeerde Smith, het schot was bedoeld geweest om Slocum en Sykes van de wijs te brengen en hem een kans te geven om de rollen om te keren.

Wel, van die kans had hij dankbaar gebruik gemaakt!

Hij had een prettig gevoel terwijl hij verder reed.

Het was alleen jammer dat hij door dit voorval zoveel tijd verloren had, maar daar was niets aan te doen. Hij zou proberen die verloren tijd in te halen.

HOOFDSTUK XI

Smith krijgt inlichtingen

Het was al laat in de avond toen Smith Wilson City binnenreed.

Aanvankelijk was het z'n bedoeling geweest om twee dagen in het stadje te blijven, maar een zekere ongerustheid had hem onderweg doen besluiten de andere dag naar de Double Hawk terug te rijden.

Vandaar dat hij het kalm aan gedaan had, om Blackie zoveel mogelijk te sparen, en zich voorgenomen had, ondanks het late uur en z'n vermoeidheid, toch nog het bezoek af te leggen waarvoor hij naar Wilson City gekomen was.

Dat bezoek gold z'n vriend, Frank Alden, die in het stadje advocaat was.

Hij bracht eerst z'n paard naar een stalhouderij waar hij er zelf een kwartier aan besteedde om het te verzorgen.

Nadat hij daarna in de Palace Saloon wat gedronken had en zich wat verfrist had na de lange stoffige rit, ging hij op weg naar Alden, die in de hoofdstraat z'n kantoor en boven dat kantoor z'n woning had.

„Hello, Steve,” zei Alden verrast, „wat brengt jou hier zo laat?”

„Zaken,” antwoordde Smith, „en natuurlijk het genoeg om jou weer 'ns te ontmoeten,” voegde hij er grinnikend aan toe.

„Het genoeg is wederkerig,” lachte Alden. „Kom binnen en vertel me er alles van.”

„Er valt niks aan te verdienen, hou daar rekening mee,” waarschuwde Smith.

„Daar was ik al bang voor!” bromde Alden. „Wat wil je? Goeie raad? Die is duur maar jij krijgt hem voor niks. Vanwege de oude vriendschap!”

„Ik kom om inlichtingen,” verklaarde Smith, „en ik heb ze vlug nodig en vermoedelijk kun je me een heel eind op weg helpen. Het gaat om het volgende.”

Hij vertelde Alden zo kort mogelijk de reden waarom hij gekomen was en besloot toen: „Er zijn dus twee dingen die ik wil weten. Op de eerste plaats of Stokwell inderdaad de eigenaar is van de Diamond

Bar en verder of Stokwell misschien, voor hij zich in de buurt van Willow Springs vestigde, al eens iets heeft uitgehaald, waardoor de sheriff belangstelling voor hem kan hebben. In strijd met de wet, bedoel ik!”

„Komt Stokwell uit deze buurt?” informeerde Alden. „Ik weet het niet, maar het zou me niet verbazen.”

„Ik kan morgenvroeg wel ’ns nagaan wat ik te weten kan komen.”

„Morgenvroeg is goed,” verzekerde Smith. „Ik wilde morgen weer zo vlug mogelijk terugrijden.”

„Ik zal m’n best doen,” beloofde Alden.

„Prachtig. Dan ga ik nu een stukje eten en een bed opzoeken. Het is een zware dag geweest.”

„Je kunt hier blijven,” stelde Alden voor. „Ik kan het je allemaal aanbieden. Eten, ’n bad en ’n bed!”

„Ik heb het zelden zo mooi gehoord,” grinnikte Smith. „Frank, je bent een levensredder. ’n Sint Bernhard zou het niet beter kunnen doen...!”

Toen Smith de volgende morgen het kantoor van z’n vriend binnenstapte, kwam deze achter z’n bureau vandaan.

„Hello, Steve! Hoe voel je je vanmorgen. Weer fit?”
„Zo fris als een hoentje,” lachte Smith. „En, heb jij je best al gedaan?”

„En of! Terwijl anderen nog op hun ene oor liggen is Frank Alden al in de weer. Wat je eerste vraag betreft, Steve, de Diamond Bar is eigendom van twee mensen. Stokwell en Launder.”

„Well, waarachtig,” bromde Smith verrast, „dat had ik niet verwacht.”

„Ze hebben het destijds samen gekocht,” verzekerde Alden. „En je tweede vraag, ziedaar!”

Hij wees grijnzend naar een stapel papier op z’n bureau. „Daar liggen alle opsporingsbiljetten van de laatste vijf jaar! De marshal heeft ze me laten bezorgen. Je kunt er je keus uit doen!”

Smith keek met twijfelachtige blik naar de papierhoop.

„Het zijn er heel wat,” bromde hij. „Zo zie je weer ’ns hoeveel schurken er op de wereld rondlopen.”

Hij trok een stoel bij en liet de biljetten langzaam een voor een door z’n handen gaan.

Op de meeste stond een foto van de gezochte en één blik was voor Smith voldoende om het plakkaat

terzijde te kunnen leggen.

Het was een bonte verzameling boeven, gezocht voor alle soorten misdaden die in het westen begaan werden. Veediefstal, bankroof, vals spelen, moord...

Toen Smith de hele stapel had doorgewerkt, had hij een biljet opzij gelegd.

Het bevatte de afbeeldingen van twee kerels, Fred Leeds en Jacob Stroke. Leeds was bankier geweest in Tucson Valley en Stroke was z'n kassier. Op een goeie dag waren ze met de noorderzon vertrokken en met hen een bedrag van tweehonderdduizend dollars.

Leeds had een dik, opgeblazen gezicht met kleine varkensoogjes. Smith had het beslist nooit eerder gezien.

Stroke had een zwarte ringbaard en donkere diepliggende ogen. Hoewel de man op het eerste gezicht niet op Stokwell leek, waren het toch de ogen van Stokwell, meende Smith. Dezelfde blik.

En het was ook opvallend dat de voorletters van de namen dezelfde waren. Fred Leeds-Frank Launder, Jacob Stroke-John Stokwell. Het kon natuurlijk toeval zijn, maar Smith geloofde niet erg in het toeval!

Hij bekeek het biljet langdurig, totdat Alden vroeg:

„Heb je iets gevonden?”

Smith overhandigde hem zwijgend het biljet.

„Zijn het deze?” vroeg Alden opnieuw.

„Ik weet het niet zeker,” antwoordde Smith. „Het is ongeveer drie jaar geleden dat die kerels verdwenen zijn. Ik neem aan dat ze nog steeds gezocht worden, en het lijkt me dat ze wel verdraaid veel risico nemen als ze zich dan op nog geen vijftig mijlen afstand vestigen als bankier en rancher. De kans dat ze iemand tegen het lijf lopen die hen vroeger gekend heeft is groot en dan zijn ze erbij. Nee, het kunnen niet dezelfde zijn.”

Hij streek peinzend langs z'n kin en vroeg toen: „Zou jij kunnen achterhalen wat het onderzoek naar de verdwijning van deze twee kerels heeft opgeleverd?” Alden greep naar de telefoon.

„Ik zal 'ns informeren,” zei hij en draaide het nummer van de marshal's office.

Hij luisterde lang en aandachtig en legde toen met een „dank je” de hoorn neer.

„'t Spijt me voor jou,” zei hij, met een verontschuldigend gebaar, „maar ik moet je teleurstellen. Leeds en Stroke zijn allebei dood!”

Smith keek hem fronsend aan. Alden knikte.

„Het is zo,” verklaarde hij. „De lichamen werden gevonden in de Mohaja Desert, althans datgene wat de gieren ervan overgelaten hadden. Maar er werd nog voldoende op hen gevonden om vast te stellen wie het waren.”

„Het geld ook?”

Alden schudde het hoofd.

„Nee, ten minste niets wat op tweehonderdduizend dollars leek. Het geld is nooit boven water gekomen!” „Well, well,” mompelde Smith terwijl hij z’n tabak te voorschijn haalde en een sigaret begon te rollen.

Hij nam het biljet van Alden terug, bekeek het nog een ogenblik, vouwde het daarna voorzichtig in elkaar en stak het in z’n zak.

„Als je het niet erg vindt wil ik het toch graag even bij me houden,” legde hij uit. „Ik zal het je weer terugsturen als ik het niet meer nodig heb. Oké?”

„Dat zal wel goed zijn,” antwoordde Alden. „Het onderzoek is in elk geval afgesloten.”

„Mooi! Wel, Frank, dan rijd ik nu zo vlug mogelijk naar de Double Hawk terug. Bedankt voor alles! Ik kom je nog ’ns vlug weer opzoeken!”

„Altijd welkom,” verzekerde Alden. „Ik hoop nog altijd dat ik ’ns een keer iets aan je kan verdienen!’
’n Kwartier later reed Smith in gestrekte draf Wilson City uit.

Blackie, uitgerust en fit, wierp nu en dan z’n hoofd briesend naar voren en maakte korte zijsprongen om de aandacht van z’n meester op te eisen maar Smith zat vast in het zadel en z’n gedachten waren op heel andere zaken gericht.

Tenslotte kwam hij tot besluit om niet rechtstreeks naar de Double Hawk te rijden maar een omweg te maken over Willow Springs en daar eerst de sheriff een bezoek te brengen.

HOOFDSTUK XII

Jimmy helpt een handje

Terwijl Smith van Wilson City onderweg was naar Willow Springs, was Jimmy die morgen de heuvels ingereden, op zoek naar afgedwaald vee.

Hij had Dan beloofd om zelf niet te ver af te dwalen en z'n onderzoek te beperken tot het zuidelijke gebied van de ranch om niet de kans te lopen in aanraking te komen met kerels van de Diamond Bar.

Jimmy's gedachten waren bij Smith, die, naar hij dacht, nu in Wilson City was en die morgen weer zou terugkomen.

Hij hoopte maar dat Steve vroeg terug zou zijn.

Hij en Dan hadden stilzwijgend en als vanzelfsprekend de leiding van Steve aanvaard en nu die weg was leek het alsof ze eigenlijk niet goed wisten wat ze moesten aanvangen.

Het was dan ook meer een excuus om van de ranch

weg te zijn dat Jimmy had doen besluiten de heuvels in te trekken om naar afgedwaald vee te zoeken. Het was meer om alleen te zijn met Pinto en z'n gedachten!

Hij reed langzaam aan, zag hier en daar enkele koeien en kalveren die op kleine afgelegen stukjes weidegrond liepen te grazen en hoopte maar dat ze uit eigen beweging weer de weg terug zouden gaan naar de vallei bij de ranch.

Zo, min of meer doelloos dwalend, bereikte hij een punt waar het pad in westelijke richting afboog, tussen een uitgestrekt veld van wilde katoenstruiken.

Terwijl Jimmy overwoog of hij dit pad verder zou volgen, hoorde hij plotseling een bevelende stem: „Blijf staan waar je staat en steek je handen omhoog!!”

Tegelijkertijd zag hij tussen de struiken een geweerloop dreigend op zich gericht.

Jimmy bleef stokstijf in het zadel zitten en bracht langzaam z'n handen omhoog.

Een ogenblik later kwamen een jongen en een man uit de struiken te voorschijn.

Het waren allebei Mexicanen.

De jongen, die niet ouder kon zijn dan twaalf, dertien jaar, hield z'n geweer op Jimmy gericht en z'n koolzwarte ogen in het bruine gezicht fonkelden van kwaadaardigheid.

De man stond schuin achter de jongen. Het geweer dat hij in de hand had wees met de loop naar de grond, maar ook in zijn ogen was de vijandigheid duidelijk te lezen.

„Waar is mijn vader?” vroeg de jongen kort.

„Je vader?” vroeg Jimmy op zijn beurt in opperste verbazing.

„Je hebt me wel verstaan!” snauwde de jongen.

Hij maakte een dreigende beweging met het geweer.

„Je hebt tien seconden om te antwoorden!”

Jimmy spreidde z'n handen uit in machteloze onschuld.

„Je kunt me neerschieten, als je denkt dat dat helpt,” zei hij hulpeloos, „maar je moet me geloven. Ik ken je vader niet, ik... eh... ik weet niet eens wie het is! In elk geval heb ik niets met hem te doen gehad!”

De jongen keek Jimmy scherp aan als wilde hij z'n

gedachten lezen, keek toen naar z'n metgezel en liet het geweer iets zakken.

„Mijn vader is Enrico Brasos,” verklaarde hij. „Ik ben z'n zoon, Pedro en dit is mijn neef, Hernando Valdez. Wij zijn op zoek naar mijn vader.”

Brasos, dacht Jimmy en z'n gezicht betrok.

Brasos, de man die hun gestolen vee opkocht, het verder transporteerde en het daarna van een ander brandmerk voorzag om het met een zoete winst te verkopen. 'n Smerige veedief!

„Waarom denk je dat hij hier zou zijn en dat ik er iets mee te maken zou hebben?” vroeg hij stroef terwijl hij z'n handen langzaam liet zakken.

„Mijn vader, hij zou gisteren samenkomst hebben met cowboys van de Diamond Bar,” legde de jongen uit.

„Zij hadden hem gevraagd te komen. Mijn vader is gegaan en niet teruggekomen!”

Hij keek Jimmy onderzoekend aan.

„Nu denken wij dat jij, van de Diamond Bar, precies zult weten wat mijn vader gebeurd is!”

„Ik ben niet van de Diamond Bar!” bromde Jimmy kort. „Je bent hier op het gebied van de Double Hawk.

Mijn broer Dan en ik zijn er eigenaar van.”

„Jij... niet van de Diamond Bar?” vroeg de jongen verwonderd.

„Dat zei ik,” bromde Jimmy afgemeten.

„Well... sorry,” mompelde de jongen verlegen. „Dat wisten we niet. We dachten...” Hij keek z’n neef aan alsof hij van hem raad verwachtte.

Hernando Valdez zei niets. Hij keek Jimmy aan met een wat schichtige blik, alsof hij zich weinig op z’n gemak voelde.

Jimmy vermoedde dat de man op de hoogte was van de veediefstallen en wist dat het vee van de Double Hawk afkomstig was.

Valdez legde een hand op de schouder van de jongen.

„Come on, laten we gaan,” bromde hij. „We zullen verder zoeken.”

De jongen knikte.

„Goed,” zei hij. „Laten we toch maar naar de Diamond Bar gaan. Wat is de kortste weg daar naar toe, mister?”

Voor Jimmy kon antwoorden kwam Valdez al tussenbeide.

„Daar gaan we niet naar toe, Pedro,” zei hij stug.
„Dat heb ik al eerder gezegd!”

„Maar waarom niet?” hield de jongen aan.

„We gaan niet!” bromde Valdez kort, zonder uitleg te geven.

Pedro keek Jimmy aan alsof hij van hem raad verwachtte.

Jimmy schudde het hoofd.

„Je kunt er beter niet naar toe gaan,” verzekerde hij. „De Diamond Bar deugt niet. Het zijn een stel schurken die bijna de helft van ons vee gestolen hebben!”

Hij keek Valdez aan die snel zijn blik afwendde en opnieuw de jongen aanspoorde om mee te gaan.

„Kom, Pedro, we zullen je vader wel vinden!”

„Niet als ze hem daar te pakken gekregen hebben,” mompelde Pedro.

Hij keek met een verdrietig gezicht en vochtige ogen omhoog naar Jimmy.

Toen keerde hij zich langzaam om en slofte, gevolgd door Hernando, het pad af, vermoedelijk naar de plaats waar hun paarden stonden.

Jimmy oogde hen na.

Hij kon raden wat er gebeurd was.

Na de opmerking die Smith, in het bijzijn van de sheriff, over Brasos had gemaakt, had de Diamond Bar zich gehaast om zich van de man meester te maken om te voorkomen dat de sheriff of iemand anders hem te pakken kreeg en hij alles zou kunnen verraden.

Ze hadden hem vermoedelijk goed opgeborgen, dacht hij, op een plaats waar men hem niet gemakkelijk zou vinden, en waar hij het vermoedelijk niet plezierig zou hebben.

Well, het was z'n verdiende loon, meende Jimmy.

Met een rukje aan de teugel liet hij z'n paard keren om weer op huis aan te rijden toen plotseling een gedachte door z'n hoofd schoot die hem z'n paard weer deed inhouden.

De plaats waar Brasos was opgeborgen...

Waarachtig, dat zou wel eens de hut kunnen zijn in de canyon waar Smith het gesprek tussen Brasos en de twee kerels van de Diamond Bar had afgeluisterd.

De canyon in de Bad Lands waar nooit iemand kwam. 'n Veiliger plekje zouden die kerels niet kunnen vinden en nog wel in het gebied van de Double Hawk!

Jimmy streek 'ns door z'n rooie haar.

Well, wat zou het!

Ze zouden de getuigenis van Brasos heus niet nodig hebben, gesteld al dat de man z'n mond zou opendoen.

Misschien was hij er beroerd aan toe.

Plotseling zag hij het trieste gezicht voor zich van de kleine Mexicaan. Pedro, die op zoek was naar z'n vader...

Hij maakte een nijldige beweging met z'n hoofd om een gedachte die hem niet aanstond opzij te schuiven, rukte z'n paard om en rende in snelle draf het pad af, achter de beide Mexicanen aan.

Na een minuut of tien kreeg hij hen in zicht. Ze reden stapvoets, blijkbaar niet goed wetend wat te beginnen. Jimmy hield z'n paard in toen hij hen bereikte. Hij zag dat de jongen gehuild had. Hernando's gezicht stond somber en gemelijk. Jimmy dacht dat ze het oneens waren geweest over de manier waarop het zoeken moest worden voortgezet.

„Luister,” zei hij. „Ik heb er nog eens over nagedacht en misschien weet ik de plaats waar je vader zou kunnen zijn!”

Hij zag de ogen van de jongen oplichten.

„Ik weet het niet zeker,” voegde hij er snel aan toe.

„Ik kan het mis hebben maar het is de moeite waard om er te gaan kijken!”

Pedro knikte heftig en maakte een uitnodigend gebaar. „Ga ons maar voor, mister.. .”

„Stevens...! Jim Stevens van de Double Hawk!”

„Welke kant moeten we op, mister Stevens?” vroeg de jongen haastig.

„Volg me maar,” verklaarde Jimmy. „Het is een uur rijden van hier.”

Zwijgend reden ze in snelle draf door het heuvelland totdat ze, na een goed uur, de canyon in het onherbergzame gebied van de Bad Lands bereikten.

Jimmy had gedurende het laatste gedeelte van de tocht z'n ogen goed de kost gegeven en z'n metgezellen aangeraden eveneens goed uit te kijken, maar ze hadden niets kunnen ontdekken dat erop wees dat er nog anderen in de buurt waren.

Bij de ingang van de canyon steeg Jimmy af en de beide Mexicanen volgden z'n voorbeeld.

„We zullen de paarden hier laten,” besliste hij.

„Valdez hier zal erbij blijven. We mogen geen risico lopen.”

De Mexicaan knikte zwijgend en Jimmy, gevolgd door Pedro, liep haastig de opening in die naar de canyon leidde.

In de canyon was geen spoor van leven te ontdekken en snel slopen ze naar de hut.

Jimmy duwde de scheefhangende deur open en de beide jongens keken naar binnen in de schemerige ruimte.

In een hoek lag Brasos, aan handen en voeten gebonden, en hij was er blijkbaar slecht aan toe.

Z'n gezicht was gezwollen en gekneusd en boven z'n voorhoofd kleefden z'n vette haren samen in een bloederige wond.

Hij was blijkbaar in een stevige vechtpartij betrokken geweest, dacht Jimmy, en hij was er niet goed afgekomen.

Met een kreet glipte Pedro langs Jimmy heen en wierp zich bij z'n vader neer.

„Vader!”

Brasos' gezicht vertrok zich tot een glimlach die meer een grijns leek en die hem kennelijk pijn deed.

Jimmy haalde z'n zakmes te voorschijn en had even later Brasos van z'n boeien ontdaan.

Hij zag hoe Brasos, pijnlijk en met moeite een arm om Pedro heen sloeg.

Toen haastte hij zich naar buiten en naar de plaats waar de paarden stonden.

In enkele woorden legde hij Valdez de situatie uit en toen gingen ze samen, met het Pintopaard van Jimmy dat verreweg het beste was van de drie, terug naar de hut.

Brasos was overeind gekomen en dronk gulzig uit de veldfles die Jimmy hem voorhield.

Met de rest van het water werden z'n gezicht en de wond op z'n voorhoofd zo goed mogelijk verzorgd.

Toen hij weer een beetje bijgekomen was drong Jimmy erop aan om te vertrekken.

„Laten we hier zien weg te komen,” maande hij. „Hoe langer we blijven hoe groter het risico dat die kerels van de Diamond Bar op komen dagen!”

„We hebben geen paard voor mijn vader,” betoogde Pedro, „en ik geloof dat hij niet in staat is om te rijden.”

„Hij zal op mijn paard mee moeten,” besliste

Jimmy. „Als we het rustig aandoen zal Pinto ons allebei wel kunnen dragen.”

„Waar wilt u hem naar toe brengen, señor Stevens?” vroeg Valdez.

„Naar de Double Hawk!”

Jimmy zag de argwanende blik van de Mexicaan en lachte kort.

„Maak je geen zorg, Valdez,” zei hij scherp. „Als Brasos is opgeknapt kan hij gaan waar hij wil. Wij hebben hem niet nodig!”

De Mexicaan knikte en wendde z'n hoofd af alsof hij zich schaamde...

Het was al laat in de middag toen de vreemde stoet op de Double Hawk arriveerde.

De lange rit had veel van Brasos' krachten geveegd en hij leunde, met gesloten ogen, zwaar tegen Jimmy aan, die achter hem in het zadel zat en hem met één arm overeind hield.

Dan kwam uit het ranchhuis aanlopen toen Jimmy de Mexicaan langzaam uit het zadel liet glijden in de armen van Pedro en Valdez.

„Wat heb jij uitgespookt?” vroeg Dan verbaasd, „en

wie heb je hier meegebracht?”

Jimmy liet zich op zijn beurt uit het zadel glijden, veegde het zweet van z'n gezicht en deed enkele stramme passen.

„Dit is señor Brasos,” zei hij, „die het aan de stok heeft gehad met lui van de Diamond Bar. Dat is Pedro, z'n zoon en Hernando Valdez, z'n neef.”

„Brasos, eh,” bromde Dan terwijl z'n gezicht betrok. „Wat kom je er in 's hemelsnaam...”

„Hij is er niet best aan toe,” viel Jimmy hem in de rede, en het leek plotseling alsof hij de oudere broer was. „Hij heeft hulp nodig en...”

Dan keek Jimmy aan en hij knikte langzaam terwijl z'n gezicht vertrok tot een glimlach.

„Ik weet hoe jij over die dingen denkt, Jim,” zei hij, „en ik geloof wel dat je gelijk hebt.”

Hij keek Valdez aan.

„All right, breng hem maar naar binnen. Ah Sing zal hem wel opknappen!”

„Thank you, señor,” mompelde Valdez en samen met Pedro leidde hij Brasos naar het ranchhuis.

„Je hebt me lelijk in angst laten zitten, broer,” grinnikte Dan. „Benson is uitgereden om je op te

sporen. We dachten al dat je zwaar in de moeilijkheden zat!” Jimmy schudde lachend het hoofd.

„Ik niet,” verzekerde hij. „Maar ik dacht wel dat je erover in zou zitten! Nee, ik heb alleen maar honger en dorst en ik ben verder zo moe als een hond.”

„Dat kan allemaal verholpen worden,” bromde Dan. „Kom maar mee. Onze gasten zullen ook wel wat kunnen gebruiken!”

Samen liepen ze naar de veranda, maar voor ze die bereikten klonk in de verte de knal van een pistoolschot...!

Benson kwam in razende vaart door de vallei aanrijden. Hij zwaaide wild met een arm en schoot opnieuw z’n pistool af in de lucht, blijkbaar met de bedoeling de aandacht te trekken.

„Wat zullen we nou weer hebben?” bromde Dan.

Gespannen keken ze naar de naderende ruiter die z’n paard tot nog grotere spoed aanzette.

George White kwam uit het bunkhouse aangelopen en voegde zich bij hen.

„Hij is stapelgek geworden!” mompelde hij. „Het is eerder gebeurd dan ik gedacht had!”

Benson reed in volle vaart het erf op en bracht z'n paard vlak bij het drietal met een ruk tot staan.

Hij slingerde zich uit het zadel, hijgend van de inspanning.

„Er zijn een hoop moeilijkheden op komst, boss!” zei hij, bijna buiten adem. „De hele bende van de Diamond Bar is op weg naar hier en ze hebben weinig goeds in de zin als je het mij vraagt!”

Dan richtte haastig z'n blik naar de vallei maar er was niemand te zien.

„Hoe weet je dat?” vroeg hij.

Eer Benson kon antwoorden hoorden ze plotseling de hoge harde knal van een Winchester en de kogel sloeg in op het erf.

„Naar binnen!” beval Dan haastig. „Als ze dichterbij komen zullen we hen waardig ontvangen! Daar kunnen ze in elk geval op rekenen!” voegde hij er grimmig aan toe.

HOOFDSTUK XIII

Het begin van de afrekening

In de namiddag reed Smith de hoofdstraat van Willow Springs in en bracht Blackie tot staan voor het kantoor van de sheriff.

Hij steeg af, bond het paard aan het rek voor het kantoor, en stapte het houten plankier op naar de deur, onderwijl het zweet en stof van z'n gezicht vegend.

Slim Dayley zat in het kantoor en hij keek Smith met een wantrouwige blik aan toen deze binnenstapte.

„Hallo, Dayley,” begroette Smith opgewekt, „waar kan ik de sheriff vinden?”

„Wat moet je hebben?” informeerde Dayley zuur.

„Niet wat, wie,” verbeterde Smith grijnzend, „de sheriff! Ik wil hem graag iets laten zien! En ik heb nog al haast!”

„Je kunt het mij laten zien!” stelde Dayley voor.

„Waarom niet,” mompelde Smith en haalde het opsporingsbiljet te voorschijn.

Hij vouwde het langzaam open en overhandigde het aan Slim Dayley.

„Wat denk je daarvan?” vroeg hij. „Of valt er niets over te zeggen?”

De deputy-sheriff bekeek het pamflet aandachtig en floot zacht tussen z'n tanden.

Hij riep luidkeels: „Gus!” en een ogenblik later kwam sheriff Williams uit het achtergedeelte van het gebouw het kantoor binnenstappen.

„Zo, Smith,” bromde hij. „Wat brengt jou hier?”

„Gus, moet je hier 'ns naar kijken!” riep Dayley opgewonden uit, terwijl hij de sheriff het opsporingsbiljet voorhield.

De sheriff nam het biljet aan en begon het op zijn beurt te bestuderen.

„Well?” vroeg Smith toen de sheriff het biljet langzaam liet zakken.

Sheriff Williams keek hem, met samengeknepen wenkbrauwen, aan.

„Waar komt dit vandaan, son?”

„Heb het gekregen in Wilson City. Het komt van het kantoor van de marshal.”

„’k Vraag me af waarom ik er hier nooit een gekregen heb,” bromde de sheriff.

„Ken je ze?” vroeg Smith.

„Sure! Deze hier,” hij wees naar het dikke, opgeblazen gezicht van Fred Leeds, „is Frank Launder! Daarover is geen twijfel mogelijk! En die andere...” „Da’s Stokwell!” riep Dayley uit. „Hij heeft hier wel een baard maar het is gegarandeerd Stokwell. Ik zie het aan z’n ogen!”

„Dat dacht ik ook,” beaamde Smith. „Launder heb ik nooit ontmoet maar ik vermoedde wel dat hij het zou zijn. Dat was een van de redenen waarom ik hier langs gereden ben.”

Hij vertelde in enkele woorden wat hij in Wilson City over de beide schurken gehoord had en de sheriff knikte bedachtzaam.

„Daarom heb ik hier nooit een opsporingsbiljet gekregen en durfde Frank Launder zich hier te vestigen. Niemand zou Launder voor Leeds hebben aangezien omdat iedereen ervan uitging dat die dood was. De schurk!!”

Dayley had z'n hoed opgezocht en z'n koppel omgedaan.

„Wel, Gus, waar wachten we op? Ik weet dat Launder op z'n kantoor is en die gevangenis van jou staat al weer even leeg! Sinds Dan Stevens verdwenen is!”

Hij grijnsde als een boer met kiespijn en keek Smith aan die glimlachte.

Williams borg het opsporingsbiljet zorgvuldig in een la van z'n bureau en nam z'n stetson van een haak achter de deur.

„All right,” zei hij grimmig. „Laten we 'ns gaan horen wat Launder te zeggen heeft. Het zullen vermoedelijk wel leugens zijn!”

Launder kwam juist vanuit z'n kantoor de gang in toen de sheriff de deur opende.

„Waarachtig, de sheriff!” deed Launder joviaal. „Kom binnen! Hé, het is een heel gezelschap, zie ik. Kom binnen, gentlemen!”

Z'n zware gezicht glom van het zweet en z'n kleine, dicht bij elkaar staande varkensoogjes keken van de een naar de ander.

De sheriff liep langzaam naar hem toe, gevolgd door

Dayley en Smith.

„Ik ben hier om een kerel te arresteren die Leeds heet,” zei hij op effen toon. „Fred Leeds, die wordt gezocht wegens diefstal van tweehonderdduizend dollars en misschien ook... moord!”

Launder keek de sheriff met verschrikte ogen aan en z'n gezicht werd plotseling lijkleek. Een ogenblik leek het erop alsof z'n benen z'n zware lichaam niet langer meer konden dragen en met een bevende hand zocht hij steun tegen de gangmuur.

„Ik... ik... eh... weet niet... eh, waar je het over hebt, sheriff,” stotterde hij.

„Ik denk van wel,” bromde Williams onbewogen. „Fred Leeds, je bent erbij! Je gaat met mij mee. De marshal in Wilson City en een heel stel lui die jij hun geld afhandig hebt gemaakt, zullen blij zijn je te zien.” Launder keek z'n bezoekers aan en maakte een gebaar van berusting.

Hij wist dat het spel verloren was.

Even later wandelden ze naar het kantoor van de sheriff en werd de deur van de gevangencel achter Fred Leeds gesloten. De cel zou z'n verblijfplaats zijn tot hij naar Wilson City zou worden overgebracht.

„En nu nummer twee,” bromde Williams. „Slim, haal de paarden! We rijden naar de Diamond Bar voor het nieuws dat we Launder in de cel hebben zitten daar doordringt! Rijd jij mee, Smith?”

„Well,” zei Smith lijk. „Ik heb het eerste bedrijf gezien, ik wil ook het tweede bedrijf wel meemaken!” „Daar kan wel 'ns wat meer actie inzitten, son,” bromde de sheriff terwijl hij veelbetekenend op z'n pistoolkolf klopte.

„Ik zal m'n best doen om niet in de weg te lopen,” grinnikte Smith. „En ik hou wel van een beetje actie!” „Daar ben ik zo langzamerhand wel achter gekomen, mompelde Williams. Hij probeerde z'n gezicht in de plooi te houden maar het lukte maar half.

„Het ziet er niet naar uit dat Stokwell thuis is,” merkte Smith op toen ze de Diamond Bar tot op een honderd meter genaderd waren. „Het lijkt wel alsof er niemand is!”

Ze reden het erf op en ontdekten een jeugdige cowboy die in de schaduw van een treurwilg op een bankje met een mes een stukje hout zat aan te punten.

Hij keek de bezoekers met een gemelijke en

enigszins spottende blik aan en ging toen weer door met z'n bezigheid.

„Waar is Stokwell?” vroeg de sheriff.

De man haalde de schouders op en zei niets.

„Well?”

Hij kreeg geen antwoord.

„Misschien is hij andere taal gewend, sheriff,” mompelde Smith, en plotseling lag het zware pistool in z'n hand.

Een schot knalde en de kogel boorde zich in de wilgenstam vlak naast het hoofd van de cowboy.

De man sprong op alsof hij door een slang gebeten was.

Met open mond staarde hij naar het nog rokende pistool.

„Je kunt maar beter praten, son,” verzekerde Smith. „We zijn niet in de stemming voor grapjes!”

„Stokwell en de jongens zijn uitgereden naar de Double Hawk,” bromde de man.

Smith liet z'n paard op de achterbenen keren.

„Come on!” riep hij over z'n schouder. „Nu is er werkelijk haast bij!!”

HOOFDSTUK XIV

Het einde van het spel

Nauwelijks hadden Dan, Jimmy, White en Benson het ranchhuis bereikt of er volgde een hele serie schoten die kennelijk alle op het ranchhuis gericht waren.

Een kogel verbrijzelde een ruit en sloeg in de tegenover liggende muur te pletter, zonder verdere schade aan te richten.

Dan liep snel naar een rek langs een van de wanden, waarin een aantal geweren stond. „Bedien jezelf, jongens,” zei hij. „We zullen hen met gelijke munt betalen!”

Valdez lag al geknield onder het vernielde venster. De loop van z’n geweer rustte op het raamkozijn en z’n donkere ogen speurden de heuvelrand af.

Dan voegde zich bij hem. Jimmy, White en Benson nestelden zich aan het andere raam, nadat Jimmy met

de kolf van z'n geweer het glas uit de onderruitjes had gestoten.

Opnieuw klonk een aantal schoten, en kleine wolkjes die tussen het spaarzame struikgewas halverwege de heuvel opstegen, gaven de plaatsen aan waar de vijandelijke schutters verdekt lagen opgesteld.

Die wolkjes waren hun enige aanwijzing en ze vuurden erop zonder veel hoop op succes want de afstand was zeker tweehonderd meter, en de vijand was verder volkomen onzichtbaar.

Het schieten ging, van weerszijden, met onregelmatige tussenpozen voort.

De kruitdamp hing zwaar in het vertrek en Dan hoorde Brasos die op de canapé lag, hoesten.

Ah Sing was nog steeds bezig hem te verzorgen en Pedro zat gehurkt bij hen.

„Wat zou de bedoeling zijn, Dan?” vroeg Jimmy plotseling.

„Ik weet het niet,” mompelde Dan. Hij had zichzelf die vraag ook al gesteld, zonder een antwoord te kunnen vinden.

Het antwoord kwam echter snel...

Dan meende een vage figuur door het struikgewas te zien sluipen en loste een schot...

Tegelijkertijd hoorde hij achter zich een kreet van Pedro en toen een rauwe stem van achter uit het vertrek:

„Geen beweging of het is je laatste!! Leg die geweren neer en doe het rustig!”

Het kwam zo onverwachts dat Dan en z’n makkers een ogenblik verbijsterd waren.

„Leg die geweren neer! Pronto!” bulderde de stem opnieuw en een pistoolschot zette de woorden kracht bij.

Dan legde z’n geweer op de grond en de anderen volgden z’n voorbeeld.

„Je pistolen erbij!” commandeerde de stem. „Zo, en draai je nu maar om. En doe geen stomme dingen want je hebt geen kans meer om er spijt van te hebben. Laat dat je gezegd zijn!”

In de opening van de deur die naar het achtervertrek leidde stonden drie mannen: Art Slocum, Ted Walters, en John Stokwell tussen hen in.

Slocum en Walters hadden ieder in beide handen een pistool dat dreigend op het groepje gericht was.

Slocum was de man die het woord gedaan had en z'n brute gezicht had een triomfantelijke grijns. Stokwell glimlachte flauwtjes maar z'n ogen stonden kil en hard.

„Het was een goed plan, Walters,” zei hij waarderend. „Art, zeg tegen de anderen dat ze met schieten ophouden!”

„Sure, boss!”

Slocum liep het vertrek door en gooide de deur wijd open.

Hij zwaaide met z'n hoed en schoot enkele malen met z'n pistool in de lucht. In de heuvels werd het signaal beantwoord.

Stokwell wendde zich tot Dan.

„Je zult wel vermoeden waarom ik hier ben, Stevens,” zei hij op effen toon.

„Vijfduizend dollars,” bromde Dan.

„Juist!” Stokwell stak z'n geopende hand naar voren. „Geef ze maar hier!”

Dan haalde berustend de schouders op en liep naar een kast in een hoek van het vertrek. Slocum's pistool volgde elk van z'n bewegingen.

Hij haalde het pakje bankbiljetten te voorschijn en

overhandigde het.

„Ik weet niet of je er ver mee zult komen,” zei hij.
„Je spel is hier wel uitgespeeld, Stokwell!”

„Misschien wel,” gaf hij toe. „Misschien is het verstandiger om voorlopig te verdwijnen. Ik heb erop gerekend, zie. De Diamond Bar is verkocht en we vertrekken vanavond, 'ns Kijken hoe het aan de andere kant van de grens is. En dit gaat mee!”

Hij stak het pakje in z'n binnenzak en haalde een papier te voorschijn.

„Hier heb ik nog iets wat jou aangaat, Stevens! Een schuldbekentenis van vijftienduizend dollars. Die ken je toch, eh!”

Dan knikte.

„Je bent me het geld schuldig, dat weet je toch,” drong Stokwell aan.

„Dat weet ik niet,” zei Dan droog. „Ik heb zo het idee dat je voor meer dan vijftienduizend dollars vee van de Double Hawk gestolen hebt! Het lijkt me dat je wel betaald bent!”

Stokwell grinnikte zachtjes en scheurde de schuldbekentenis langzaam in kleine stukjes die hij naar beneden liet dwarrelen.

„Het zou toch moeilijk zijn om dit te innen,” zei hij tegen z’n beide metgezellen, „maar wij hebben gelukkig een andere manier gevonden om de heren tot betalen aan te sporen.”

Z’n gezicht werd plotseling strak en z’n ogen waren kil als blokjes ijs.

„Luister, Stevens,” siste hij. „Je zult me betalen, geen vijftien- maar vijftwintigduizend dollars. Je zult ze me komen brengen, zie. Op de plaats die ik je zal aangeven! En om daar zeker van te zijn gaat hij daar vanavond met ons mee!”

Jimmy’s hart bonsde plotseling in z’n keel toen Stokwell hem met z’n wijsvinger aanwees.

„Hé, dat kun je niet doen!” schreeuwde Dan verontwaardigd.

Hij deed een stap naar voren, z’n ogen fel van woede.

„Nog een beweging!” snauwde Slocum, „en je bent er geweest!”

„Maak je geen zorg, Stevens,” verzekerde Stokwell spottend. „We zullen goed op hem passen. Hij is voor ons vijftwintigduizend dollars waard!”

Buiten op het erf klonk hoefgetrappel en lawaai van

stemmen en een ogenblik later kwamen nog vier cowboys van de Diamond Bar binnenstappen, onder leiding van Hank Sykes.

„Hoe deden we 't, boss,” grijnsde Sykes.

„Goed werk,” prees Stokwell. „Wij zijn hier intussen ook klaargekomen! Laten we gaan!”

Hij keek Jimmy aan.

„En jij gaat met ons mee, zoals ik al zei. Je kunt kiezen. Goedschiks of kwaadschiks!”

Jimmy schudde het hoofd.

„Ik ga niet mee!” zei hij koppig.

„Hank, jij zorgt voor de jongen!” beval Stokwell. „Art en Bill, jullie pikken de geweren en pistolen in zodat we geen moeilijkheden krijgen als we wegrijden! Come on, hurry!”

Sykes liep op Jimmy toe, een grijns op z'n lelijke tronie.

„Je hoeft niet bang te zijn, jongen,” zei hij spottend. „Ik zal goed op je passen!”

„Bang!!” Jimmy spuwde het woord bijna uit. „Van jou!!”

„Je hebt gehoord wat de boss zei,” gromde Sykes nijdig. „Goedschiks of kwaadschiks!”

Z'n hand gleed langzaam naar de kolf van z'n pistool...

„Steek ze omhoog...!!”

De woorden vielen in het vertrek als een bom en werden onmiddellijk gevolgd door een juichkreet van Jimmy: *„Steve!!”*

Smith kwam het vertrek binnen, gevolgd door sheriff Williams en Slim Dayley.

Er lag een flauw glimlachje om z'n lippen en z'n zware Colt was dreigend gericht op de groep cowboys van de Diamond Bar die in het vertrek bij elkaar stonden.

Art Slocum had zich juist gebukt om de geweren en pistolen die op de grond lagen, in te zamelen. Met een grauw kwam hij half overeind maar plotseling beukte de vuist van Dan in z'n nek en hij viel naar voren. Hij kreunde van pijn toen Valdez z'n gelaarsde voet met kracht zette op de hand die het pistool vasthield.

Het brak de spanning en de kerels haastten zich aan het bevel van Smith te voldoen.

Sheriff Williams stapte op Stokwell toe, die zich niet had bewogen.

Stokwell's gezicht zag gelig-wit en z'n donkere

diepliggende ogen staarden strak voor zich uit, schijnbaar zonder iets te zien.

„Jij bent Jacob Stroke,” verklaarde Williams eenvoudig.

Stokwell mompelde iets dat op een ontkenning leek maar de woorden waren onverstaanbaar.

„Ik zal je in één cel zetten met Frank Launder,” besliste Williams. „Dan kun je het samen wel uitvechten. Maar ik ben bang dat de jury in Wilson City toch wel het laatste woord zal hebben!”

Inmiddels waren de kerels van de Diamond Bar ontwapend en in een hoek bij elkaar gedreven.

„Heb je voldoende ruimte om het hele stel op te bergen, sheriff?” vroeg Smith.

„Al moet ik ze op elkaar stapelen!” bromde Williams grimmig. „En Slim Dayley zal er op toezien dat er geen een gaat lopen. Deze keer zal er wel geen Nachthavik rondzwerven om de celdeuren open te doen!”

Hij keek Smith doordringend aan en knipoogde...

„Je zult wel gelijk hebben,” mompelde Smith met een half lachje.

„Je kunt mijn jongens meekrijgen om die kerels

naar Willow Springs over te brengen,” bood Dan aan. „Ze zullen het met plezier doen!”

„Graag!” knikte de sheriff. „Hoe meer zielen hoe meer vreugd!”

Er heerste een opgewekte stemming in het ranchhuis van de Double Hawk nadat de gevangenen onder het goed bewapende escorte van sheriff Williams, Slim Dayley, Benson, White en Valdez op weg waren gegaan naar Willow Springs.

Ah Sing had op zijn voortreffelijke manier voor een stevige maaltijd gezorgd.

Onder het eten hadden ze elkaar hun wederwaardigheden verteld, die tenslotte, op zo'n gelukkige manier, tot een goed einde hadden geleid.

Plotseling vroeg Jimmy: „Steve, heet jij werkelijk Smith?”

Smith keek verrast op en begon toen te lachen.

„Om eerlijk te zijn, Jimmy, nee! Mijn eigenlijke naam is Steve Saunders. Maar soms is het Steve Smith, die ook bekend staat als De Nachthavik. Dat hangt van de omstandigheden af!”

„Well, waarachtig!” riep Jimmy uit. „Dan ben jij de

zoon van Jack Saunders van de Lazy S die een vriend was van vader. Jouw vader is een goed half jaar geleden nog hier op bezoek geweest en we hebben hem toen van onze moeilijkheden verteld.”

„Dat is de reden geweest waarom mijn vader me vroeg om hier ’ns een kijkje te gaan nemen,” bekende Steve. „’t Was meer bedoeld als een soort vakantie, weet je!”

Hij grinnikte en woelde in Jimmy’s rooie haardos. „Nou moe,” bromde Jimmy, „wat je vakantie noemt!” „En het eerste wat je deed was mij daar uit de gevangenis halen,” viel Dan bij. „Steve, ik zal je eeuwig dankbaar blijven, alleen al daarvoor!”

„Well,” zei Steve plechtig, „dat kun je op de rekening schrijven van De Nachthavik. Die doet die dingen!” „Wat zou de bedoeling zijn geweest van die bankoverval,” vroeg Jimmy. „Daar moet Stokwell van af geweten hebben. En hij en Launder waren toch goede vrienden.”

„Natuurlijk wist Stokwell ervan af,” verzekerde Steve. „De overval werd gepleegd door drie van zijn mannen. Walters, Slocum en vermoedelijk Sykes. De bedoeling was het geld hier ergens te verbergen en

het door de sheriff te laten vinden. Op die manier zou Launder het toch weer teruggekregen hebben. Toen hadden ze het geluk dat ze je onderweg tegen het lijf liepen, Dan, en je er op die manier onmiddellijk bij konden betrekken.” Dan knikte peinzend.

„Het was voor ons een goeie dag toen je vader vroeg om hier 'ns op onderzoek uit te gaan, Steve,” zei hij. „Zonder jou zouden we de Double Hawk zijn kwijtgeraakt. En nu hebben we ze nog, en zelfs zonder schuld. Ik wist niet wat ik zag toen Stokwell de schuldbekentenis verscheurde!”

„De bedrieger bedrogen,” lachte Steve. „Het is een mooi bezit, Dan, en waard om er hard voor te werken!” „Dat zullen we ook doen, Steve,” zei Dan ernstig. „Nu ga je zeker weer terug naar de ranch van je vader?” vroeg Jimmy, een beetje benepen.

„Naar mijn eigen ranch, de Double S. Daar is ook werk te doen, weet je. Ook al heb ik een hele goeie ploeg met een prima voorman, zodat ik soms toch wel 'ns... vakantie kan nemen, als er ergens moeilijkheden zijn!

Hij lachte.

„Maar ik kom je weer gauw 'ns opzoeken,”

verzekerde hij. „En jullie zijn natuurlijk van harte welkom op de Double S! Het is maar vijfenzeventig mijlen van hier. Een goed paard haalt het in enkele dagen!”

„Da's waar,” gaf Jimmy toe. „Well, jij bent nu hier geweest, Steve. Binnenkort kom ik bij jou op vakantie!” „Daar reken ik op,” zei Steve.

Hij haalde zijn tabakszak voor den dag maar legde hem voor zich op tafel toen plotseling een gedachte door z'n hoofd schoot.

Hij schoof z'n stoel achteruit, stond op en liep langzaam naar de veranda, waar Brasos zat met z'n zoontje. Steve trok een stoel bij en ging zitten.

„Brasos,” begon hij, „ik heb het gevoel dat wij elkaar meer dan eens ontmoet hebben. Klopt dat?”

De Mexicaan staarde voor zich uit.

„De eerste keer,” mompelde hij, „de ontmoeting was niet zo prettig. De tweede keer zag ik u wel, maar u zag mij niet! Het was voor mij een goede ontmoeting daar aan de beek!”

„Ik vermoedde het,” zei Steve. „Toen ik erover na dacht kwam ik tot de conclusie dat jij de man moest zijn die daar, aan de beek, het schot loste, waardoor

ik Slocum en Sykes kon kwijtraken. Waarom kwam je me te hulp?”

De Mexicaan richtte zijn donkere kraalogen op Steve.

„Bij onze eerste ontmoeting, señor, had u mij kunnen doden. Maar u verwondde alleen maar m'n hand en daarna hielp u mij nog om die wond te verbinden! Ik was blij dat ik daar aan de beek u een wederdienst kon bewijzen!”

Hij glimlachte.

„Ik had alleen het ongeluk kort daarna Slocum en Sykes te ontmoeten en zij vermoedden hetzelfde wat u vermoedde, señor, en gaven mij een pak slaag! Ik vond het niet erg!”

Hij streek met voorzichtige vingers over de grote pleister op z'n voorhoofd.

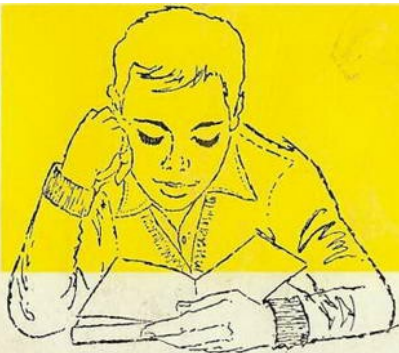
„Ik ben niet zo'n goed man, señor, maar één deugd is mij lief: dankbaarheid!”

Steve legde z'n hand op de schouder van de oude man.

„Dank je,” zei hij eenvoudig.

Toen stond hij op en keek naar de vallei waar het vee rustig liep te grazen in de helle zonneschijn.

Het onweer was overgedreven, dacht hij, en er was nog maar plaats voor één gevoel: dankbaarheid!



VEEDIEVEN IN DE VAL

DEEL I UIT DE NACHTHAVIK-SERIE

Billy Brand is gestart met een gloednieuwe serie over de geheimzinnige figuur 'De Nachthavik', die het opneemt tegen het onrecht en het geweld van gewetenloze boeven, die in de woeste streken van het wilde westen maar dikwijls vrij spel denken te hebben. De 'Nachthavik' staat zijn mannetje, dat moet die mooie mijnheer Stokwell, de eigenaar van de Diamond Bar-Ranch weldra ontdekken wanneer hij zich op een gemene manier door het stelen van vee van de Double Hawk tracht meester te maken.

Het gaat er lang niet zachtzinnig toe, maar het is toch de 'Nachthavik' die naast zijn spieren ook zijn hersens goed weet te gebruiken en die tenslotte de overhand krijgt, waardoor de boze opzet wordt verijdeld en de boeven het onderspit moeten delven.



KLUITMAN WILD-WESTSERIE

